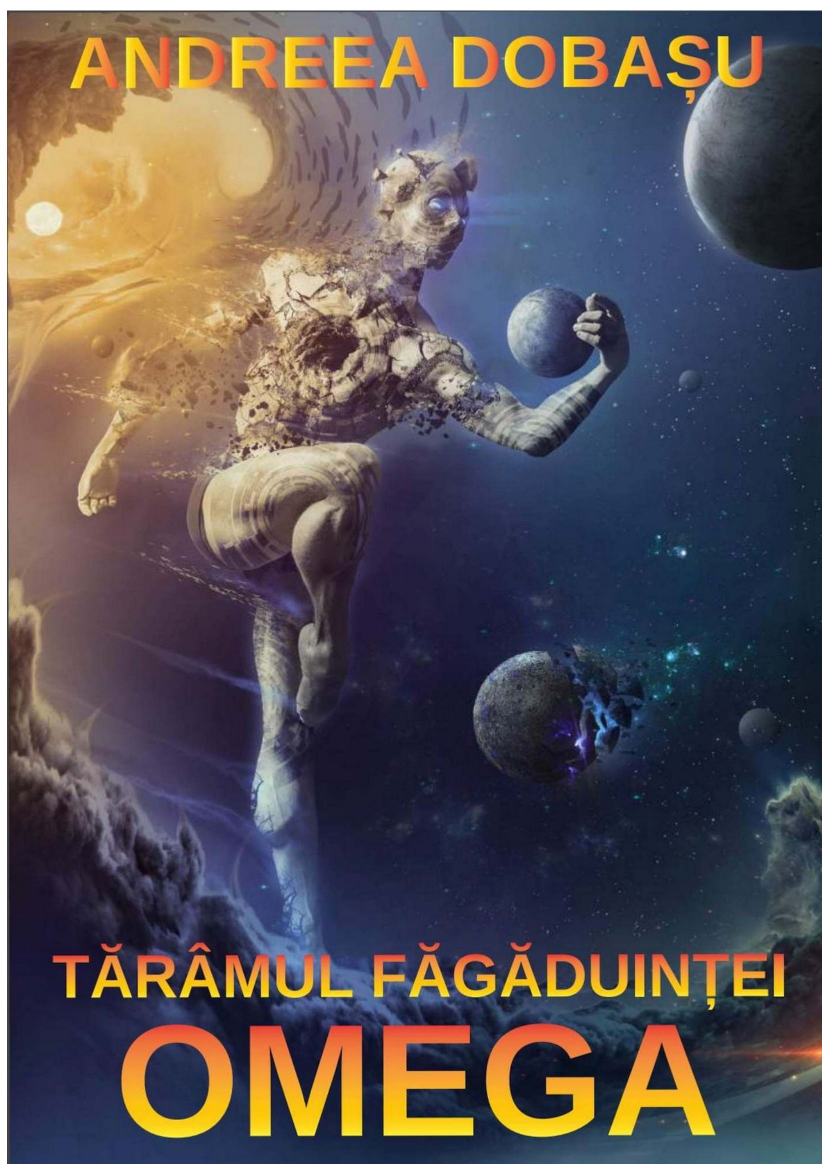

Andreea Dobaşu

Tărâmul făgăduinţei

I

Omega

CAPITOLUL I

Stătea în pat, cu mâinile sub cap şi visa cu ochii deschişi.

Părul negru zburlit după somn contrasta cu albul materialului ce îmbrăca patul, chiar şi în luminozitatea scăzută a camerei. Din cauza emoţiilor, se trezise înaintea semnalului sonor.

„Ar trebui să scriu o carte despre toţi anii ăştia de căutări disperate şi toţi ochii îndreptaţi spre mine”, gândi el, afectat de presiunea pe care o resimţea din primele momente ale dimineţii.

În copilărie, Karl fusese puternic impresionat de contrastul dintre fragilitatea paginilor de hârtie, aşa cum şi le amintea de la muzeu, şi puterea ideilor pe care le conţineau. O antiteză ce îi amintea că în viaţă nimic nu e aşa cum pare la prima vedere.

Cuvântul „carte” se păstrase ca un arhaism afectuos, dar, în realitate, orice tip de informaţie se imprima pe un cristal din gel-sint sau chiar, dacă îţi permiteai şi îţi doreai cu adevărat, într-o celulă umană la alegere. Cei foarte bogaţi aveau stocate celule de rezervă din toate tipurile de ţesuturi şi le puteau înmulţi sau folosi pentru depozitarea informaţiilor, după bunul plac. Trebuia doar să ai suficiente credite şi orice era posibil.

Nu îi plăcea să se victimizeze, dar acum, înaintea plecării, simţea că toată această responsabilitate e prea mult pentru un singur om. De fapt, era vorba despre o echipă întreagă, una chiar foarte mare, dar el era căpitanul şi numele lui apărea întâi pe toate continentele, în 2 toate rugăciunile, în toate reclamele şi, mai presus de orice, în toate speranţele. Asta îl făcea să se simtă responsabil pentru soarta întregii omeniri, ceea ce, cu toată pregătirea sa neurocognitivă, nu era uşor de acceptat şi de dus în spate.

Deşi aceea era ziua pe care o aştepta toată planeta, ziua lansării primei expediţii de terraformare, prima zi din viaţa de adult a omenirii, pentru el era şi prima zi din ultima călătorie.

„Mai ştii... poate că la bătrâneţe o găsesc timp să plec din nou la drum, să meditez, să-mi scriu memoriile”, se consolă el cu o slabă urmă de zâmbet în colţul gurii şi

scutură uşor din cap pentru a-şi alunga parcă o parte din gânduri şi din presiune.

Pentru toată umanitatea, acea expediţie reprezenta sfârşitul adolescenţei, momentul în care tânărul adult pleacă de acasă pentru a-şi căuta propriul drum şi a-şi forma cuibul său. O adolescenţă târzie şi o plecare disperată, e drept, dar putea fi privită şi în felul acesta, într-o interpretare pozitiv-romantică. Însă nu şi pentru Karl. El simţea călătoria asta ca pe un sfârşit şi chiar unul însoţit de o răspundere enormă, unică în toate privinţele. Pentru el venise scadenţa.

Parcă ar fi vrut să sară peste toţi anii ce aveau să urmeze, anticipând greutăţile şi neprevăzutul ce îl aşteptau. De aceea se şi gândea la bătrâneţe. El era un căutător, un descoperitor de planete, iar acum misiunea lui fusese schimbată. Acum primise sarcina de a duce primele fiinţe pe o planetă ce urma să devină a doua casă a omenirii şi să muncească alături de ei la procesul de terraformare.

Deşi răspunderea era colosală, iar gloria şi mai mare şi nu exista nicio fiinţă între cele cincizeci de miliarde de humanoizi care să nu-şi fi dorit să fie în locul lui, Karl voia… altceva. Voia să se întoarcă în imensitatea spaţiului interstelar, la explorările sale incredibile şi 3

pline de neprevăzut. Asta i se potrivea lui, scormonitul prin praful galactic, nu plantatul creşelor biovegetale sau amplasarea de clădiri. Dar ceea ce îşi dorea nu se potrivea cu ceea ce trebuia să facă, iar el era un om al datoriei până în măduva oaselor, aşa că se hotărî să alunge gândurile de felul acela în unicul mod care i se potrivea – prin acţiune.

În puţinele zile pe care le petrecea pe Terra, era un răsfăţat, desigur. Nu fusese niciodată o persoană bogată în ceea ce priveşte numărul creditelor deţinute, dar omenirea ştia să-şi răsplătească vârfurile. Era sigur că, dacă s-ar fi hotărât într-o zi să rămână pe Terra, nu ar fi fost nevoit să muncească în sensul acoperirii necesarului personal nici măcar o secundă. Nici nu îşi amintea când îşi verificase

ultima dată situaţia creditelor personale. Ştia că le deţine din punct de vedere virtual, în realitatea Terrei şi chiar în cantitate mare. Dar în imensitatea şi solitudinea spaţiului cosmic nu îi erau de niciun folos, de aceea nici nu îşi punea problema lor şi nu îşi mai verificase situaţia financiară de ani buni.

În mod ironic, de-a lungul mileniilor de conştiinţă socială, se dovedise că oamenii căutau, în special în timpul vieţii, recunoaşterea meritelor individuale şi posesia unei cantităţi cât mai mari de bunuri. El le avea pe amândouă, dar nu îi îmbunătăţeau cu nimic existenţa, cel puţin nu până în această etapă a vieţii.

Karl nu aprecia în mod deosebit favoritismele, dar nu refuza confortul atunci când îi era oferit. Realitatea era că el şi Pământul nu se cunoşteau foarte bine. În consecinţă, acceptase fără să se gândească prea mult un spaţiu de locuit dăruit de Aviaţia Terrană; i se păruse de-a dreptul mic în comparaţie cu apartamentul său de pe navă şi era convins că face o alegere modestă, deşi, în realitate, acel cubiculum era destinat în mod standard unui grup de trei persoane cu resurse 4 financiare deosebite şi legături emoţionale stabile. Adică unei familii cu un copil, în sensul antic al cuvântului.

Avea unele vagi noţiuni despre ce însemna viaţa standard pe Terra, adunate nu atât din experienţă, cât din rapoartele pe care le primea în calitate de comandant în cadrul Aviaţiei Terrane. Foarte rar intrase în contact cu realitatea, cu atât mai puţin cu partea ei sumbră şi nedifuzată pe canalele media. Nu neapărat pentru că nu îi păsa, ci pentru că nu avea timp de astfel de interacţiuni. Gândirea lui fusese antrenată să se concentreze asupra sarcinii specifice şi să nu îşi disipeze atenţia, cognitivă sau emoţională, asupra problemelor pe care nu le putea rezolva. Făcuse chiar un curs întreg pe aceasta temă, numit Neurocogniţie individuală integraţi vă dar în această dimineaţă avea senzaţia că nu îşi mai amintea nimic din el, în afara numelui inutil de lung.

În scurtul interval de timp petrecut pe Terra înainte

de plecarea în această misiune crucială nici măcar nu îşi activase holopartenerii, atât de străin se simţea în zona alocată. Îi era dor să îi vadă şi să interacţioneze cu ei, dar i s-ar fi părut extrem de ciudat să îi materializeze în acest spaţiu insolit şi parcă gol de sens pentru el.

Se ridică brusc din pat, într-un gest inconştient de transformare în fapte a determinării sale. Salteaua mimetică ce avusese până în acel moment forma corpului său se întinse perfect şi îşi ajustă temperatura de la 25° la 20°C, conform programului utilitar ce gestiona funcţiile apartamentului. Intensitatea luminoasă crescu treptat pentru a permite ochiului o adaptare facilă. Concentraţia de oxigen din aer crescu şi ea uşor, doar cu jumătate de procent, pentru a spori intensitatea proceselor metabolice şi de gândire.

Ieşi în pas săltat din camera de odihnă, semn că adunase o cantitate optimă de energie, aşa cum îi confirmase şi Multifuncţionalul Personal (MP), şi se îndreptă spre camera de igienizare a corpului. Îşi dădu jos pijamalele de unică folosinţă şi le aruncă în nişă. Acolo fură imediat îmbibate cu soluţie enzimatică şi integrate în circuitul reciclării. Un jet de apă de 39, 5 °C se plimbă de sus până jos pe corpul său, urmat de un jet de vapori ce conţineau un amestec de dezinfectând, substanţe dermoabrazive, emulgatori şi parfum. Încă un jet de apă de presiune mai mare îndepărtă excesul de sebum, celule moarte şi microorganisme potenţial patogene, urmat de un curent de aer cald menit să usuce pielea şi să replanteze organismele saprofite necesare unei bune sănătăţi epiteliale.

În timpul acesta, gândurile continuau să zboare spre viitor. De data asta, Karl urma să conducă primul grup de pământeni meniţi să colonizeze şi să terraformeze o planetă. Prima Planetă. O nouă lume pentru oamenii care suprapopulaseră Pământul şi îi epuizaseră resursele.

Deşi numărul naşterilor era acum strict controlat pe Terra, fenomenul depăşise de mult resursele micuţei planete albastre. Abia cu o sută de ani în urmă se reuşise

controlul demografic efectiv. Până atunci, în ciuda tuturor vocilor care strigau împotriva suprapopulării, legea se aplicase selectiv. Modul de gândire al oamenilor nu evoluase în acelaşi ritm cu tehnologia, iar religia şi politica au continuat multă vreme să interfereze cu raţiunea. Numeroase curente religioase antice luptaseră sute de ani pentru dreptul lor de a avea copii, cât mai mulţi dacă se putea, pentru a sfida restricţiile, fără să ia în considerare răul făcut speciei şi lăsând viitorul pe seama divinităţii. Politicienii îşi jucaseră şi ei rolul lor trist, nevrând să rămână în istorie drept cei care îngrădiseră drepturile ancestrale.

Karl obişnuia să glumească pe tema asta de câte ori avea ocazia. Nu voia să se amestece în politică, dar spera să facă o diferenţă pentru urechile care voiau să audă. „Cea mai mare curiozitate a mea este să cunosc o populaţie extraterestră, nu să văd dacă sunt verzi sau albaştri, ci să observ dacă se pot minţi şi ei cu atâta seninătate milenii întregi!”, declarase el într-una din şedinţele publice dinaintea expediţiei în care descoperise noua planetă, cea spre care se îndreptau acum toate speranţele.

Şedinţa avusese loc la sediul central al Aviaţiei Terrane şi, din cauza importanţei colosale a veştilor ce urmau să fie anunţate, fusese transmisă în direct pe toate intercomurile de pe planetă. Karl nu spunea decât adevărul. Era condiţionat neurocognitiv să nu poată minţi decât pentru a-şi salva viaţa… lui sau a oricărei fiinţe ce depindea de afirmaţiile sale. De aceea, adevărurile lui exersate de-a lungul câtorva decenii erau simple, directe, exhaustive şi, fără intenţie, nemiloase.

Ceea ce nu ştia el era că declaraţiile sale erau amplificate sau ajustate, după nevoie, într-un timp foarte scurt astfel încât toată transmisiunea să pară reală, iar ideile sale să fie în perfectă armonie cu cei care gestionau întregul sistem. Nicio frază nu era lăsată la voia întâmplării şi nu putea fi bănuită de originalitate absolută. Era greu să gestionezi păreri ce puteau influenţa cincizeci

de miliarde de oameni, ar fi spus cei care moderau holotransmisiile şi erau direct răspunzători de impactul fiecărui cuvânt.

Soarta umanităţii se schimbase în momentul apariţiei convertorului organic, când devenise capabilă să transforme orice 7

substanţă ce conţinea carbon, oxigen, azot şi hidrogen în molecule simple de polizaharide, proteine sau grăsimi. Astfel a fost eradicată foametea la nivel mondial şi nevoile nutriţionale primare au fost acoperite. Resursele planetei au fost investite în creierele cele mai luminate, precum şi în gigantice baze de cercetare, în speranţa găsirii unor modalităţi cât mai rapide de relocare a unui număr atât de mare de oameni. Karl era un astfel de creier.

Ca o ironie de proporţii milenare, abia eradicarea foametei a trezit conştiinţa speciei. Cumva, politicienii şi oamenii de ştiinţă au înţeles brusc, în acelaşi moment al istoriei, faptul că explozia demografică datorată accesului neîngrădit la alimentaţie va aduce sfârşitul de care toţi se temeau, dar pe care puţini îndrăzneau să îl propovăduiască cu voce tare.

O dată terminată igienizarea, Karl se duse să se îmbrace. Se îndreptă spre panoul de comandă şi ceru, din obişnuinţă, o uniformă standard.

— Nu, corecţie, zise el după două secunde. Uniforma de căpitan! Azi echipajul are nevoie de liderul lui… chiar şi eu aş avea nevoie de unul, oftă el permiţându-şi pentru o clipă să gândească cu glas tare cât de mare era răspunderea pe care şi-o asuma şi cât de nesigur se simţea. E drept, era entuziasmat înaintea fiecărei călătorii spaţiale, dar, de data asta, nu mai era vorba de explorare, ci chiar de formarea unui nou cămin pentru umanitate. Toţi anii de pregătire, calităţile de lider nativ amplificate neurocognitiv nu puteau să îi şteargă din simţuri presiunea şi importanţa covârşitoare a misiunii.

Era un om realist şi intenţionat modest, fiind conştient de abilităţile lui superioare. Nu voia să-şi pună

membrii echipajului în situaţii de inferioritate dacă nu era strictă nevoie aşa că, deseori, la 8 antrenamente sau operaţiuni de rutină, purta uniforma standard, fără însemne ale rangului. Îi ajuta în acest fel pe membrii echipajului său să-şi relaxeze conştiinţa şi să nu îi mai perceapă prezenţa în mijlocul lor ca pe un examen continuu, inoculându-le în acelaşi timp poziţia sa de lider intrinsec, unul ce nu avea nevoie de grade vizibile pentru a-şi conduce mental echipa şi de a beneficia de supunerea lor imediată şi necondiţionată.

În drum spre dozatorul de apă, aruncă în gură cele trei comprimate ce îi asigurau necesarul glucidic, protidic, lipidic şi energetic pentru următoarele şase ore, plus un energizant de tărie medie. Cu tot antrenamentul său, tot se simţea prea emoţionat ca să poată mânca: „Emoţiile scad puterea de concentrare, modifică nivelul percepţiei, reduc volumul informaţiilor culese din mediu şi alterează calitatea actului cognitiv”, repetă el în gând pologhia învăţată cu ani în urmă la cursurile de pregătire psihologică şi îşi îmbrăcă pantalonii. Fraza avu acelaşi efect pe care l-ar fi produs citirea unei liste de cumpărături.

Cât durase tot acest monolog, interior, se terminase şi echiparea. Chemă liftul cilindric ce trecea chiar prin mijlocul apartamentului său.

„Oricum, niciunul dintre cei care mi-au predat toate chestiile alea psihologice n-a făcut-o niciodată pe Moise şi n-a orbecăit prin Univers căutând Pământul Făgăduinţei!”

Deşi făcea parte din pregătirea standard a oricărui membru a echipajului, Karl avea o personalitate hiperkinetică, importantă pentru un lider nativ şi, ca o consecinţă directă a acestei trăsături, psihologia, în special introspecţia, îl plictisea. Utiliza permanent aceste cunoştinţe în relaţiile cu membrii echipajului, ca un efect direct al condiţionării 9 sale neurocognitive, dar îi era greu să le aplice propriei persoane şi prefera să comunice prin fapte. Acţiunea era modul lui de a se exprima.

Ieşi repede şi fără să privească în urmă din

apartamentul pe care nu credea că o să-l mai revadă vreodată. Oricum nu petrecuse prea mult timp pe acolo. Cabina lui de pe Queen One era, de fapt, acasă.

Odată cu închiderea uşilor liftului, în apartament se activă programul de reciclare şi optimizare a aerului din spaţii închise până la realizarea concentraţiei optime de oxigen în aerul atmosferic. Aceasta era menţinută cu ajutorul filtrelor ecosintetice, o combinaţie între microorganismele producătoare de oxigen şi substratul format din carbohidraţi sintetizaţi de convertorul organic, menit să le ţină în viaţă cât mai mult. Ca şi în cazul celor mai multe resurse naturale, aerul proaspăt devenise un lux pe Pământ. Apartamentul se autosigilă pentru o perioadă necunoscută, putând fi redeschis numai de el printr-o scanare tridimensională şi de retină sau, în cazuri excepţionale, de o persoană desemnată de el şi în prezenţa unui militar SeCom. În cazul său, persoana ce îl putea înlocui era Amiralul Joseph Conrad, omul căruia îi datora viaţa şi cariera sa impresionantă.

Liftul îl purtă până la primul nivel al subsolului clădirii, iar uşa se deschise chiar în dreptul alveolei unde se afla parcat vehiculul ce îi fusese repartizat. La contactul cu amprenta sa vocală, vehiculul îşi deschise habitaclul – mai bine zis, o portieră dispăru pur şi simplu, rematerializându-se după intrarea sa. Karl îşi băgă mâna în mănuşa senzorială, introduse destinaţia pe computerul de bord şi aşteptă ca acesta să recunoască amprentele digitale, vocale şi oftalmice, să proceseze traseele celorlalte milioane de vehicule aflate în mişcare în 10 clipa aceea şi să propună traseul. După aceea, computerul anunţă timpul estimat parcurgerii distanţei până la obiectiv, iar Karl îşi dădu acordul.

În mod obişnuit, vehiculele pentru un singur pasager erau destul de rare şi dreptul de proprietate individuală se acorda foarte greu, dar Karl nu era un om obişnuit, iar echipa lui de pe Pământ făcea tot posibilul ca el să nu fie şicanat de astfel de detalii mărunte. Intervalele scurte de timp pe care le petrecea pe Terra erau dedicate, în cea mai

mare parte, şedinţelor de analiză şi planificare împreună cu liderii militari şi administrativi ai Aviaţiei Terrane. Nici nu avea timp să se gândească la faptul că exista de fapt o echipă întreagă al cărei unic scop era acela de a-i face lui viaţa mai uşoară când se afla la Bază.

Ştia că baza spaţială se afla la o distanţă de aproximativ 50 km de sistemul de clădiri unde locuia el, dar nu parcursese niciodată distanţa aceasta într-un vehicul de suprafaţă, ci doar în avioanele mici sau prin tunelurile auto. De cele mai multe ori, nu avea timp pentru astfel de excursii, programul său fiind mereu foarte strâns, dar şi pentru că încerca să evite cât putea aerul extrem de poluat al suprafeţei şi mirosurile care persistau în nări ore bune chiar şi după intrarea într-un spaţiu civilizat, dotat cu atmosferă complet reciclată.

În zece minute, urma să ajungă la destinaţie şi să-şi ia în primire nava şi echipajul. Pentru o clipă îi trecu prin minte că, deşi petrecuse destui ani pe Terra, ştia mai multe despre propria planetă din cărţi şi rapoarte decât din realitate. Fusese atât de ocupat să caute o altă casă pentru humanoizi, încât nu apucase să-şi cunoască planeta de origine cu adevărat. Aproape toată copilăria şi tinereţea şi le petrecuse studiind sau antrenându-se. îl zgândărea cumva ideea că va ajunge să regrete asta.

„Azi chiar nu e cazul să fiu nostalgic”, îşi impuse el şi, fluturând inconştient din mână, îşi alungă din minte rămăşiţele de gânduri care nu erau legate de prezent şi viitorul apropiat şi redeveni căpitanul de care avea nevoie toată lumea.

Computerul de bord anunţă sosirea la destinaţie. Coborî din vehicul şi ajunse pe peron. Acolo se amestecă în marea de oameni, majoritatea în uniforme, care se îndreptau spre baza spaţială. În urma sa, monovehiculul se sigilă automat şi îşi reluă traseul către cubicului de depozitare repartizat. Ca un omagiu adus persoanei sale, după cum fusese justificat în raport, echipa sa avusese grijă ca vehiculul ce îi aparţinea să nu fie integrat în circuitul global, adică să nu mai fie folosit de nimeni în

absenţa căpitanului. În realitate, printre oamenii din umbra lui Karl exista speranţa că toate lucrurile ce îi aparţineau acum vor ajunge să valoreze mult mai mult într-un viitor nu foarte îndepărtat. Legenda din jurul liderului primei echipe colonizatoare era în stadiul embrionar. Trebuia doar ca el să reuşească să construiască o casă pentru câteva zeci de miliarde de oameni pentru ca acest mit sociologic să se nască şi să înflorească.

Pentru început, Karl urma să se întâlnească în biroul Amiralului cu liderii expediţiei, cei cu care avea să împartă efectiv responsabilitatea ducerii către destinaţie a tuturor fiinţelor şi utilajelor necesare etapelor premergătoare populării planetei şi pentru a-şi lua un rămas-bun neoficial.

Merse pe holul care ducea către cabinetul Amiralului încercând să treacă neobservat, în realitate fiind ţinta tuturor privirilor, mai mult sau mai puţin discrete. Chipul său era arhicunoscut şi încărcat de o simbolistică profundă, lucruri despre care Karl Meyer nu avea nici cea mai vagă idee, datorită eforturilor susţinute ale echipei 12 sale. Aceasta se asigurase că veştile de genul acesta nu ajung la urechile căpitanului, iar el nici măcar nu-şi pusese problema să interpreteze lucrurile într-o astfel de manieră.

De-a lungul ultimelor secole, curentele religioase milenare scăzuseră foarte mult în popularitate, subminate de descoperirile ştiinţifice ce sfidau făţiş noţiunea de dumnezeire şi certificau ştiinţa şi gândirea logică drept unelte supreme. Însă greutăţile pe care le întâmpina în prezent specia umană forţaseră o întoarcere la sentimente religioase, unele chiar extremiste, dar care îşi găsiseră ţinte moderne. Una dintre ele era chiar căpitanul ce urma să deschidă drumul omenirii în galaxie.

Dacă ar fi ştiut, presiunea ce o purta pe umeri ar fi crescut, iar Karl ar fi fost de-a dreptul oripilat de această întoarcere către primitivismul religios. Dar Amiralul nu a permis niciodată aşa ceva. Gândurile căpitanului trebuiau să fie dedicate întregii umanităţi într-o manieră sublim pozitivă, astfel încât toate acţiunile şi hotărârile ce urmau să fie luate să nu conţină nici măcar urme subliminale de

gânduri negative faţă de specia umană.

De-a lungul pereţilor vastei construcţii subterane în care îşi avea sediul central Aviaţia Terrană, se aflau holograme ale liderilor politici din diferite zone geografice ale planetei ce ţineau tot felul de discursuri, încercând să îşi hrănească pe cât posibil capitalul de imagine prin asocierea cu marele eveniment.

Se puteau vedea şi proiecţii holografice bi sau tridimensionale imense care astăzi afişau imagini cu marea de oameni venită în deşert şi care alcătuia un fel de cordon viu de-a lungul a zeci de kilometri împrejurul sediului. Toţi erau aduşi acolo de aceeaşi rugăciune mută, aceea de a reuşi să scape de pe Terra. De a începe o nouă viaţă pe o 13 planetă tânără, mai mare, mai liberă şi ale cărei resurse nu erau aproape terminate… o viaţă nouă, pe o planetă cu un viitor real, o viaţă trăită fără spectrul epuizării resurselor, al poluării, al aglomeraţiei, al disperării sau al restricţiilor de tot felul. O viaţă cu un viitor neîngrădit pentru individul uman şi pentru întreaga specie. O viaţă în care toţi îşi promiteau să nu repete greşelile milenare. Mai presus de toate, o nouă epocă în care viaţa şi naşterea fiinţelor să fie sărbătorite şi nu privite ca nişte crime împotriva umanităţii.

Continuă să meargă absent, după cum îşi imagina el, încercând să observe cât mai puţin în jurul lui. Presiunea pe care o resimţea era deja imensă şi fără să aibă întipărită imaginea milioanelor de oameni care se rugau pentru el sau, mai bine zis, la el.

* * *

CAPITOLUL II

nmiralul Joseph Conrad îl aştepta cu vie nerăbdare. Pe chipul lui frumos, e drept că nu foarte tânăr, se putea citi cu uşurinţă o bucurie greu ţinută în frâu. O lumină intensă ardea în adâncul fiinţei sale, făcând să pară luminoşi chiar şi ochii săi negri. Erau într-adevăr circumstanţe speciale.

Multă vreme se îndoise chiar şi el că lansarea primei nave de colonizare avea să îl mai găsească în această

funcţie, dar faptul că el se ocupase de acest proiect încă de pe vremea când era doar o utopie a câtorva savanţi geneticieni îi garantase locul de lider din punct de vedere moral. Era totodată şi un politician extrem de abil şi un lider mondial iubit şi charismatic, spre deosebire de colegii săi, oameni de ştiinţă rupţi de realitatea socială şi care îşi petrecuseră întreaga viaţă în laboratoare.

Dar, mai importante decât orice, erau studiile sale despre manipularea genomului uman şi creşterea rezistenţei acestuia la teleportare, implicit la călătoriile interstelare. Sute de ani se chinuiseră oamenii de ştiinţă să găsească o modalitate externă de a proteja corpul uman de efectele devastatoare ale călătoriilor spaţiale. Dar soluţia se aflase mereu în interior, nu în afară. Asta era piesa lui de rezistenţă, motivul pentru care era adulat pe întreaga planetă şi pentru care specia umană avea să îi rămână veşnic recunoscătoare.

Cel puţin asta era părerea miliardelor de gură-cască ce priveau cu sufletul la gură toate *neius-flash-uri Ye* proiectului şi care îşi imaginau nouă planeta ca pe un loc exotic ce îi va aştepta în câţiva ani gata amenajat, un loc de concediu perpetuu pentru toţi bogătaşii

Pământului şi o speranţă pentru cei ce rămâneau pe Terra că fiecare zi nu va mai însemna doar lupta pentru supravieţuire.

— Karl, ce zi mare astăzi! spuse Amiralul în timp ce îi strângea mâna cu energie, după obiceiul antic al expunerii publice a gradului de familiaritate.

— Într-adevăr, răspunse Karl emoţionat, dar şi încercând să zâmbească fără să pară condescendent sau deranjat de atingere şi simţind în vocea lui Conrad un adevăr incomplet.

Era convins că pentru Amiralul Aviaţiei Terrane exista o semnificaţie mult mai profundă şi mai bogată a evenimentelor ce urmau să aibă loc şi o puse pe seama anilor pe care superiorul său îi investise în acest proiect. De asemenea, îi trecu cu vederea strângerea de mână, el personal fiind adeptul gestului simplu, al degetelor ridicate

de la buze către interlocutor, însoţit de o uşoară înclinare a capului, proporţională cu semnificaţia persoanei căreia îi era adresată, evitând totodată şi transferul microbian.

Cu doar zece ani în urmă, s-ar fi simţit de-a dreptul onorat de această manifestare de afecţiune, dar timpul şi distanţa mai ştirbiseră din influenţa odată covârşitoare avută de Amiral asupra personalităţii sale. Oricum, fiind mai mereu pe nava sa, înconjurat de membrii echipajului, avea foarte rar ocazia să practice aceste formule protocolare de salut.

„Omul ăsta e neschimbat!”, gândi Karl, admirându-şi mentorul din anii de pregătire şi capacitatea acestuia de a-şi menţine aspectul tineresc şi vivacitatea. „Doar câteva riduri în jurul ochilor, câteva fire de păr alb şi vreo două, trei kilograme în plus. Şi toate astea în aproape 30 de ani”, îşi spuse, în timp ce îşi atrăgea un scaun suspensor de lângă masa de conferinţă, aşezată în mijlocul biroului. 16 „Oare chiar s-o fi făcut?”, se întrebă fugitiv, dar fără să îl privească în faţă pe Amiral, ca şi cum copilul din el se mai temea încă să se dea de gol în faţa ochilor care toată viaţa îi lăsaseră impresia că pot citi direct prin el.

Intervenţia genetică în scopul prelungirii vieţii individului era pe cât de posibilă şi ispititoare, pe atât de aspru pedepsită pe Terra. Dacă încercai măcar o prelungire câştigai imediat un bilet pe un drum fără întoarcere: spre viitor sau spre neant. Mai bine zis, orice fiinţă prinsă asupra faptului era forţată să stea într-o cuvă de stază pe o perioadă nedeterminată. Dacă aveai norocul să îţi funcţioneze câteva sute de ani, iar între timp omenirea să colonizeze suficient de mult teritoriu extraterestru încât readucerea ta la viaţă să nu fie o problemă pentru nimeni, atunci trăseseşi biletul câştigător. Dacă nu… era o condamnare la o moarte nedureroasă, spre deosebire de metodele antice.

Dar Joseph Conrad era unul dintre liderii planetei, aşa că era greu de crezut că cineva chiar ar fi îndrăznit să îl verifice. Căpitanul hotărî totuşi, în timp ce se aşeza, să alunge astfel de gânduri ştiind că putea avea încredere în

omul care îi fusese cel mai aproape de o figură paternă indiferent cât timp şi distanţă se aşezase între ei. Şi chiar dacă ar fi apelat la întinerirea genetică, probabil că Amiralul ar fi fost una dintre puţinele excepţii ce ar fi fost trecute cu vederea. Sprijinul şi contribuţia lui faţă de această expediţie erau atât de importante încât toţi membrii echipajului ar fi dorit ca Amiralul să fie alături de ei cât mai mult timp posibil, iar prelungirea vieţii unui om între cincizeci de miliarde nu ar fi înclinat în niciun fel balanţa demografică sau cea climatologică. „Ca o picătură într-un ocean", îi găsi el imediat o scuză tatălui său adoptiv.

Karl se născuse din părinţi necunoscuţi şi fusese crescut, din grija lui Joseph Conrad, împreună cu ceilalţi copii cu aptitudini deosebite, în laboratoarele de genetică ale Aviaţiei Terrane. Tot acolo îşi cunoscuse şi cea mai mare parte a echipajului. Dacă ar fi ştiut exact ce presupune o familie, în sensul tradiţional al termenului, ei ar fi fost cel mai aproape de această clasificare.

Erau toţi oameni cu însuşiri fizice şi intelectuale extraordinare ce fuseseră special selectaţi în acest scop din uriaşul bazin genetic ce fusese creat în ultimele câteva secole pentru păstrarea şi perpetuarea celor mai importante şi promiţătoare trăsături ale ADN-ului uman. Deşi selecţia genetică fusese îndelung discutată, blamată sau chiar interzisă de-a lungul vremurilor de diferitele curente laice sau religioase, când venea vorba de viitorul umanităţii oamenii de ştiinţă hotărâseră să nu lase loc accidentelor biologice sau valurilor ideologice trecătoare să hotărască viitorul speciei.

La început, totul fusese făcut în secret, dar timpul şi calamităţile ecologice ce omorâseră sau mutilaseră zeci de milioane de oameni, crescând astfel povara asupra populaţiei sănătoase, îmblânziseră concepţia generală despre protecţia şi selecţia genetică, iar aceasta ajunsese acum să fie privită ca o soluţie salvatoare.

Toţi membrii echipajului fuseseră ghidaţi, educaţi şi antrenaţi în sensul atingerii unui singur scop. Deşi cei mai

mulţi dintre ei îşi cunoşteau părinţii, niciunul nu fusese crescut în cadrul unei familii în sensul clasic şi toată viaţa lor fusese dedicată antrenamentelor fizice sau mentale corespunzătoare veleităţilor native. Ideea solitudinii în scopul realizării unui maximum de eficienţă le fusese inoculată din primele zile de viaţă conştientă.

„Acesta e destinul unui lider", le tot repetase Amiralul, iar fraza li se întipărise în minte cu o mare claritate, la fel ca şi multe alte exemple date de mentorul lor. Nici nu fusese foarte greu pentru el să îi convingă. Terra trecea printr-o perioadă în care dezastrele ecologice şi cataclismele naturale păreau să nu se mai sfârşească şi toate erau puse pe seama exploatării iraţionale a resurselor din cauza creşterii demografice. Să îţi doreşti o familie însemna să vrei copii, iar asta nu era considerată o calitate în societatea elitistă actuală. Iar ei erau chiar vârfurile.

Biroul lui Joseph Conrad, Amiral al Aviaţiei Terrane, era locul de întâlnire al căpitanului navei şi şefilor de departamente ce urmau să alcătuiască structura organizatorică şi de conducere a expediţiei. Rând pe rând şi-au făcut apariţia Arka Mihail (uriaşul comandor-şef al securităţii), Cora Mitchum (medicul-şef), Amira Kyonu (şefa neuropsihiatrilor), Heinz Markus (taciturnul inginer-şef) şi Valeris Mathy (conducătorul echipei de terraformatori). Aceşti oameni erau liderii şi creierele expediţiei. împreună cu ceilalţi 2800 de membri ai echipajului, urmau să scrie istorie. Cei şase mai colaboraseră în mod direct şi în alte expediţii, inclusiv în cea în care fusese pentru prima oară localizată şi explorată planeta de clasă M, actualmente botezată Tărâmul Făgăduinţei sau Omega.

Arka Mihail fusese, la fel ca şi ceilalţi membri ai echipajului, crescut în laboratoarele genetice ale Aviaţiei Terrane, din părinţi cunoscuţi, ingineri ai centrului aviatic. Oarecum conservatori din fire, aceştia insistaseră să obţină acceptul autorităţilor de a avea un copil. După ce trecuseră toate testele impuse de lege şi se luaseră în

considerare toate contribuţiile pe care ei le aduseseră sistemului de navigaţie al hyperpropulsiei, primiseră în sfârşit aprobarea de a 19 concepe. Chiar Amiralul intervenise pentru ei şi supraveghease îndeaproape toate etapele de dezvoltare ale fătului în cuvele laboratoarelor Aviaţiei Terrane. Ei aleseseră cea mai bună combinaţie genetică pentru progenitura lor, dar, indiferent cât de avansate erau cunoştinţele omenirii în domeniul biofertilizării selective, natura găsea mereu mii de modalităţi de a strica planurile genitorilor. Erau şi astăzi profund recunoscători celui care îi sprijinise şi se consideraseră cei mai mândri oameni din lume atunci când fuseseră informaţi că progenitura lor trecuse Pragul Genetic Major şi nu fusese doar un alt humanoid banal, conceput din cauza insistenţelor părinţilor ce abuzau de nivelul lor. În acea perioadă a istoriei, să ai un copil era atât o formă modernă de afirmare a unui statut social înalt, cât şi o provocare genetică pentru indivizii ce încercau să arate că sunt deţinătorii unui genom superior ce merită, evident, perpetuat. Ca să poată avea un copil, ambii genitori trebuiau să fie cel puţin un 20 pe scala IAD (Indicator Absolut de Dezvoltare).

Arka Mihail fusese cel mai bun din clasa lui, un atlet deosebit de rezistent şi de puternic şi fusese încadrat automat în secţiunea C a Academiei, adică zona celor ce urmau să devină ofiţeri ai securităţii. Arka ieşea în evidenţă prin calităţile sale fizice şi rezultatele impresionante la testele sportive, dovedind o capacitate de coordonare neuromotorie unică. Oamenii aflaţi în subordinea sa fuseseră aleşi pe aceleaşi criterii, dar, bineînţeles, niciunul nu se ridica la nivelul şefului lor. Arka se numărase, în timpul anilor petrecuţi la Academie, printre favoriţii lui Joseph Conrad, ceea ce nu îi uşurase drumul. Dimpotrivă, de-a lungul anilor, fusese pus în faţa unui număr şi mai mare de provocări, teste şi antrenamente.

Doctor Cora Mitchum era o negresă mignonă, înzestrată cu o enormă capacitate de muncă şi o minte

genială. Absolvise şi ea magna cum laude secţiunea A din cadrul Academiei şi ajunsese unul dintre cei mai buni medici ai planetei, medic de care oamenii aveau mai multă nevoie în spaţiu decât acasă, pentru că suprapopularea depăşise orice imaginaţie şi stresul demografic devenise aproape imposibil de controlat.

Amira Kyonu se afla la prima misiune cu adevărat importantă, unică prin natura ei, dat fiind faptul că, la prima călătorie spre „tărâmul făgăduinţei”, echipajul ştia că se va întoarce, ceea ce i-a uşurat foarte mult munca de neuropsihiatru. În acest nou caz, cei care plecau nu se mai întorceau prea curând. Ea estima că numărul depresiilor, atacurilor de panică, crizelor anxioase, dar şi al altor tulburări psihice complet noi, dată fiind natura unică a expediţiei lor, aveau să crească simţitor într-un interval scurt de timp. „Dar toate la timpul lor”, îşi spuse ea, în timp ce intra relaxată în cabinetul lui Amiralului.

Conform obişnuinţei sale profesionale şi calităţilor sale moderat-empatice, ea se aşeză discretă într-un colţ şi, după ce salută, se autoextrase din percepţia primară a celorlalţi pentru o mai bună observare a dispoziţiei şi afectelor lor. Şi, tot ca de obicei, Joseph Conrad rămase prezent în conştiinţa ei ca şi cum ar fi efectuat împreună observaţii asupra grupului aflat în birou. Amira era obişnuită cu această senzaţie şi o pusese întotdeauna pe seama personalităţii puternice, protectoare şi oarecum paterne a lui Joseph Conrad şi o aprecia ca şi cum un prieten drag i-ar fi fost mereu alături.

Markus Heinz intră în birou împreună cu terraformatorul Valerys Mathy, purtând pe faţă o expresie de uşoară surprindere ca şi 21

cum fusese întrerupt în mijlocul unui experiment important şi venise cumva împotriva voinţei sale să participe şi el la şedinţă. Câteva şuviţe de păr blond ciufulite şi aceeaşi atitudine semiabsentă faţă de realitatea umană se observau pe chipul lui.

„A sosit şi roboţelul”, îl alintă Amira în sinea ei pe Heinz. Se simţea bine lângă el, pentru că nu o solicita din

punct de vedere empatic. Toată personalitatea lui era organizată metodic în jurul profesiei sale şi a celor câteva mici hobby-uri şi plăceri legitime la care apela ocazional mai mult „ca să-şi odihnească ochii”, cum glumea chiar el.

Joseph Conrad nu se putea abţine să nu radieze de bucurie şi emoţie. Tonul lui patern nu era o surpriză pentru nimeni, pentru că toţi ştiau în sinea lor că el fusese părintele moral al acestui proiect, dar şi al lor, întrucât ei toţi crescuseră sub stricta lui supraveghere şi coordonare.

— Nu prea ştiu cum să încep!

Karl şi Amira ridicară simultan din sprâncene şi se priviră cu o expresie amuzată, dar fără a se da de gol. Amiralul ştia mereu ce avea de spus.

— E prima, dar şi ultima oară când vă convoc la o şedinţă fără să am pregătit dinainte planul ei detaliat! Nu mai e nevoie să vă vorbesc despre responsabilitatea imensă ce o purtaţi sau să vă spun că de voi depinde viitorul rasei umane; deja ştiţi toate astea şi cred că e suficient să vă spun că sunt convins că veţi face tot ce puteţi pentru ca misiunea asta să însemne că omenirea şi-a terminat adolescenţa şi îşi începe viaţa de adult! Sunt extraordinar de mândru de voi, toţi cei care aţi crescut sub ochii mei! Succes! le spuse fără să încerce să-şi ascundă tremurul glasului şi afecţiunea părintească.

„Interesant”, gândi pentru o clipă Amira. „Un discurs din suflet şi nu unul motivaţional preconceput”, gândi ea. Îşi propuse să analizeze mai târziu această opţiune, deoarece ştia din experienţă că toate gesturile şi cuvintele acestuia erau cu grijă analizate şi alese şi că până şi micile grimase aparent spontane erau, de cele mai multe ori, pregătite cu minuţiozitate.

Amiralul păru să nu observe nimic din jocul de priviri, prea emoţionat de magnitudinea evenimentului pe care ajunsese să îl trăiască şi pe care îl aşteptase decenii întregi. Trecu pe la fiecare în parte şi le strânse mâinile cu afecţiune nedisimulată, în timp ce îi privea adânc în ochi ca şi cum ar fi vrut să treacă fiecăruia dintre ei o parte din energia lui vitală. Aşa că Amira, cea pe care orice

schimbare de atitudine o punea mereu în gardă, se relaxă şi îl îmbrăţişă cu drag înainte de a părăsi biroul împreună cu ceilalţi.

* * *

CAPITOLUL III

Din acel moment, omenirea a început să-şi construiască singură destinul. O construcţie spasmodică, dureroasă, asemănătoare la scară planetară chinurilor naşterii. Încă de la sfârşitul secolului XXI, când spaima epuizării resurselor energetice începuse să-şi arate colţii, oamenii de ştiinţă au început să viseze la o planetă nouă. În ciuda tuturor zbaterilor şi a realităţii ce îi constrângea, apariţia unei soluţii reale a durat aproape trei secole, timp în care situaţia ecologică a Terrei s-a deteriorat în mod accelerat. Încercările de remediere a catastrofelor de mediu erau făcute de grupuri împrăştiate de activişti. Fiecare considera că altă problemă este prioritară, în funcţie de sponsorul care îi susţinea. Politicienii aveau propria agendă şi nu includeau aceste catastrofe decât în discursuri. Populaţiile care nu au fost de la început direct afectate de schimbările dramatice au refuzat, din cauza gradului scăzut de educaţie şi dezvoltare, să accepte realitatea tragică. Toate adunate au întârziat fatal măsurile de încetinire ale efectelor poluării.

Teritorii întregi de pe Terra, altă dată verzi şi pline de viaţă, au devenit în câteva secole deşerturi aride şi triste, cu temperaturi atât de ridicate încât puţinii locuitori erau nevoiţi să trăiască în domuri izolate termic, fără să se mai poată bucura de natură sau de soare.

Plaje însorite şi oraşe altă dată înfloritoare deveniseră în câteva decenii adevărate Atlantide sub greutatea milioanelor de tone de apă. Continentele inundate sau deşertificate schimbaseră în câteva sute de ani faţa planetei. Ceea ce forţele galactice ar fi modificat în milioane de ani, specia umană a realizat în mai puţin de un mileniu. O realizare tristă ce îndemna spre extincţie.

Zonele puternic industrializate ce avuseseră cu numai câteva secole în urmă sute de milioane de locuitori

sănătoşi erau acum adevărate capcane ale morţii pentru miliarde de condamnaţi. Bolile produse de poluarea dramatică afectaseră ireversibil aproape zece generaţii la rând, iar modificările genetice induse de agenţii chimici făceau miliarde de locuitori incompatibili cu planul lui Joseph Conrad de recoltare şi salvare genetică, chiar şi cu restul populaţiei planetare. Erau prizonieri de bunăvoie ai regiunilor contaminate, muribunzi din cauza substanţelor poluante ce saturau mediul lor de viaţă şi morţi de-a dreptul dacă părăseau zonele natale. Dependenţi de drogul care îi omora încet.

Anomaliile genelor indivizilor umani din acele regiuni erau atât de dese şi de variate încât probabilitatea naşterii unor copii cu malformaţii ajunsese să treacă de 80% chiar şi în condiţii de selecţie de laborator. Compromişi din punct de vedere genetic, cum ar fi zis Amiralul. Cea mai mare parte a rasei mongoloide era condamnată.

Dorinţa disperată de a părăsi Terra şi de a salva specia a marcat zece generaţii. Soluţia a venit târziu şi mult mai greu decât sperau. Le-a luat humanoizilor aproape o sută de ani numai ca să inventeze propulsia superluminică, dar de aici n-a fost decât un pas până la descoperirea ecuaţiilor spaţiu-timp şi corelarea lor cu teleportarea, astfel încât transportul interplanetar presupunea de fapt teleportarea la viteză superluminică a materiei organice într-un viitor cât mai precis indicat.

Mai mult decât atât, zeci, poate chiar sute de ani au fost pierdute în încercări disperate de a trimite în univers nave spaţiale, echipate cu diferite tipuri de motoare ce puteau atinge viteze colosale. Veriga slabă era tot umanitatea. Corpurile oamenilor nu suportau 25

astfel de presiuni, chiar şi ajutate de câmpurile de forţă protectoare. Aici intervenise geniul lui Joseph Conrad.

Planeta descoperită cu 350 de ani mai devreme de telescoapele spaţiale se afla aproape de marginea galaxiei Calea Lactee şi nu fusese introdusă decât pe o listă secundară, din cauza temperaturii optime. În realitate, nu

fusese văzută nici măcar temporar ca o opţiune viabilă.

Odată scanată de aproape însă, Omega îi surprinsese, întreaga omenire era de-a dreptul exaltată de calităţile noii planete, ce părea să poată găzdui cu uşurinţă toată populaţia Terrei, dar în realitate se cunoşteau foarte puţine lucruri. Odată ce o localizaseră în spaţiu şi amplasaseră câteva balize de semnal pe toate frecvenţele posibile şi pentru toate tipurile de radiaţie naturală sau sintetică, pentru a fi uşor de regăsit la scară galactică, Karl Meyer făcuse un studiu cât se poate de simplu al sistemului solar şi al noii planete, aşa cum era obligat de protocol.

Omega răspunsese surprinzător de bine la toţi parametrii scanaţi, deşi, ca dimensiune, contrazicea tot ceea ce se ştia despre corpurile de asemenea mărime. Gravitaţia ei era uşor mai mică decât cea a Terrei, deşi ar fi trebuit să o depăşească foarte mult, compoziţia gazelor planetare, deşi diferită de a Pământului, putea susţine viaţa, urmele de apă erau destul de dese pe frecvenţa tuturor scanerelor, iar miezul magnetic era perfect pentru fiinţe cu fier în sânge, aşa cum sunt humanoizii.

Descoperirea ei pe traseul galactic fusese o altă surpriză, un efect secundar al unei teleportări între sisteme solare făcută pe baza unor calcule ce se dovediseră ulterior eronate, prea mulţi parametri variind simultan. Astfel încât Karl Meyer şi echipajul său de la acea 26 vreme se treziseră teleportaţi într-un sistem solar necunoscut, aproape de orbita unei planete gigant, aparent perfectă pentru nevoile lor şi care le ieşise în cale singură, după decenii în şir de orbecăit prin Univers.

Noua casă a umanităţii se afla aproape de marginea galaxiei noastre, pe braţul-spirală Perseu, la aproximativ 2400 de ani lumină distanţă de Terra. Steaua planetei Omega era din clasa F, conform standardelor, de culoare alb-galbenă şi se afla la aproximativ 320 de milioane de kilometri faţă de Omega, în punctul său cel mai îndepărtat. Planeta descria un traseu ovoidal în jurul soarelui său. împreună cu alte 23 de planete şi protoplanete îl

înconjurau formând sistemul solar numit Novae Terrae sau Lumea Nouă.

La întoarcerea pe Pământ, toate vocile se entuziasmaseră şi începuseră să strige pentru o relocare cât mai rapidă. Karl şi echipajul său, oameni ce nu trebuiseră să îndure privaţiunile unui trai obişnuit pe Pământ, se arătaseră chiar miraţi de graba cu care oamenii erau dispuşi să plece fără să ştie ce îi aşteaptă. Ceea ce nu înţelegeau ei era că omenirea îşi pregătise de mult bagajele pentru această etapă esenţială în supravieţuirea speciei… doar destinaţia îi lipsea.

Se făcuseră nenumărate studii comparative cu alte planete ce îndeplineau aceleaşi condiţii de bază pe un număr de 1800 de criterii. Nici celelalte sisteme solare nu fuseseră abandonate; unele voci din grupul terraformatorilor chiar dezbătuseră îndelung ideea de a trimite simultan mai multe expediţii pe mai multe planete diferite şi de a începe transformarea acestora în paralel, urmând ca Marea Relocare să se facă spre acea planetă unde se obţineau cele mai bune condiţii de viaţă în cel mai scurt interval.

Din ciocnirea ideilor şi a tuturor factorilor de decizie planetari, se ajunsese la concluzia că este cel mai bine să se colonizeze planeta cu cel mai mare potenţial rezultat în urma analizei celor 1800 de parametri şi să se concentreze acolo toate resursele umane, biologice, geologice şi medicale pentru o relocare cât mai rapidă. Presiunea maselor ajunsese enormă asupra tuturor celor care erau implicaţi în proiect, iar combinaţia între creşterea exponenţială demografică, resursele epuizate ale planetei şi calamităţile ecologice plana ca un giulgiu asupra speciei umane.

În cazul în care aceasta încercare ar fi eşuat, liderii planetari erau obligaţi să îşi îndrepte atenţia spre alte regiuni ale galaxiei. Joseph Conrad fusese iniţiatorul şi organizatorul primei expediţii către Tărâmul Făgăduinţei în anul 2401.

După cordialul bun-rămas, porniră cu toţii spre nava

spaţială să-şi ia în primire, în final, îndatoririle. Cei şase ieşiră împreună din biroul Amiralului şi comandară Multifuncţionalelor Personale găsirea celui mai scurt drum. Creierul Sintetic (CS) cel mai apropiat recepţionă instantaneu comanda şi activă săgeţile luminoase corespunzătoare, ghidându-i astfel prin labirintul holurilor subterane către culoarele liftului tridimensional. Acesta parcurgea la rândul său un traseu sinuos ce putea fi urmărit, dacă doreau, pe mini-harta holografică ce răsărea din implantul individual şi care urma să îi ducă direct la bordul navei printr-una din gurile de andocare.

Queen One fusese construită direct pe tavanul uriaşului complex subteran ce deservea Aviaţia, iar acest sistem de tuneluri şi elevatoare se găsea exact sub nava-oraş. Fusese intens folosit în ultimul an la încărcarea ei cu echipamentul necesar, în timp ce utilajele de mari dimensiuni fuseseră teleportate direct în hangare.

Traseul era, de fapt, un mod de a evita să întâlnească alte persoane, ţinând cont că ei se aflau teoretic, în acest moment, pe o esplanadă în mijlocul deşertului, ţinând discursuri vibrante despre viitorul luminos al omenirii. Ar fi fost considerat extrem de jignitor să trimiţi holograme în locul adevăraţilor membri ai echipajului ţinând cont de semnificaţia momentului, dar, în acelaşi timp, ar fi fost prea periculos pentru ei, dat fiind numărul mare de exaltaţi ce umpleau deşertul şi de starea de tensiune atât de ridicată. Lucrurile ar fi putut degenera într-o clipă, iar aceşti oameni, în carne şi oase, erau mult prea importanţi pentru expediţie.

Toată mascarada fusese ideea Amiralului, un politician bătrân şi versat în arta manipulării indivizilor şi a maselor deopotrivă şi care le explicase celor şase exploratori – aşa cum îi plăcea să-i numească – necesitatea menţinerii speranţei populaţiei a cărei stare generală devenise, în multe părţi ale globului, similară cu anarhia. SeCom-ul abia reuşea să facă faţă tulburărilor. Ar fi putut ajunge la bordul navei folosind, bineînţeles, şi teleportarea, dar procesul necesita un consum de energie

enorm indiferent de masa corpului transportat, iar beneficiul fusese considerat prea mic. Aşa că lifturile de adâncime şi înălţime fură folosite pentru a-i duce la bord. Restul echipajul se îmbarcase deja pentru a pune la punct toate detaliile. Numai ei şase rămăseseră să fie arătaţi lumii pentru a se putea pune nişte feţe speranţelor miliardelor de condamnaţi ai speciei şi pentru o ultimă întâlnire cu părintele lor spiritual, Amiralul Joseph Conrad.

Omenirea nu renunţase, după aproape un mileniu de relativă civilizaţie, la „pâine şi circ". De aceea, afară, în faţa a aproximativ 12 milioane de oameni se ţineau discursuri pline de mesaje pseudoreligioase despre salvarea speciei şi expansiunea galactică. Cei 29

Şase Mesia, aşa cum avea să-i numească ulterior presa, se aflau acolo sub forma unor holograme cu mesaje preînregistrate, încurajând omenirea să nu cadă pradă disperării şi să nu recurgă la noi acte de violenţă până la sosirea primelor mesaje de pe Omega.

Odată cu veştile aduse pe Terra de prima expediţie, liderii politici şi militari începuseră în secret lupta mai mult sau mai puţin utopică pentru divizarea teritoriului încă neîmblânzit. Pe Pământ nu mai aveau mare lucru de împărţit dat fiind faptul că, în urma acoperirii cu apă a unor mari suprafeţe, continentele rămăseseră la 70% faţă de Perioada de Aur, iar mare parte din ele erau deşertificate.

Karl Meyer se îmbarca pe Queen One cu un echipaj format din 2805 oameni, aleşi pe criterii de performanţă profesională, dar şi pentru că trecuseră Pragul Genetic Major ce impunea coduri foarte stricte.

Aceşti oameni fuseseră special selectaţi pentru că reprezentau esenţa calităţilor dobândite de ADN-ul uman în ultimii 80.000 de ani, de la apariţia primilor hominizi. Erau oameni ale căror gene posedau inteligenţă şi adaptabilitate superioare şi o rezistenţă crescută la boli, durere, variaţii semnificative ale factorilor de mediu. Cu alte cuvinte, pornind de la o structură ADN deosebită, se înlăturaseră în laborator toate deviaţiile sau

imperfecţiunile cromozomiale cunoscute. Absolut toţi fuseseră verificaţi personal de Joseph Conrad care voia să se asigure până în ultima clipă că nu există erori de natură genetică. Pe Terra mai rămâneau încă 120.000 de alţi indivizi, asemănători lor, ce urmau să funcţioneze ca bazin genetic.

În ceea ce priveşte cunoştinţele profesionale, cei mai mulţi dintre ei erau botanişti, zoologi, geneticieni umani, geologi şi terraformatori. Asemenea oamenilor aflaţi la bordul ei, Queen One era 30 şi ea unică. Cea mai performantă şi mai mare navă spaţială a Aviaţiei Terrane era, în esenţă, un oraş zburător. Pentru a ajungere la dimensiunile actuale, care să îi permită transportul unei cantităţi enorme de utilaje menite să ajute la transformarea unei întregi planete, Queen One avusese nu mai puţin de 4.000 de prototipuri care astăzi rămâneau în urmă pentru a fi îmbunătăţite şi folosite pentru Marea Relocare.

Odată ajunşi la gura de andocare, cei şase începură călătoria în interiorul navei cu ajutorul plăcilor cu propulsie tridimensională din interior, după care se dispersară în mod firesc spre zonele ce le fuseseră alocate.

Karl coborî din lift şi parcurse în pas vioi drumul spre centrul individual de comandă care era, totodată şi spaţiul său privat. Cabina lui era situată la mijlocul navei, la fel ca cele mai multe spaţii de locuit, amplasate astfel în scopul protecţiei superioare a echipajului. Era spaţioasă şi extrem de pragmatic amenajată. Puţin spaţiu dedicat persoanei şi restul, căpitanului.

Încăperea principală era un fel de centru de coordonare şi de lucru pentru un singur individ, având pupitrele utilitare dispuse la fel cu cele din puntea principală de comandă a navei, iar scaunul era de fapt o structură gel-sint menită să transmită şi să absoarbă informaţii prin toată structura sa. Doar o persoană cu veleităţile neurocognitive ale lui Karl Meyer era capabilă să utilizeze atât de multe funcţii simultan, iar scaunul propriu-zis era acordat, ca un instrument muzical, la

lungimile de undă ale creierului unei singure persoane. Pentru o minte obişnuită însă era doar un simplu scaun capabil de ajustarea formei sau temperaturii.

Camera din stânga era un spaţiu standard de odihnă decorat foarte simplu la prima vedere. Toate elementele de natură personală erau ascunse potenţialilor vizitatori prin câmpuri de forţă de culoarea şi structura peretelui.

Doar câteva rafturi dintr-o piatră semipreţioasă descoperită în numeroasele sale călătorii de explorare dădeau o notă de eleganţă discretă prin luciul straniu ce le însoţea chiar şi pe întuneric. Deşi valoarea lor era enormă, doar artistul care le lucrase şi căpitanul ştiau despre semnificaţia lor. Structura lor fusese modelată cu ajutorul ultrasunetelor după lungi sesiuni de teste în care artistul trebuise să descopere lungimea de undă la care materialul rezona cu radiaţia şi cu sufletul său. Rezultaseră câteva piese unice ca structură, formă şi culoare provenite din material identic ce reuşeau de fiecare dată să lumineze şi să bucure ochiul privitorului privilegiat.

Artistul le numise *Dans în necunoscut* şi fusese recunoscător pentru ocazia de a fi primul care să lucreze pe un material provenit de pe o altă planetă, aşa că nu ceruse nicio răsplată. Doar numele său fusese gravat prin absorbţie de radiaţie infraroşie. O semnătură unică pe o creaţie unică, ce îi garanta locul în istorie.

Pe ele se odihneau câteva ministative holografice ce puteau derula, în urma unei comenzi vocale, imagini cu peisaje de o frumuseţe cosmică tulburătoare. Şi ele deosebit de valoroase ca frumuseţe, dar mai ales ca semnificaţie istorică, fiind primele imagini recoltate în mod direct de un pământean, fără ajutorul telescoapelor gigantice. Unul dintre stative conţinea o multitudine de imagini bidimensionale ale tablourilor celebre ale omenirii.

În puţinele clipe de relaxare de care avea parte ocazional, lui Karl îi plăcea să privească peisajele cosmice imortalizate de el sau 32 realizările marilor maeştri şi să îşi lase conştiinţa să se înconjoare de frumuseţea lor intangibilă. În sufletul lui se ascundea un artist iubitor de

culoare, dar unul care rareori avea ocazia să se manifeste. De asemenea, îl ajutau să atingă mai uşor starea de relaxare necesară şedinţelor de meditaţii şi focalizare cognitivă. Aşa cum alţii foloseau lumânări virtuale, el folosea arta pentru a-şi contacta şinele şi a-l asculta.

Camera din dreapta conţinea un loc de luat masa pentru două persoane, dotat cu un convertor organic multifuncţional şi o cameră de igienizare. Pereţii încăperii principale erau acoperiţi de display-uri multifuncţionale, momentan închise, dar afişând reverberaţii gri metalizat. Serveau drept rezerve în cazul în care multifuncţionalele holografice s-ar fi defectat. Până acum nu se întâmplase niciodată, dar era mult prea riscant să nu fie asiguraţi din toate punctele de vedere.

Toate obiectele necesare omului fuseseră reduse la minimim, urmând ca orice lucru necesar să fie creat în momentul folosirii şi dezintegrat în cazul în care îi scădea utilitatea după o durată de timp memorată de programul ce gestiona spaţiul său utilitar. De aceea, de cele mai multe ori, Karl nici nu-şi bătea capul să încerce să afle dacă deţine sau nu un obiect sau un program. MP-ul îl crea pe loc pentru el sau îl importa din memoria colectivă a Creierului Sintetic şi, conform statisticilor comportamentale, îl dizolva până la nivel molecular destul de repede pentru a permite cantităţii respective de materie să fie refolosită în alte scopuri. În acest fel, nimic nu se pierdea şi nu se consuma. Totul se transforma cu ajutorul convertorului organic.

Din camera de lucru personală a căpitanului exista acces direct către sala de şedinţe, iar din aceasta se putea ajunge direct pe puntea principală de comandă. Karl îşi stabilise astfel spaţiul de lucru 33

pentru a avea mereu la îndemână pârghiile necesare căpitanului de a menţine controlul asupra navei sale. Însuşirile sale de lider nativ, amplificate neurocognitiv, se regăseau astfel în toate gesturile sale.

Odată ajuns în cabina sa, Karl fu izbit de senzaţia de familiaritate, de aerul de... acasă, al locului. „Norocul meu

că nu a trebuit să stau mai multe zile în apartamentul ăla. E pentru ultima oară când mă mai las manipulat în felul ăsta şi particip la şarade!”, îşi zise el cu năduf, prăbuşindu-se în scaunul central, în timp ce gel-sintul îl îmbrăţişa pentru a reduce presiunea asupra coloanei dorsale, aşa cum îi recomandase medicul. Mâinile lui începuseră deja să răsfoiască ecranele tactile ce răsăriseră odată cu intrarea lui în cameră, pentru a se pune la curent cu noianul de informaţii ce soseau de pretutindeni de pe navă.

Cele mai multe utilaje fuseseră încărcate în decursul ultimei luni şi erau alcătuite, în mare parte, din maşinării de mari dimensiuni capabile să excaveze, să foreze şi să prelucreze cantităţi uriaşe de sol în scopul îmbogăţirii cu nutrimente şi al formării de puţuri gravitaţionale pentru captarea urmelor de apă.

Ele fuseseră iniţial create cu aproape un secol în urmă în speranţa recuperării zonelor care suferiseră un fenomen de deşertificare accelerată ca o consecinţă a Epocii Poluării. Planul nu avusese succes la nivel global pentru că zonele respective erau atât de afectate, iar toxicitatea chimică pătrunsese atât de adânc în sol, încât nu se putea face nimic pentru ele. În termeni geologici, planeta s-ar fi putut vindeca singură, dar în aproximativ un milion de ani sau chiar, cu ajutor uman, în câteva zeci de mii de ani. Singura problemă era că umanitatea nu părea să mai aibă la dispoziţie nici măcar câteva mii de ani.

Regiunile de mici dimensiuni care fuseseră parţial recuperate se găseau în zone destul de izolate şi fuseseră convertite în sedii pentru bazele de cercetare dedicate în totalitate expediţiei de relocare.

Sateliţii meteorologici şi de monitorizare ce fuseseră proiectaţi să înconjoare noua planetă urmau să fie teleportaţi direct în sistemul solar cât mai aproape de Omega, iar Queen One să îi localizeze, să îi tracteze şi să îi instaleze pe orbită. Funcţia lor principală era aceea de a facilita comunicaţiile între toate punctele globului şi de a realiza o hartă cât mai corectă şi detaliată a climei şi a tuturor schimbărilor meteorologice. În prima etapă, câteva

mii de sateliţi, cei de mari dimensiuni, aveau să fie teleportaţi şi amplasaţi sub formă de reţea, urmând ca ochiurile acestei plase planetare să fie completate de alţii, de dimensiuni mai mici, dar cu funcţii mai complexe şi cu raza mai scurtă de acţiune, pe măsură ce începeau să ia formă diferite complexe de locuinţe şi exploatare.

Pentru că, de la început, Queen One fusese concepută pentru explorare, aspectele cele mai importante ale expediţiei aveau să se întâmple, în primele etape, tot la bordul navei. În acest scop fuseseră amenajate cinci laboratoare.

Primul era dedicat analizei la nivel molecular a tuturor probelor ce urmau să fie recoltate de pe suprafaţa planetei şi fusese dat spre utilizare microbiologilor. Era locul fizic de întâlnire al celor două lumi.

Cel de-al doilea era deja folosit de către botaniştii expediţiei şi conţinea câteva zeci de mii de specii de plante în diferite stadii de dezvoltare şi cu cele mai variate caracteristici. Dat fiind faptul că se cunoşteau foarte puţine lucruri despre solul planetei Omega, speciile selecţionate erau cele mai rezistente şi mai capabile de adaptare dintre 35 toate cele folosite vreodată pe Terra. Calele navei conţineau varietăţi şi cantităţi impresionante de seminţe ale tuturor acestor specii care trecuseră şi ele, ca şi oamenii, Pragul Genetic Major.

Cel de-al treilea laborator era dedicat speciilor de animale ce urmau să populeze noua planetă, capabile să formeze un ecosistem omogen şi coerent biologic împreună cu plantele selecţionate. O parte fuseseră aduse vii pe navă, în diferite stadii de dezvoltare, dar cele mai multe dintre ele erau în formă embrionară, în cuvele de stază.

Al patrulea laborator era dedicat medicinei şi geneticii umane. Conceperea şi dotarea lui fuseseră gândite chiar de Joseph Conrad, unul dintre întemeietorii geneticii moderne. Principiul de bază neoficial al acestei ştiinţe era intervenţia aproape fără limite asupra individului uman, pentru binele întregii specii, desigur.

Şirul contestatarilor săi erau aproape la fel de lung ca cel al adoratorilor aflaţi în acel moment în deşert în jurul bazei Aviaţiei, dar situaţia de pe Terra ajunsese atât de gravă încât orice acţiune fusese considerată binevenită, urmând ca istoria să judece detaliile.

Cel de-al cincilea laborator… momentan nu avea un scop anume, deşi era cel mai mare dintre toate şi fusese dotat cu cele mai moderne echipamente standard. Fusese închis etanş, tot la sugestia lui Conrad, pentru a păstra astfel pe navă un mediu absolut separat de toate informaţiile importate de pe Omega. Un mediu terran în toată esenţa sa, un teritoriu ce ar fi putut fi putut folosit ca refugiu în caz de forţă majoră. Ocupa un întreg nivel al navei şi putea adăposti cu uşurinţă 2800 de oameni. Era dotat cu un centru de comandă secundar care, la nevoie, l-ar fi putut detrona pe cel principal, o bază medicală complet echipată şi convertoare organice în număr şi funcţii suficiente pentru menţinerea calităţii vieţii o perioadă îndelungată. O 36 ascunzătoare într-o altă ascunzătoare. Karl spera în secret ca acel laborator să nu fie necesar vreodată pentru că, deşi nu se iluziona cu privire la greutăţile care îl aşteptau, simţea în conştiinţa sa că Omega era răspunsul.

Foile tactile se adunau în jurul căpitanului pe măsură ce le parcurgea cu ochii minţii, obişnuit să proceseze rapid vaste cantităţi de informaţii.

Îşi flutură mâna peste teancul de pagini mini holografice şi ele dispărură instantaneu. După ce primi şi ultima confirmare, cea din sectorul motoarelor, hotărî că e momentul să pornească la drum.

— Toţi comandanţii de departamente să se prezinte pe puntea centrală! vorbi el în intercomul navei şi în faţa sa apăru instant o pagină holografică, o hartă a navei pe care se aflau 24 de punctuleţe roşii pâlpâitoare. Pe măsură ce comandanţii recepţionau şi confirmau primirea mesajului, punctele deveneau verzi şi începeau să se deplaseze către puntea de comandă. O stinse cu o mişcare a mâinii, fără să o verifice. Nimeni nu ar fi ratat un astfel

de moment.

Trecu prin camera de şedinţe spre puntea centrală şi, pe măsură ce parcurse cele câteva zeci de metri, senzaţia de control şi siguranţă a spaţiului cunoscut îl copleşiră, iar Karl se simţi cu adevărat bucuros că este acasă, chiar dacă acest spaţiu al lui nu avea o adresă precisă, ci se putea găsi oriunde în Univers.

Pomi încrezător spre puntea de comandă, pe măsură ce senzorii de mişcare dizolvau şi rematerializau câmpurile de forţă din calea sa, sincronizându-se perfect cu paşii lui, dar mai ales cu undele emise de nanocipul încorporat în multifuncţionalul subcutanat.

Se aşeză la pupitrul de comandă, aşteptând ca echipa să se formeze în jurul lui. Îi simţea pe măsură ce soseau din toate colţurile 37

navei, cei 24 de oameni care îi fuseseră familie la centrul de pregătire al Aviaţiei Terrane şi alături de care, pe o navă sau alta, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii. O scurtă vibraţie a peliculei externe a braţului de gel-sint pe care îşi sprijinea mâna dreaptă îl informă că totul era gata.

— Este timpul! se adresă el echipajului. Toate rapoartele ajunse la mine sunt favorabile, aşa că este momentul să începem decolarea. Domnule Heinz, ai onoarea!

— Începem decolarea în 30 de secunde, căpitane! răspunse din spatele unuia dintre pupitrele de comandă inginerul-şef cu o voce monotonă şi banală.

„Oare ce-l poate poate impresiona pe omul ăsta?”, gândi Karl, uşor amuzat.

Marcus Heinz ieşea rareori din camera sa de comandă şi verificare, situată în apropierea sălii motoarelor. Viaţa lui era acolo, între motoarele hiperluminice şi cele orbitale. Dar pentru că acesta era un moment atât de important, acceptase să iasă din spaţiul lui profesional şi să se alăture echipei pentru momentul mult aşteptat. Era omagiul lui tăcut.

Nu ieşise totuşi din cochilia lui personală. Gel-sintul

de la pupitrul lui formase un ţesut de protecţie cilindric, transparent, în jurul lui. Era cu ei în modul lui propriu.

Un fior trecu uşor prin toată nava şi prin toţi cei aflaţi la bord atunci când porniră motoarele orbitale. Sub ochii atenţi ai inginerului-şef, nava îşi începu încet ascensiunea, ca un zeu antic ce se ridica maiestuos de pe altarul său, peste ochii consternaţi ai adoratorilor.

Afară, în plin deşert, uralele erau asurzitoare şi manifestările de emoţie cu adevărat impresionante. Milioane de oameni, cei mai 38 mulţi dintre ei aflaţi în transă mistică, zbierau de fericire, la propriu, pentru că avuseseră şansa nesperată de a asista la ceea ce numeau ei A Doua Naştere a Omenirii. Sub îndemnul şarlatanilor spirituali de tot felul, adepţii diferitelor sisteme mistice, cu ajutorul unei largi varietăţi de substanţe, intraseră în starea de exaltare spirituală pe care o credeau necesară marcării şi apoi relatării unui eveniment de asemenea magnitudine.

Ultimele secole fuseseră aproape la fel de dificile pentru umanitate ca şi cele de început. Conflicte armate izbucneau la tot pasul, în toate zonele globului. Din motive politice, religioase, ideologice, istorice. Din motive vechi de când lumea sau noi ca ziua de mâine. Erau motivele unei umanităţi care se autosufoca. Nu mai putea crea, nu mai putea da înapoi decât prin purificare şi moarte, după cum susţineau unii, sau prin evadare, după cum sperau cei mai mulţi.

Toţi îşi doreau libertate… de evoluţie, de creştere, de exprimare, de manifestare, de simţire, de iubire, de înţelegere, de alegere, aşa cum trăiseră doar cu câteva secole în urmă strămoşii lor. Numai că acest lucru era fizic şi psihic imposibil într-o lume în care totul era dinainte programat, gândit, sortat şi aglomerat.

Mai nou, parametrii individuali se cunoşteau din momentul conceperii noului ADN, iar parametrii sociali interveneau asupra individului din toate părţile, astfel încât el să se încadreze perfect în matricea precreată. Nu era loc de… nimic nou. Doar amintirile vechi, de când

lumea, răneau omenirea. Amintirile a ceea ce au fost şi a ceea ce nu mai pot fi. Amintirile a ceea ce au fost capabili să creeze, să transforme, să aspire, să înţeleagă *versus* realitatea crudă a stagnării şi a dictaturii. Realitatea răului necesar ce le gestiona fiecare clipă şi fiecare respiraţie.

Şarlatanii spirituali înfloriseră în ultimele epoci în încercarea de a aduce speranţa oamenilor care o căutau cu disperare chiar şi acolo unde nu se găseau decât umbre dintre cele mai întunecate. De aceea, la o distanţă considerabilă de marea de oameni, un cerc invizibil de militari SeCom şi de echipamente distructive fusese trasat prin deşert pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi degenerat într-o revoltă de proporţii. Aveau ordin să o reprime prin orice modalitate şi să nu permită extinderea ei.

Karl dorise ca decolarea să se facă având toate hublourile închise pentru a nu perturba emoţional echipajul ce trecea deja printr-o experienţă extremă şi unică din toate punctele de vedere. Majoritatea oamenilor de ştiinţă avea familii rămase pe Terra. Unele poate chiar în mulţimea din deşert.

Motoarele Queen One funcţionau cu energie solară. De aceea, după un salt la viteza superluminică, nava trebuia poziţionată la cel puţin 150 de milioane de kilometri de o stea timp de câteva luni pentru reîncărcarea cu energie. Întreaga suprafaţă exterioară a navei funcţiona ca o imensă baterie solară.

— Ne aflăm la nivelul inelului exterior al Terrei, căpitane! se auzi după o vreme vocea inginerului. 500 km altitudine standard.

— Motoarele orbitale la capacitate maximă! Du-ne spre coordonatele de decolare, domnule Heinz!

— Înţeles, căpitane!

Karl putea simţi tensiunea din jurul lui. Era aproape palpabilă. Se auzea numai bâzâitul uşor al câmpului de forţă tactil ce stătea la baza tuturor celor 24 de pupitre de comandă, câte unul pentru fiecare departament al navei. O văzu pe Amira Kyonu foindu-se în scaunul ei, evident

afectată de intensitatea trăirilor celor din jur. Clipea des şi îşi trecea mereu mâna prin păr, într-o încercare evidentă de a ascunde taifunul emoţional în mijlocul căreia se afla.

Toţi ochii se mutară către hubloul imens care începuse să se deschidă în acest moment şi priveau către ceea ce lăsau în urmă. Ca şi el, şi ceilalţi membri ai echipajului se întrebau dacă vor mai vedea vreodată planeta natală. Indiferent ce îi motivase să ajungă pe Queen One, Terra era căminul lor mental şi nimic nu putea schimba asta pentru ei şi pentru prima generaţie ce avea să populeze noua planetă.

Timp de câteva clipe, i se păru că întreaga nava îşi ţinuse respiraţia. Încet, încet zgomotele începură să revină în jurul lui, microvibraţiile produse de degetele ce tastau peste tot începură să dea viaţă locului şi tensiunea atât de intensă cu o clipă înainte începu să se disipeze. Membrii echipajului se concentrară asupra pupitrelor proprii; monitorizau modul în care decolarea afecta sectoare precise ale navei urmărind firul constant de informaţii pe care CS-ul le prelua de la senzorii care o înconjurau şi le trimitea către fiecare dintre ei.

— Ne aflăm la coordonatele cartografiate, căpitane! se auzi după o vreme ce păruse surprinzător de lungă. Era greu să stai numai cu gândurile tale în aşteptarea unui asemenea eveniment.

— Pregăteşte motoarele superluminice pentru decolare. Ne vom poziţiona la 100 de milioane de kilometri de Omega.

— Am înţeles, căpitane!

Noile coordonate se aflau într-o regiune îndepărtată de câmpurile de asteroizi şi le permiteau reînceperea imediată a încărcării energetice la parametri optimi. Cel puţin aşa le indicau calculele extrem de complexe realizate de CS-ul navei, sincronizat cu cel al Aviaţiei Terrane.

Existau însă o multitudine de variabile. În prima expediţie, se analizase în detaliu şi dinamica acestui sistem solar, cu vitezele de deplasare ale tuturor corpurilor

cereşti şi mai ales ale câmpurilor de asteroizi, astfel încât prima teleportare ce avusese succes în mod accidental să poată fi repetată în siguranţă.

— Toată lumea la posturi! Aştept în rapoarte toate detaliile sau anomaliile, indiferent cât de nesemnificative!

Folosirea vitezei hiperluminice le epuiza temporar uriaşele rezerve de energie, lăsându-i vulnerabili un timp destul de îndelungat. De aceea Karl voia să se asigure că orice pericol, cât de mic, putea fi evitat la timp.

De data aceasta, pornirea motoarelor principale se traduse într-o vibraţie generalizată, resimţită de fiecare persoană aflată la bordul navei. În felul acesta fiecare ştia când avea loc teleportarea întregii nave.

Distanţa extrem de mare faţă de noua lor destinaţie era de fapt fracţionată într-o multitudine de deplasări spaţio-temporale, efectuate pe o traiectorie precisă, pe care CS-ul o parcurgea în sens invers faţă de traseul iniţial.

Pe măsură ce experienţa oamenilor în folosirea vitezei superluminice creştea, teleportările deveneau mai puţin riscante. Primele două fuseseră însoţite de secţionări parţiale, iar al treilea test, cu o navă mică, fusese un adevărat dezastru. Pentru că portarea propriu-zisă se produsese într-un loc-timp viitor necunoscut, nava şi echipajul se materializaseră într-un meteorit, iar rezultatul, o calamitate.

În mintea oricărui membru a echipajului, „Saltul”, cum îl numiseră ei, dura o eternitate. De fapt, senzaţia la nivelul corpului era 42 de câteva clipe. CS-ul navei, raportat la Ora Terrei Pentru pământeni, înregistra o perioadă de 72 de zile. Cei care făceau Saltul ajungeau la destinaţie, dacă reuşeau, cu câteva luni mai târziu faţă de ora Terrei.

Erau de fapt nişte clipe imense, lungi cât o viaţă de om. Sau, mai rău, lungi cât o spaimă. Oricât de avansate ar fi fost cunoştinţele de astrofizică, frica de călătoria în spaţiu-timp viitor nu putea fi inhibată cu niciun medicament. Era spaima vitală produsă de o anomalie

greu de asimilat. Toate fiinţele, chiar şi cele primitive, păreau să îşi fi ţinut respiraţia şi bătaia inimii pe toată durata teleportării.

Cel mai probabil, traseul parcurs nu era cel mai scurt, dar era cel cu obstacole ce mai fuseseră întâlnite. Cu alte cuvinte, pentru a ajunge pe Omega, Queen One trebuia să refacă traseul pe care îl parcursese prima oară, pentru că era singurul drum sigur cunoscut şi cu cele mai mari şanse de reuşită.

Încetarea vibraţiei era semnul pe care îl aştepta. Teleportările succesive se terminaseră. În scurt timp, în faţa lui începură să apară pagini holografice tactile cu rapoarte din toate sectoarele navei. Niciunul nu era roşu! Saltul avusese loc fără secţionări şi fără alte probleme majore. Răsuflă uşurat şi zâmbi în sinea lui, permiţându-şi să recunoască faptul că avusese mari emoţii.

Deodată, Karl simţi că îl inundă un val de fericire isterică, incontrolabilă, urmată de o senzaţie de panică acută ce îi strânse dureros stomacul. Duse inconştient mâna spre abdomen, încercând parcă să se protejeze. Se simţea de parcă ari fi primit un pumn în forţă şi fără avertisment. Întoarse capul, încercând să alunge senzaţia atât de puternică şi nelalocul ei şi văzu că, în dreapta lui, la pupitrul de comandă, Valeris Mathy, şeful echipei de terraformare, era încruntat şi scutura din cap de parcă încerca să alunge o insectă enervantă. Ridică 43 privirea şi îl văzu pe Markus Heinz în zona lui protejată de gel-sint, ţinând capul într-o parte, într-o grimasă de om blocat care aşteaptă un răspuns la o întrebare mută.

„Ce naiba se întâmplă?”, gândi Karl şi, în aceeaşi clipă, privirea lui se intersectă cu cea a Amirei Kyonu, care îi răspunse printr-o înclinare a capului în semn de confirmare. Pe fruntea ei apăruse o cută adâncă şi chipul i se întunecase ca după o suferinţă profundă. Mâinile ei strângeau cu putere marginile pupitrului şi vârfurile degetelor i se albiseră. Karl nu se putu abţine să se gândească pentru o clipă cât de chinuitoare trebuia să fi fost senzaţia pentru ea dacă pe el îl zdruncinase în aşa hal.

„Trebuie să notez în jurnalul de bord această întâmplare şi să îi cer să discute cu tot personalul navei. Ar fi prima raportare a unor manifestări emoţionale în urma Saltului”, gândi Karl. Pe măsură ce urmărea reacţiile celorlalţi, propriile emoţii trecură în plan secundar, căpitanul din el luă locul omului şi se întoarse măcar parţial la luciditatea sa profesională.

— Raportul poziţiei!

— Căpitane, ne aflăm la 102 188.000 km de steaua F, deci reîncărcarea energetică a început deja.

— Ne deplasăm spre poziţia indicată, la 1 milion de kilometri de planetă, cu ajutorul motoarelor orbitale, preluă ştafeta Relis Kang, şeful transportului. Suntem în afara razei teleportorului, aşa că, în acest moment, putem doar să trimitem o sondă cu ajutorul unei navete pentru a aduce mostre de sol. Putem să ajungem pe orbita planetei peste o săptămână, când încărcarea energetică va fi de cel puţin 10%. Nu ştim cât va dura alimentarea. Compoziţia radiaţiilor stelei F este încă o necunoscută pentru noi şi pentru bateriile noastre solare.

— Vom sta aici până la încărcare completă! Nu se ştie ce ne aşteaptă acolo şi orice procent s-ar putea să conteze. Doctor Kyonu, în cabina mea, în zece minute!

— Da, căpitane!

Părăsi puntea centrală. Nu voia să fie văzut atât de tulburat. Imaginea pe care o arăta echipajului trebuia să fie una impecabilă.

Arka Mihail, şeful securităţii, preluă automat pupitrul central şi începu monitorizarea şi centralizarea datelor de pe navă. Relis Kang cel înalt şi slăbănog, inginer-şef al echipei responsabile cu transportul şi teleportarea, îşi îndoi gâtul lung deasupra pupitrului său şi începu manevrele necesare trimiterii primei sonde de recoltare pe Omega.

Karl ajunse în cabina sa şi se prăbuşi pe scaunul din faţa pupitrului central, încercând să îşi recapete controlul prin autoanaliză, aşa cum fusese învăţat la cursurile de Neurocogniţie individuală integraţi vă. Nu mai simţea

deloc bucurie, mai degrabă o îngrijorare profundă faţă de ceea ce se întâmplase şi faţă de ceea ce avea să urmeze. În realitate, nu prea mai avea ce să analizeze pentru că sentimentul dispăruse cu o viteză proporţională cu intensitatea lui. Se întreba dacă îl mai aşteptau multe astfel de situaţii care să îl ia complet prin surprindere.

Stând lăsat mult pe spate în scaunul de la pupitrul personal, cu ochii închişi, îi reveni în minte o teoremă a unor neuropsihiatri publicată în Perioada de Aur, când suprapopularea era o noţiune ce apărea doar în romanele science-fiction. Aceştia susţinuseră că oamenii sunt fiinţe sociale într-o măsură atât de ridicată încât, dacă ar rămâne într-un număr mic pe planetă, nu ar fi emoţional capabili să-şi continue viaţa şi să repopuleze Terra, ci s-ar sinucide.

„E posibil ca mare parte din echipajul meu să simtă tocmai acest lucru în acest moment", gândi Karl şi, pe măsură ce o formă parţială de înţelegere îşi făcea loc în mintea lui, îngrijorarea începu să se diminueze. „Poate ceea ce am simţit este o spaimă a întregului echipaj, exponenţial amplificată de Salt".

— Şef Bedanis, spuse el în intercom, astfel încât întreg echipajul să poată auzi, transmite un mesaj celor de acasă şi informează-i că Saltul a reuşit şi că echipajul şi Queen One sunt întregi.

„Asta ar trebui să-i liniştească o vreme".

Întâi îi simţi prezenţa şi abia peste câteva clipe auzi vibraţia caracteristică de solicitare a accesului pe uşa principală. El nu era telepat, dar când ea era tulburată, emitea o serie de valuri emoţionale la care reacţiona inconştient.

— Intră!

Amira Kyonu intră în cabina căpitanului şi se îndreptă direct spre el. Era o brunetă înaltă, cu părul tuns scurt, ceea ce îi accentua trăsăturile feminine şi o siluetă atletică ce putea să se unduiască senzual sau să emane pericol şi forţă într-o schimbare uluitoare de atitudine de o fracţiune de secundă. Întreaga ei fiinţă transmitea ceva cu totul special. Deşi noţiunea de suflet fusese demult abolită

de neuropsihiatri, Karl simţea în prezenţa ei că exista o entitate separată în fiinţa lui căreia numai ea i se putea adresa. Cu siguranţă, o consecinţă directă a însuşirilor ei empatice pronunţate.

Înaintă fără să întrebe până aproape de scaunul lui, se sprijini cu o mână de birou şi se aplecă pentru a privi adânc în ochii lui, încercând parcă să citească în mintea lui înainte să apuce el să deschidă gura. Era obişnuit cu intrările astea ale ei, fără cuvinte şi oarecum invazive şi i se adresă fără reţineri, ştiind că ea oricum îi simte emoţiile: 46

— Ce naiba a fost aia? Am văzut în ochii tăi că ai simţit-o şi tu. Mathy încerca parcă să se ferească. Până şi Heinz a reacţionat!

— Ştiu! A simţit-o toată lumea de pe navă. Întrebarea este dacă toată lumea a simţit acelaşi lucru şi dacă a fost perceput peste tot la aceeaşi intensitate, răspunse ea.

Îl privea pe toate părţile, ca pe un şoarece de laborator la sfârşitul unui experiment. Se relaxă la fel de brusc şi opri scanarea emoţională a căpitanului. Se îndepărtă de el şi se prăbuşi la rândul ei pe singurul scaun disponibil de lângă birou. Între ei nu existau secrete sau manifestări inutile de protocol. Se văzuseră unul pe altul în sufletul gol.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Karl, parcă mai liniştit acum că se asigurase că nu fusese totul doar în mintea lui şi ridicându-şi spătarul scaunului. Orice schimbare ar fi. perceput la el, i-ar fi spus imediat. Era datoria ei să se asigure că el funcţiona mereu la parametrii psihici optimi. Era… barometrul emoţional al căpitanului.

— Deşi nu apare menţionat nicăieri, cred că a fost un efect secundar al Saltului. L-am simţit cu toţii la câteva secunde după aceea. Am vorbit deja cu şefii de pe puntea principală şi toţi au fost de acord că a fost un sentiment extrem de puternic şi brusc de bucurie amestecată cu isteria.

— Timp de minimum o săptămână nu ne putem deplasa din cauza lipsei de energie. În acest interval,

vorbeşte cu cât mai mulţi membri ai echipajului; aştept raportul tău. Vreau să stabilim dacă este un efect direct al Saltului şi consecinţele de lungă durată. De asemenea, află dacă s-a manifestat diferit la cei care au mai efectuat Salturi faţă de cei care sunt la prima experienţă de acest tip.

— Am înţeles, căpitane!

Simţind calmul ce se reinstalase treptat în conştiinţa lui, Amira Kyonu se ridică fără să ceară permisiunea şi se retrase spre cabina ei să mediteze şi să îşi completeze jurnalul de bord cât timp aceste trăiri erau proaspete în mintea ei. Folosi drumul lung către spaţiul ei personal şi efortul fizic necesar parcurgerii acestuia ca o manevră de detensionare. Îşi planifică o selecţie reprezentativă a personalului. Nu avea cum să discute cu 2800 de oameni în câteva zile, dar putea să îi filtreze după numărul de Salturi efectuate anterior şi să utilizeze eşantioane reprezentative din cele zece tipologii fundamentale.

Karl Meyer se întoarse pe puntea principală şi îşi reluă locul în scaunul de comandă.

— Căpitane, naveta numărul 1 este gata de lansare. În ea se află o sondă programată să prevaleze mostre de sol, apă şi aer din mai multe surse, să măsoare tipul şi nivelul radiaţiilor şi al curenţilor de aer şi să revină la bordul navetei, se auzi în spatele său, de la pupitrul din dreapta, vocea uşor răguşită a lui Relis Kang.

— Reîncărcarea cu energie are loc în parametri normali?

— Nu chiar, căpitane, continuă şeful transporturilor cu îndoială.

— Ce vrei să spui?

— E chiar mai bine decât ne aşteptam, continuă el cu aceeaşi voce contrariată şi aceeaşi logică ce nu permitea ca matematica să fie contrazisă.

— Căpitane, interveni inginerul-şef, ne aflăm la aproximativ 100 de milioane de kilometri de steaua de clasa F. Observaţiile noastre legate de viteza de încărcare a bateriilor solare au fost efectuate pentru o distanţă

similară sistemului nostru solar. Simpla extrapolare produce 48 rezultate eronate matematic. De asemenea, temperatura medie precum şi lungimile de undă ale diferitelor tipuri de radiaţii diferă. Timpul de încărcare estimat, conform calculelor noastre a scăzut cu 5% şi scade în continuare după o progresie care nu pare să se supună încă unei ecuaţii matematice, raportă cursiv Marcus Heinz. Căpitane, principalele observaţii au fost făcute. Dacă nu aveţi alte ordine, mă voi duce să-mi continui activitatea de la postul meu de lucru.

— Momentan nu am ordine. Poţi părăsi puntea. Domnule Kang, lansează naveta. Aştept rapoarte periodice din momentul asolizării acesteia.

— Înţeles, căpitane.

Markus se ridică având privirea fixată într-o imagine holografică mobilă proiectată de multifuncţionalul de pe mâna sa şi părând deja desprins de mediul înconjurător.

„Oare nimereşte ieşirea?”, gândi Karl, uşor amuzat de aceste decuplări bruşte de realitate.

În aşteptarea sondei cu mostre, Karl Meyer începu o lungă plimbare de-a lungul navei. În acest moment nu îl interesau atât parametrii fizici, cât cei morali ai echipajului său. Parcurse în decurs de mai multe zile toate cele 24 de departamente ale navei, încercând să transmită încredere şi entuziasm şi asigurându-se că nu sunt probleme majore de orice natură. Făcea acest „tur al corăbiei”, cum îl numea el, destul de rar, dată fiind dimensiunea enormă a acesteia, dar era convins că în acele momente era o decizie înţeleaptă să fie cât mai aproape de echipajul său. I-ar fi plăcut să facă asta alături de Amira Kyonu, dar ea era deja ocupată. Prezenţa ei îl ajuta să citească oamenii mai uşor şi chiar existau momente în care îi traducea ea reacţiile pe care el nu părea să le observe sau să le înţeleagă.

După un ultim tur epuizant, se întoarse în cabina sa şi se duse direct spre spaţiul de igienizare. Pe drum aruncă de pe el hainele în nişa de reciclare, făcu cel mai scurt duş posibil şi îmbrăcă un set reciclabil de pantaloni şi bluză de uz general. Mâncase deja într-una din sălile comune de

mese în încercarea de a interacţiona cu cât mai mulţi membri ai echipajului şi de a le monitoriza reacţiile.

Se întinse în pat cu mâinile sub cap bucurându-se de senzaţia de confort a hainelor moi şi a saltelei sensibile la presiune. Remarcă în gând că nu avusese deloc timp pentru antrenamentul fizic în ziua aceea. Desigur, MP-ul său îi transmisese multiple atenţionări cu privire la parametrii fiziologici ce se modificau în absenţa antrenamentului, dar raţiunea îi spusese să îl ignore şi trecuse avertizările medicale în mod silenţios.

Salteaua începu să se încălzească după setări, iar Karl activă intercomul de la capul patului şi începu să dicteze jurnalul de bord. Prin gura de ventilaţie de lângă capul lui, din ordinele doctorului, trecu un curent blând de aer impregnat cu un sedativ uşor. Nimeni nu avea nevoie, în nişte momente atât de importante, de un căpitan obosit şi irascibil. În scurt timp, îl fură somnul şi toate emoţiile şi tensiunile unor zile atât de importante din punct de vedere istoric se risipiră.

Programul fusese stabilit după ritmul circadian al Terrei, ţinând cont că nu aveau încă idee când vor putea coborî pe suprafaţa planetei şi în ce măsură şi cu ce viteză se puteau adapta humanoizii la ziua mult mai lungă de pe Omega ce dura 56 de ore terestre. Tot personalul navei lucra în ture de câte şase ore, cel puţin pentru început, când erau în număr suficient la bordul navei. Aşa că atunci când CS-ul navei anunţă ora 7.30, ora Terrei, Karl auzi sunetul cunoscut crescând 50 în volum aproape de urechea lui şi simţi pe sub pleoape intensitatea luminoasă mărindu-se treptat.

Se trezi imediat cu gândul la sonda de explorare. Sări din pat entuziasmat, simţindu-se odihnit şi mult mai optimist decât în ziua precedentă. Deja era vorba despre o zi obişnuită, cu munca la bordul navei sale, fără milioane de ochi îndreptate spre el, fără uniforme oficiale sau discursuri excepţionale.

„E timpul să ne apucăm de treabă”, îşi zise el şi, după rutina dimineţii, porni spre prima şedinţă la bordul Queen

One.

La ora 8.00, conform programului zilei stabilit de CS-ul navei, toţi cei 24 de şefi de departamente şi căpitanul se adunară în sala de şedinţe curioşi să audă raportul despre primele date trimise de sonda de explorare de la suprafaţa planetei.

Rând pe rând, se aşezară în jurul mesei imense, ovale şi, pe măsură ce se aşezau, atingeau cu un deget suprafaţa mesei pentru recunoaşterea amprentelor. În faţa fiecăruia, în masă, se deschidea câte un ecran corespunzător pupitrului de comandă al fiecărui departament, înclinat în aşa fel încât numai cel căruia îi era dedicat să îl poată vedea. Întreaga masă arăta complet goală, cu o suprafaţă închisă la culoare, pentru a nu distrage atenţia vorbitorului şi pentru a putea genera proiecţii holografice vizibile întregii audienţe.

— Înainte de asculta raportul domnului Mathy pe care îl aşteptăm toţi cu nerăbdare, vă întreb dacă există observaţii la nivelul vreunui departament despre care credeţi că trebuie comunicate?

— Căpitane, singura modificare apărută în timpul Saltului a fost o creştere a consumului de energie de 1, 2 milionimi de procent faţă de ceea ce fusese estimat. Cifra se găseşte în parametri, aşa că nu văd motive pentru cercetări mai amănunţite, anunţă Robin Stater.

Şeful departamentului de gestionare a resurselor energetice era un inginer foarte scrupulos şi un maniac al detaliilor, de aceea afirmaţia lui nu miră pe nimeni, deşi toţi o considerară o precizare inutilă. Karl înclină din cap în semn că o recepţionase, fără vreo grimasă care să lase de înţeles câtă importanţă îi acorda şi se adresă terraformatorului:

— OK, dacă nu mai există precizări, domnule Mathy, aşteptăm prezentarea! spuse Karl şi se întoarse cu ochii şi scaunul spre cel indicat într-un gest de direcţionare a atenţiei.

Valeris Mathy aproape sări în picioare, vizibil entuziasmat şi, odată cu el, din centru mesei răsări o

hologramă tridimensională a suprafeţei planetei Omega. Intensitatea luminoasă a încăperii scăzu corespunzător unei vizionări optime.

— Ceea ce vedeţi este un colaj de imagini reprezentative din ceea ce a filmat sonda trimisă în această noapte. Şi mă bucur să vă anunţ că rezultatele sunt extraordinare. Concentraţia de oxigen la suprafaţa planetei corespunde estimărilor anterioare şi este de 22%. Deci cu 2% mai mare decât cea de pe Terra de acum şi cu 1% mai mare faţă de planeta noastră dinaintea Erei Poluării. Cu alte cuvinte, plămânii noştri vor avea mai mult oxigen decât sunt obişnuiţi să inspire, încercă el o glumă în timp ce mâinile sale gesticulau fericite. Reţinem din evaluările iniţiale că există zone cu diferite concentraţii de oxigen pe suprafaţa planetei. De aceea, după montarea primilor sateliţi, o hartă precisă a acestor zone va fi realizată.

Karl înclină din cap aprobator. Era deja prevăzut pe lista de priorităţi.

— Celelalte gaze din componenţa aerului sunt şi ele nontoxice, respirabile, predomină hidrogenul, heliul şi azotul, iar restul 52 este un amestec de gaze inerte în procente reduse. În prezent, analizăm în detaliu probele de aer pentru a detecta prezenţa viruşilor sau a microorganismelor de orice tip. Dacă acestea nu sunt prezente, atunci, teoretic, vom putea supravieţui ca specie la suprafaţa planetei, fără echipamente de filtrare a aerului de la început, zise Mathy radiind de fericire.

O explozie de bucurie şi entuziasm făcu înconjurul mesei, în timp ce vestea bună îşi făcea loc în conştiinţa lor, şi începură să aplaude. Mare parte din aceste ştiri nu erau noutăţi, doar se confirmau determinările făcute în prima expediţie, dar diferenţa majoră era că se aflau acolo pentru a rămâne, pentru a folosi în avantajul întregii omeniri aceste caracteristici aproape neverosimile. Datele recoltate erau atât de bune încât părea chiar greu de înţeles de ce nu apăruse până acum viaţă pe ea.

— Să-i anunţăm şi pe cei de acasă? întrebă Costa

Bedanis, şefa comunicaţiilor.

— Cu siguranţă nu… încă, răspunse Karl ezitând uşor. Cu toţii ne dorim ca Omega să fie soluţia tuturor problemelor legate de suprapopularea Terrei, dar nu vreau să creăm speranţe false legate de siguranţa planetei şi nici chiar legate de timpul de relocare. Ştiu că marea majoritate dintre voi aveţi familii pentru care vă doriţi un viitor mai bun cât mai repede, dar să nu ne grăbim şi să îi punem în pericol.

— Cu tot respectul, căpitane, dar vă aduc aminte sfatul Amiralului Joseph Conrad de a oferi orice speranţă, cât de mică, celor rămaşi acasă pentru a-i ajuta să menţină lucrurile sub control. Nu cred că cineva dintre noi a uitat cât de tensionată era situaţia înainte de decolare, insistă şefa comunicaţiilor.

— Ordinul meu este acesta: până voi hotărî că există motive suficiente de a da speranţe celor de acasă, niciun mesaj nu pleacă spre Terra, tranşă Meyer discuţia cu un ton ce nu admitea negocieri.

— Înţeles, căpitane! se resemnă ea.

— Domnule Mathy, continuaţi prezentarea!

— Dacă îmi daţi voie, cred într-adevăr că numărul necunoscutelor este mult prea mare pentru a avansa vreo teorie, spuse el cu ochii ţintă la căpitan. Prima dintre ele nici nu a întârziat să apară. Conform imaginilor surprinse de sondă pe suprafaţa planetei, solul este de culoare galbenă în regiunea unde a asolizat sonda, în timp ce mostrele aduse pe nava sunt negre la culoare.

— Şi care este părerea ta, domnule Mathy? întrebă căpitanul.

— Cred că se datorează luminii ajunse pe suprafaţa planetei. Steaua de tip F care se găseşte în centrul acestui sistem solar are un spectru diferit faţă de soarele nostru şi chiar şi faţă de alte stele studiate, iar modul în care razele luminoase sunt percepute de ochiul nostru pe suprafaţa planetei, respectiv în interiorul navei, este complet diferit. Cred că este o… iluzie optică, căpitane. Am început deja analiza spectrală comparativă, atât a tipurilor diferite de

radiaţie luminoasă, cât şi a solului.

— Ţine-mă la curent cu tot ce afli!

— Desigur, căpitane! spuse Valeris Mathy, coborându-şi tonul vocii.

— Căpitane, interveni Stater cu o uşoară foială în scaun, primesc informaţii de la CS că gradul de încărcare energetică al navei a ajuns la 50%, mult mai repede decât am estimat.

— Deci când putem ajunge pe orbita Omega, domnule Stater?

— În acest ritm... în 30 h 48 min şi... Adică mâine după-amiază, domnule, zise Stater întrerupându-se la timp din anunţarea irelevantă a numărului de secunde. Atunci vom avea energie 100% şi vom putea începe asolizarea cu primele navete.

— În acest caz, domnule Kang, se adresă căpitanul inginerului-şef al transporturilor, asigură-te că peste 30 de ore navetele sunt gata de decolare...

Stater deschise gura şi o închise din nou, ca un peşte scos din apă, vrând să întrebe şi numărul de minute, dar se abţinu în ultima clipă, scufundându-şi privirea în pupitrul său şi părând să dispară cu totul în masă. Obsesia lui pentru precizie îl făcea de multe ori subiectul glumelor membrilor echipajului. Era perfect conştient de asta şi învăţase să nu se lase afectat.

— Personalul care va ajunge pe suprafaţa planetei va purta echipamentul complet de protecţie, indiferent care este compoziţia aerului planetar. Până nu avem toate rezultatele de laborator şi nu efectuăm teste, nu vreau să ne asumăm niciun risc. Numai după stabilirea teritoriului securizat şi izolarea lui puteţi renunţa la echipamentul complet de protecţie.

— Înţeles, căpitane.

— Domnule Stater, vreau să afli ce diferenţe au determinat încărcarea atât de rapidă cu energie a navei pentru a putea folosi pe viitor această calitate a stelei F.

— Mă apuc imediat, căpitane.

— Ne revedem cu toţii mâine-dimineaţă, la ora 7.00,

pentru a pune la punct ultimele detalii înaintea asolizării.

Toată nava se transformă brusc într-un stup de albine. Entuziasmul tuturor era atât de mare, încât Karl se gândi pentru o clipă 55

câte erori ale factorului uman vor exista şi dacă nu ar fi fost cazul să îi tempereze cumva. Hotărî să mai aştepte înainte de a face vreun comentariu depreciativ. În fond, încă nu se întâmplase nimic rău, iar bucuria şi entuziasmul ajutau la creşterea nivelului personal de motivare şi a vitezei de lucru.

Se îndreptă spre puntea principală a navei pentru prima zi de interacţiune reală cu noua planetă. Numărul de piese ale puzzle-ului pe care se pregăteau să-l umple era, teoretic, uriaş, dar se simţea pregătit să îl rezolve.

* * *

CAPITOLUL IV

Laboratorul numărul 1, aflat sub directa conducere a microbiologului Christina Yun, era într-o stare generală de efervescenţă. Oamenii de ştiinţă nu aveau antrenament militar şi rigorile disciplinei şi autorităţii nu făceau parte din structura lor profesională.

În momentul în care fuseseră aleşi pentru Programul Omega, începuse şi instruirea lor militară. Dar în situaţii extraordinare, ca aceasta, le era greu să se abţină şi să funcţioneze în parametrii consideraţi normali pentru Aviaţia Terrană.

De îndată ce mostrele de sol, apă şi aer sosiseră la bordul Queen One, fuseseră duse direct în laboratorul numărul 1 pentru analiza elementală şi moleculară.

Conform protocolului de lucru, Christina Yun şi întreaga echipă purtau echipamentul complet de protecţie. Dăduse ordin ca toţi cei care erau în schimbul acela să se echipeze, neştiind încă nimic despre ceea ce aveau să întâlnească pe Omega.

Deşi o tură de lucru dura şase ore, iar personalul alocat fiecărui laborator era împărţit în patru echipe egale, Christina observă că spaţiul se aglomerase brusc. Le înţelegea curiozitatea, într-o situaţie similară şi ea ar fi

procedat la fel, aşa că vorbi cu un ton înţelegător în intercomul implantat în multifuncţionalul de la încheietura ei.

— Apreciez eforturile tuturor, dar vă solicit ca toţi cei care nu sunteţi de serviciu în acest schimb să părăsiţi laboratorul. Veţi fi informaţi la schimbul de tură în cele mai mici detalii. Mulţumesc! spuse ea hotărât către cei prezenţi.

Deşi jenantă pentru o clipă, situaţia se clarifică imediat şi începură să părăsească laboratorul.

— Acum vom lucra pe echipe, câte doi pentru fiecare tip de analiză şi vom supune aceste mostre tuturor tipurilor de teste cunoscute de om. Până după-amiază, vreau să pot prezenta un raport complet căpitanului.

Chimiştii şi biologii rămaşi în vasta încăpere se îndreptară rând pe rând către recipientele aduse de pe sonda de explorare, iar sutele de aparate de analiză aflate de-a lungul pereţilor începură să zumzăie la unison.

Valeris Mathy îşi trecu mâna pe deasupra panoului de recunoaştere şi comunicare de pe uşa biroului lui Meyer. Uşa se dematerializă în faţa lui, semn că proprietarul încăperii îşi dăduse acordul de a primi pe cineva. În birou, luminile fuseseră mult diminuate, iar pe postul de lucru din faţa lui dansau imaginile holografice ale câmpiilor, dealurilor sau, poate, a munţilor filmate de sondă.

— Căpitane, spuse Mathy pe post de salut şi sorbind din ochi imaginile, am venit să cer acordul de începere a selecţiei personalului pentru asolizare. Doctor Yun m-a asigurat că azi după-amiază, înaintea decolării navetelor, vom avea rezultatele laboratorului 1 în acelaşi timp cu raportul inginerului Stater. Aşadar, vom avea primele date precise, precum şi suficientă energie să ne apropiem de Omega pentru a putea folosi teleportorul şi navetele.

— Care este planul, domnule Mathy?

— Căpitane, propunerea mea este de a asoliza cu ajutorul a două navete de tip C, care să ne permită transportul a câte 35 de oameni fiecare, la care se adaugă primele utilaje de forare şi mărunţire 58 şi sonde de mici

dimensiuni care să rămână pe planetă în permanenţă pentru monitorizarea condiţiilor meteo. De asemenea, dacă ne aflăm în raza transportorului, inginerul Kang va păstra în permanenţă legătura cu toate persoanele aflate pe Omega şi le va putea aduce înapoi la bordul navei în caz de pericol iminent.

Karl Meyer plimbă un deget pe ecranul tactil de pe pupitrul de lucru şi vorbi în intercom:

— Doctor Kopecky, doctor Bauter, în biroul meu!

Minipagina holografică având forma planului bidimensional al navei sclipi în semiobscuritatea camerei şi două puncte roşii deveniră verzi, confirmând astfel recepţionarea ordinului. Porniră cu ajutorului lifturilor tridimensionale spre biroul căpitanului.

— Între timp, vreau să aud părerea ta despre aceste imagini, domnule Mathy.

Între cei doi bărbaţi, pe suprafaţa plană a pupitrului de lucru, se derulau peisajele filmate pe Omega.

Nepopulat cu forme de viaţă vizibile cu ochiul liber, solul era preponderent galben-portocaliu, cu numeroase sinuozităţi ce puteau fi la fel de bine dealuri sau adevăraţi munţi. Nu se putea vedea din hologramă, pentru ochiul uman fiind necesare construcţii comparative pentru o estimare mai realistă. Ştiau totuşi din măsurătorile efectuate în timpul primei expediţii că existau forme muntoase ce depăşeau uşor 15.000 m înălţime, precum şi depresiuni proporţionale. Întrucât nu exista un ocean planetar similar celui de pe Pământ, terraformatorii erau cei însărcinaţi cu stabilirea unor valori medii de altitudine şi a reperelor aleatorii în scopul realizării unor coordonate general valabile şi a cartografierii detaliate a noii planete. Dar altele erau priorităţile acum.

— Aşa cum observaţi, căpitane, nu sunt surse de apă la suprafaţa planetei, dar există numeroase indicii că se găsesc în straturile nu foarte profunde ale scoarţei planetare. Sonda trimisă ieri a reuşit să recolteze o probă de rocă având urme de apă. Cred că putem să o aducem la exterior prin foraje cu radiaţii, astfel încât să nu afectăm

structura scoarţei şi să creăm falii.

Vibraţia caracteristică a panoului de comandă al încăperii întrerupse discuţia.

— Intră!

— Căpitane, şef Mathy! se auzi salutul dublu al celor doi oameni de ştiinţă.

Marius Kopecky se aşeză primul. Era un bărbat de statură mică, avea doar puţin peste doi metri şi o conformaţie robustă, cu musculatură rotunjită spre exterior, trăsătură atavică de care el era foarte mândru. Doi ochi mari, albaştri priveau de deasupra feţei rotunde şi trădau o gândire profundă, analitică. Mâinile sale cu degete cilindrice păreau de-a dreptul grosolane în comparaţie cu cele considerate normale în secolul XXV şi aduceau aminte de cele ale strămoşilor săi de acum câteva secole.

De-a lungul timpului, ca o consecinţă a descoperirii convertorului organic şi a dorinţei de a blama perioada în care populaţia Terrei se complăcuse în excese şi fusese afectată de obezitate morbidă în proporţie de 85%, tot mai mulţi humanoizi apelaseră la comprimatele nutriţionale. În ultimele două secole, ele deveniseră o necesitate, alimentele în sensul antic al cuvântului fiind extrem de rare şi de preţioase. Aspectul general al speciei se schimbase pronunţat faţă de Perioada de Aur a Pământului, având loc o creştere a înălţimii medii în jurul valorii de 240 cm la un adult de genul masculin şi de 230 cm pentru un adult de genul feminin.

Însă anii petrecuţi în spaţii libere, în mediul antic, natural, îi schimbaseră botanistului corpul şi fusese mai puţin afectat de consecinţa principală a utilizării comprimatelor nutriţionale. Cu alte cuvinte, tractul său digestiv nu devenise prevermiform, aşa cum se întâmpla cu cei mai mulţi humanoizi.

Căpitanul se baza foarte mult pe el şi pe colega sa, Ancona Bauter, zoologul, şeful laboratorului numărul 3. Aceasta din urmă era cea mai strălucită minte a Terrei în ceea ce priveşte condiţiile de dezvoltare şi climatizare a

unui număr impresionant de specii de animale. În mare parte, ei i se datorau eforturile făcute pe Pământ în ultimii ani de modificare a ecosistemului planetar în sensul menţinerii unei concentraţii optime de oxigen pe planeta suprapopulată.

Aceşti oameni de ştiinţă erau singurii obişnuiţi cu spaţiile deschise, cu mediul considerat natural şi la care aspirau, teoretic, toţi humanoizii.

În vederea acomodării, toţi membrii expediţiei fuseseră duşi în puţinele zone de pe Terra păstrate nemodificate şi se încercase climatizarea lor şi obişnuirea cu o viaţă „în mijlocul naturii”, aşa cum văzuseră în înregistrările holografice şi în cele antice, adică cele care aveau numai imagini şi sunet.

Pentru toţi, experienţa fusese şocantă la început, dar încercaseră să se adapteze cât mai bine, deoarece erau oameni de ştiinţă, iar pericolele ce ameninţau însăşi specia umană erau extrem de clare. Orice efort din partea lor merita încercat.

Făcuseră tratamente intensive, medicamentoase şi neuropsihiatrice, pentru a-şi învinge numeroasele fobii declanşate de 61

contactul neprotejat cu mediul exterior. Înaintea acestor sesiuni, oricare dintre membrii expediţiei, în afară de Marius Kopecky, Ancona Bauter şi terraformatorul Valeris Mathy, ar fi făcut un atac de panică dacă ar fi fost lăsat singur, înconjurat de copaci, aşezat pe iarbă şi cu animale vii şi libere în jurul său. Deşi toţi urmăriseră înregistrările antice cu spaţii verzi, necontrolate de câmpuri de izolare şi filtrare biologică, cu animale de toate mărimile circulând libere printre oameni, deşi toţi îşi doreau să trăiască aşa într-o bună zi, în realitate conştiinţa lor nu le putea accepta decât cu mare dificultate…

— V-am chemat aici pe toţi pentru a discuta structura echipei ce va coborî pe suprafaţa planetei, începu Meyer.

— Căpitane, începu zoologul Bauter, eu am să iau patru oameni din echipa mea pentru a începe observaţiile de bază. Am stabilit împreună cu domnul Kopecky că vom

avea în vedere climatizarea formelor de viaţă simple, microorganisme aeratoare ale solului, mycophite şi ferigi. Din ce am observat până în prezent, nu există forme de viaţă producătoare de oxigen şi totuşi concentraţia acestuia este de 22%, în mod constant. Cel puţin pe o rază foarte mare din zona analizată. Aceasta înseamnă că el provine în urma unor reacţii chimice pe care urmează să le descoperim şi să le folosim. De asemenea, trebuie să luăm în considerare faptul că noi vom introduce în atmosferă consumatori de oxigen majori – câmpurile de protecţie şi filtrare chimică şi microbiologică, utilajele de forare, ca să nu mai vorbim de milioanele de convertoare organice ce vor sintetiza materialele de construcţii, adăugă Kopecky.

Biologul îşi frecă mâinile cu bucurie.

— Trebuie să descoperim de la zero toată planeta asta, miliarde de combinaţii chimice şi biologice.

Faţa lui radia de bucurie şi era clar că gândul unor explorări ştiinţifice de asemenea magnitudine îl făcea extrem de fericit. Era pionier, explorator şi creator de ecosisteme la scară planetară, iar asta era împlinirea muncii lui de o viaţă. Pentru asta se pregătise şi pentru asta trăise. Ancona îi zâmbea cu înţelegere. Aceleaşi pârghii îi modelau şi ei existenţa.

— Este important să stabilim de la început ecuaţiile care includ parametrii sensibili şi rapoartele optime între producţia planetară de oxigen, consumatorii şi producătorii pe care îi introducem noi în mod artificial. De aceea, propun ca, alături de cei patru membri ai echipei de botanişti, să fie prezent şi un robot de analiză. Anticipez că numărul de termeni ai ecuaţiei oxigenului planetar va depăşi puterea de percepţie şi de calcul a câtorva indivizi.

— De acord, şef Bauter, cu siguranţă nu vrem să repetăm istoria Terrei, spuse căpitanul fără niciun fel de menajamente, dar fără să vrea să îi sperie, după care îşi îndreptă privirea către Valeris Mathy, cel a cărei echipă urma să aibă cei mai mulţi membri.

Toate calculele la care se referea Marius Kopecky erau deja nişte enorme extrapolări. Un robot de analiză

era un fel de CS portabil ce putea asimila şi prelucra simultan cantităţi enorme de informaţii din surse multiple, cum ar fi mai multe MP-uri, precum şi numeroasele IAuri (Inteligenţe Artificiale) cu care erau dotate maşinăriile ce urmau să sfredelească, să analizeze şi să modifice structura solului.

Stabiliseră deja, în discuţiile nesfârşite ce avuseseră loc în sediul Aviaţiei Terrane în lungii ani de pregătire a expediţiei, că primele aşezări omeneşti vor fi protejate de uriaşe domuri semi vizibile de câmp filtrant pentru protecţia primilor colonişti.

Dezbaterile pe această temă fuseseră extrem de lungi, cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă susţinând teoria adaptării imediate, forţate chiar, argumentând că e benefic pentru humanoizi să încerce să se acomodeze de la început la viaţă fără câmpuri inutile de protecţie, acestea urmând a fi folosite numai ca antipoluanţi la scară industrială. Adepţii curentului clasic avuseseră în cele din urmă câştig de cauză, după ce susţinuseră că traumele psihologice produse de absenţa senzaţiei de câmp protejat ar fi avut efecte negative capabile de a se propaga de-a lungul mai multor generaţii.

— Dacă sunteţi de acord, căpitane, aş dori să aflu întâi câţi oameni vrea să coboare la sol şeful securităţii. Voi ocupa locurile rămase în navete cu personal terraformator.

— Arka Mihail, în biroul căpitanului! Doctor Cora Mitchum, în biroul căpitanului! vorbi Meyer în multifuncţionalul de la încheietura mâinii.

— În aşteptarea şefului Mihail, cred că ar trebui să consultăm şi doctorul-şef. Trimitem un număr mare de oameni, aşa că trebuie să luăm în considerare sfaturile medicului.

Uşa vibră caracteristic şi o fluturare a mâinii căpitanului o dematerializă. Cei doi şefi de departamente convocaţi fură repede puşi la curent cu discuţiile preliminare, urmând ca, la sfârşitul întâlnirii, CS-ul, care înregistrase fiecare cuvânt şi fiecare imagine, să

centralizeze informaţiile şi să proiecteze planul complet al misiunii pe consolele individuale şi pe miniproiectoarele holografice pe care fiecare membru al echipajului îl avea implantat în mână.

— Voi trimite doi oameni pe planetă, căpitane! anunţă Mitchum cu glasul ei liniştit, proporţional cu statura ei.

Totul părea să fi fost făcut în miniatură la medicul-şef al expediţiei, mai puţin inteligenţa şi voinţa. Pe cât părea de mică şi liniştită în comparaţie cu ceilalţi membri ai echipajului, cei care o cunoşteau mai bine ştiau că nimic nu îi putea sta în cale dacă voia să depăşească un obstacol sau o situaţie cu care nu era de acord. În rest, toţi cei care îi ieşeau în cale erau trataţi cu blândeţea şi atenţia de care ar fi beneficiat dacă erau bolnavi. Vocea ei caldă şi calmă avea un efect binefăcător asupra celor care ajungeau în mâinile ei.

— Unul va monitoriza parametrii corporali ai membrilor echipelor, iar cel de-al doilea va putea acorda primul ajutor în caz de nevoie, va evalua gravitatea evenimentelor şi, dacă este necesar, va solicita evacuarea cu ajutorul teleportorului.

După ce glasul blând al doctoriţei se stinse, căpitanul îşi întoarse privirea către uriaşul şef al securităţii, Arka Mihail.

— Căpitane, dat fiind că aceasta este prima noastră explorare directă a planetei, recomand ca jumătate din personal să fie format din membri ai echipei de securitate.

— Pe o planetă fără forme de viaţă?! izbucni Mathy fără să încerce să se controleze, tenul lui închis la culoare părând să se întunece şi mai mult de supărare.

— Domnule Mathy!

— Îmi cer scuze, căpitane, dar nu înţeleg!

— Voiam să adaug că este recomandabil ca tot personalul să aibă arme laser în dotare cu încărcare maximă, adaugă Arka Mihail cu vocea sa calmă şi puternică, proporţională cu statura lui, fără să pară măcar că auzise izbucnirea terraformatorului.

— Căpitane! se auzi imperativ vocea lui Valeris, dar Meyer flutură o mână în aer şi, cu acelaşi gest cu care stingea paginile holografice, închise şi vocile din biroul său.

— Acesta nu este un concurs între echipe, şef Mathy! Ceea ce primează este securitatea echipajului, tranşă Meyer disputa cu o voce ce nu lăsa loc la discuţii. Vor coborî pe planetă 35 de oameni care vor păzi alţi 35 de exploratori. Fiecare persoană va purta echipamentul complet de protecţie şi laserul personal.

Pe măsură ce vorbea, vocea i se mai calma şi acceptă ieşirea terraformatorului ca pe un minus al acestuia. Îi lipseau pregătirea militară şi capacitatea de a asculta orbeşte ordinele, însuşire pe care Meyer însuşi, Arka Mihail şi toţi ceilalţi o aveau inoculată în modul de gândire de la primele antrenamente.

— Liberi să vă alegeţi oamenii.

— Căpitane, adaugă Valeris, de data asta cu voce potolită, dacă estimările au fost corecte şi pe planetă nu ne pândeşte niciun pericol, cu acordul şefului securităţii, vreau ca oamenii lui să dea o mână de ajutor terraformatorilor la instalarea echipamentelor.

— Jumătate dintre ei vă pot ajuta la instalarea câmpurilor de izolare şi filtrare, zise Mihail după câteva secunde de gândire. Jumătate vor asigura securitatea perimetrului şi vor da alarma în cazul în care se întâmplă ceva.

Valeris Mathy abia se abţinu să pufnească sub ochii căpitanului. Din punctul lui de vedere, toţi cei 70 de oameni ar fi trebui să fie terraformatori. Jumătate din oameni să păzească tot atâţia oameni… pe o planetă nepopulată! Asta îi lăsa lui posibilitatea de a asoliza numai cu 23 de terraformatori şi echipamente cât pentru 70.

„Nu-i nimic, mă descurc şi aşa, numai să pornim odată!”, gândi el, în timp ce saluta cu spatele pe jumătate întors, pornit către spaţiul său de lucru.

Toate listele lui de personal, ordinea folosirii echipamentelor, etapele terraformării, în viziunea sa, toate

fuseseră pregătite cu mult timp în urmă. Acum dorea cu încrâncenare să înceapă lucrul şi să nu mai întâmpine obstacole.

Înaintea decolării, le promisese soţiei sale şi copilului lor încă nenăscut că îi va întâmpina în cel mai scurt timp pe Omega, într-o locuinţă construită cu utilajele proprii. Era extrem de mândru că primise acceptul autorităţilor pentru a avea un copil şi îşi promisese că acesta nu va avea parte de viaţa pe care o îndurase tatăl său. Fiica sa, aleseseră să fie fată, va alerga pe pământ acoperit de verdeaţă şi va avea aer curat, mâncare adevărată şi nu va suferi din cauza spaţiilor strâmte, a aglomeraţiei şi a mirosurilor pestilenţiale care îmbolnăveau atâţia oameni. În secret, spera chiar să primească voie, bineînţeles, înainte de Vârsta Critică, să aibă un al doilea copil. Nu împărtăşise cu nimeni acest gând, nici chiar cu cea pe care o iubea atât de mult, pentru că pe Terra era o blasfemie. Mai avea şi acum, e drept că mult mai rar, coşmaruri în care mama sa tuşea sânge până ajungea să îşi piardă cunoştinţa. O ţinea de mână în vis şi nu înţelegea de ce el, inginer de top al Aviaţiei Terrane, nu beneficia de filtre atmosferice în cămăruţa repartizată, apoi se întreba îngrozit ce căuta el acolo, înapoi în spaţiul strâmt în care copilărise şi în care stăteai mereu cu spaima că pereţii se vor prăbuşi peste tine… şi se trezea speriat şi transpirat, în cabina sa de pe Queen One.

Vibraţia caracteristică a multifuncţionalului din mâna sa stângă îi întrerupse visarea tristă. Între timp, CS-ul navei centralizase 67

Informaţiile şi trimisese sumarul hotărârilor luate cu câteva minute către întreg echipajul.

Duse aproape de gură mâna stângă şi vorbi către MP:

— Mâine-dimineaţă, ora 6.00, ora Terrei, lansează programul personal numărul 1.

În acel moment, cei 22 de terraformatori care urmau să-l însoţească pe Omega primiră prin MP vibraţia caracteristică şi VM1 (Valeris Mathy, programul 1) afişat cu litere verzi tridimensionale. Toţi aşteptau şi cunoşteau

acest simbol. Se antrenaseră luni bune pentru acest moment.

Meyer se întoarse pe punte în aşteptarea rapoartelor decisive. Rezultatele sosiră spre finalul celei de-a doua ture de zi şi Christina Yun îşi făcu apariţia pe punte, purtând încă echipamentul de laborator. Avea ochii roşii şi obosiţi de la orele petrecute fără oprire în faţa aparatelor de analiză.

— Căpitane, începu ea cu o voce clară şi optimistă, ceea ce făcu să se întoarcă spre ea toate capetele de pe punte. Am finalizat raportul cu privire la primele mostre prelevate vreodată de pe planeta Omega.

Meyer o privi cu nerăbdare şi înclină din cap pentru a-i face semn să înceapă prezentarea rezultatelor, în timp ce Marius Kopecky şi Andreas Bauter părăsiră pentru moment pupitrele lor şi se apropiară să audă mai bine.

— Solul planetei este alcătuit dintr-o varietate uriaşă de componente organice şi minerale, multe dintre ele fiind complet necunoscute nouă. Există diferenţe între mostrele prelevate din zone diferite, dar numai de câteva procente, astfel încât putem spune că există o structură omogenă de bază la care se adaugă variaţiuni 68 specifice zonei. Este încă prea devreme pentru a putea determina ce anume produce aceste diferenţe. Avem nevoie de mai multe informaţii şi o cartografiere detaliată a zonelor de unde s-a efectuat recoltarea.

— Ai deja o concluzie, doctor Yun?

— Dată fiind prezenţa unui număr mare de compuşi similari cu cei de pe Terra, primele estimări arată că solul poate susţine vegetaţie, domnule, spuse ea cu un zâmbet larg. Prima evaluare a datelor primite de CS arată că sunt necesare modificări doar de maximum 15% a compoziţiei elementare.

— Probele prelevate au fost trimise în continuare către laboratoarele 2 şi 3, pentru ca echipele de botanişti şi zoologi să confirme aceste premise. Kopecky şi Bauter înclinară din cap, confirmând recepţia.

— Sunt prezente forme de viaţă?

— Acesta este aspectul ciudat, domnule. O parte dintre substanţele identificate se formează, pe Terra, doar ca produşi de reacţie ai diferitelor procese metabolice ale microorganismelor prezente în sol. Aceste substanţe se regăsesc în mostrele de sol aduse de pe Omega, deşi nu am putut determina existenţa vreunei forme de viaţă care să le fi produs, de orice natură sau dimensiune. Dar dată fiind varietatea substanţelor, părerea mea profesională este că putem începe înserarea microorganismelor direct în solul planetei, neexistând un ecosistem care să fie perturbat.

— Căpitane, cer permisiunea de a părăsi puntea! zise Kopecky, care se ridicase de la pupitrul său în aceeaşi clipă cu Bauter.

„Parcă-ar fi siamezi”, zâmbi Karl gândurilor sale şi celor doi.

— Sunteţi liberi amândoi, zise el şi îi văzu ţâşnind cu feţele luminate spre ieşirea care ducea către lifturile tridimensionale.

Laboratoarele doi şi trei se aflau în partea superioară a navei, pe puntea numărul 5.

„Până acum, totul decurge mai bine decât m-am aşteptat”, gândi Karl şi se aşeză cu oarecare relaxare în scaunul căpitanului, aşezat în faţa pupitrului central de comandă.

Raportul doctorului Yun făcuse deja înconjurul navei prin intercom. Urmări câteva minute transcrierea comunicărilor dintre membrii echipajului şi citi în mesajele lor cât de optimişti şi încântaţi erau. Toate discuţiile purtate prin intercom erau transcrise de CS în timp real şi erau la îndemâna celor 24 de şefi de departamente în orice moment. Doar comunicările marcate pe canale personale erau confidenţiale şi puteau fi accesate numai cu acordul căpitanului în situaţii excepţionale.

Verifică totodată şi respectarea ordinului său de a nu exista comunicări cu Terra, nici oficiale, dar nici de natură personală. Învăţase din experienţă că este mult mai bine să verifici înainte de a da o veste bună. Dezamăgirea ce ar fi

apărut în cazul unor schimbări majore de situaţie ar fi fost greu de îndurat pentru Pământenii şi aşa nerăbdători şi greu încercaţi.

Ultima pregătire pentru asolizarea ce avea să înceapă a doua zi era raportul energetic din partea inginerului Robin Stater, şeful departamentului de resurse energetice. Căpitanul începuse oricum să anticipeze veşti bune din această direcţie, dat fiind faptul că radiaţiile stelei F permiteau o încărcare mult mai rapidă a uriaşelor baterii solare ce deserveau nava.

* * *

CAPITOLUL V

Ora 7.00 găsi tot echipajul desemnat în hangarul numărul 1, acolo unde erau andocate navetele de tip C, deja pline cu tot echipamentul considerat necesar.

„Dacă tot a durat atât de mult timp să reuşim să facem călătoria asta, măcar am învăţat să ne facem bagajele cum trebuie”, gândi Karl amuzat.

Cei doi piloţi aleşi pentru această misiune se aflau deja la posturile lor. După ce trecu în revistă tot personalul alocat, căpitanul se retrase în cabina de comandă a hangarului şi dădu comanda de deschidere a trapelor de lansare.

Cele două navete decolară simultan şi Karl le urmări prin hublouri cum se îndepărtează încet de nava mamă, două păsări albe ce se micşorau în noaptea nesfârşită a spaţiului cosmic.

La o distanţă de aproape 1.000 km de Queen One, cele două navete îşi activară scuturile pentru a putea accelera la 300.000 de km/oră, viteza maximă pe care o putea tolera corpul uman protejat de câmpul-scut-generalizat. Distanţa până la planetă urma să fie parcursă într-un timp destul de lung raportat la entuziasmul pasagerilor.

Timp de multe minute, niciunul dintre ei nu vorbi. Se auzeau doar informările acustice emise de CS-ul navetei, pe măsură ce parametrii externi se modificau.

În prima navetă, Marius Kopecky stătea, bine ancorat

în clemele de siguranţă, în şirul format de colegii lui. S-ar fi foit, dacă ar fi putut, să mai omoare plictiseala, dar clemele îl ţineau prea strâns. Peste drum de el, în acelaşi tip de costum etanş, stătea colega şi prietena de o viaţă, Ancona. I se zărea doar partea superioară a feţei, lumina reflectându-se de pe ecranul protector ce îi acoperea tot chipul. Marius tastă cu greutate pe mâneca uriaşă a costumului de cosmonaut pentru că multifuncţionalul personal, ce se găsea, de regulă, ca o a doua piele, pe antebraţul stâng, fusese acum încorporat echipamentului. Deschise o legătură audio cu zoologul. Aceasta îi auzi în cască respiraţia şi îşi întoarse privirea spre el:

— Ce crezi că ne aşteaptă acolo? întreba ea, înainte să apuce el să deschidă gura, ghicind fără efort şirul gândurilor lui.

— Orice ar fi, de abia aştept să ajungem, să ies din costumul ăsta afurisit! zise botanistul cu năduf. Ştii cât îmi simt de dragi cutiile astea mergătoare! o dădu el pe glumă, pentru a compensa îngrijorarea din vocea ei.

— Nici eu nu mă simt mai încântată, dar, dacă totul este OK la asolizare, putem obţine aprobarea căpitanului să rămânem câteva ture consecutive acolo jos, îl încurajă zoologul.

— Fii convinsă că m-am gândit deja la asta! Nu am de gând să suport ore întregi de amorţeală, sufocare şi… necesităţi la cutie, ca să stau acolo doar o tură şi să primesc bonus încă nu ştiu câte ore la întoarcere în scutecele astea ambulante.

Ancona îi zâmbi cu înţelegere. Ei doi crescuseră şi se formaseră în spaţii deschise, fie că era vorba de sere, fie că erau chiar zone de pe Terra, mai mult sau mai puţin distruse de poluare, dar totuşi spaţii largi. Ei doi şi Valeris Mathy. Despre acesta, Ancona ştia destul de puţin. Era un personaj foarte inteligent, deşi părea mereu încruntat şi îndârjit. Făcea orice lucru de parcă era ultimul şi cel mai important ţel din lume. Un tip intens. Ştia totuşi sigur că, în rarele ocazii când încordarea îl părăsea, zâmbea mai mult cu jumătatea stângă a gurii şi făcea o gropiţă în

obraz…

Drumurile astea în costumele spaţiale le creau celor trei o stare de disconfort, spre deosebire de ceilalţi care păreau să se simtă în siguranţă în cutiile lor protectoare.

— Las că ne scoatem noi pârleala când aterizăm! glumi botanistul, căruia discuţia cu prietena sa îi mai liniştise anxietatea, bănuind că la destinaţie îi vor aştepta câteva scene vesele cu cei speriaţi de spaţiile deschise şi neprotejate.

— Suntem toţi plini de medicamente de toate felurile prin toate compartimentele mici, îi aminti Ancona. Doctor Mitchum e foarte prevăzătoare şi, aparent, s-a gândit la o mare varietate de probleme posibile, unele dintre care nu par să aibă nimic de-a face cu planetele nelocuite. Ochii îi sclipiră a glumă şi continuară o vreme în nota veselă ce le caracteriza discuţiile cotidiene, fiecare simţindu-se fericit în sinea lui că îl avea pe celălalt aproape.

Unul dintre soldaţi îşi ridică la nivelul ochilor mâna cu multifuncţionalul personal pentru a regla temperatura interioară a costumului. Din cauza emoţiilor i se făcuse prea cald. Văzu buzele celor doi mişcându-se aşa că ceru voie, prin intercom, să participe şi el la discuţie. În curând se alăturară şi ceilalţi membri ai echipajului, iar starea de tensiune care îi blocase pe toţi la început se înmuie odată cu trecerea timpului.

După câteva ore de discuţii şi încurajări amuzante, în căştile echipamentelor fu introdus aer cu somnifer, din ordinul doctorului, astfel încât întreaga echipă să ajungă odihnită la destinaţie. Pilotul uman cedă comanda pilotului secundar, iar drumul continuă fără incidente, chiar şi la trecerea prin atmosferă. Avură parte de o aterizare uşoară, pe acea zona a planetei care era acum orientată spre soare.

O zi pe Omega dura aproximativ 56, iar gravitaţia era cu 5% mai mică decât pe Terra. Aceasta era o altă ciudăţenie a viitoarei lor planete. Dat fiind faptul că Omega era de 2, 4 ori mai mare decât Terra, şi gravitaţia ei ar fi trebuit să fie mai mare. Dar cunoştinţele lor despre

miezul planetar erau extrem de reduse. Încă o enigmă ştiinţifică de rezolvat se adăuga acestui puzzle cu o infinitate de piese.

Se treziră toţi bine dispuşi şi extrem de emoţionaţi de importanţa momentului. Marius Kopecky vorbi primul şi destinse atmosfera la trezire:

— Hai să ne plutim fundurile afară de aici! glumi el pe seama diferenţei de gravitaţie.

Valeris Mathy, serios şi încordat ca întotdeauna, era cel mai nerăbdător să coboare, aşa că nu aşteptă deschiderea hangarului principal al navetei şi se îndreptă spre panoul metalic însemnat corespunzător din dreptul cabinei piloţilor, nu înainte de a le cere acestora să activeze câmpul de forţă ce servea drept tobogan pentru coborârea pasagerilor.

Trase cu forţă de mânerul zonei etanşe, o uşoară diferenţă de presiune făcându-l să icnească în timp ce se lupta cu panoul metalic. Se gândi că nici nu îşi amintea când deschisese ultima oară o uşă făcută din aliaj.

Învinse în cele din urmă mecanismul primitiv, nu fără să înjure în gând absenţa câmpurilor de forţă atât de practice.

Deschise uşa larg şi... se blocă. O mare de lumină galben-portocalie îi invadă ochii şi sufletul şi nici chiar materialul filtrant din care era concepută casca nu reuşi să îl protejeze de lumina orbitoare. Plecă imediat capul, uşor ameţit de impactul vizual, şi aşteptă câteva secunde să se obişnuiască. Ridică din nou privirea spre imensitatea 74 luminoasă ce i se aşternea în faţă, iar ochii plătiră primii tributul frumuseţii sub forma a doua lacrimi ce i se prelinseră pe chip.

— Hei, ce faci acolo? înaintezi sau ce ai de gând?

Vocea puternică a omului din spatele lui i se sparse în cască şi îl trezi brusc şi dureros la realitate.

„Incredibil”, gândi Valeris, înţepenit parcă în uşa deschisă a navetei, rezistând pentru o clipă tentaţiei de a se întoarce la realitate. Se mobiliză cu greu să alunece pe planul înclinat, iar senzaţia intensă şi copleşitoare a

luminii calde îl însoţi pe măsură ce aluneca. O alunecare plăcută şi lină, ce îi trezi pentru o clipă o amintire dintr-un film antic, văzut în sesiunile de pregătire, cu un copil ce aluneca pe un tobogan într-o piscină cu apă curată, nepoluată. Imaginea îl însoţise mereu de când aflase că fusese ales să facă parte din prima echipă colonizatoare, dar, mai ales, de când aflase că va fi tată.

Odată ajuns pe sol, observă că în urma sa veneau mai mulţi membri ai echipajului, curioşi să vadă cu ochii lor destinaţia tuturor speranţelor. Exclamaţiile tuturor umplură intercomul şi exploziile de încântare păreau că îi invadează timpanele aşa că, pentru câteva momente, închise conexiunea comună şi se lăsă din nou absorbit de frumuseţea şi perfecţiunea locului şi ale momentului.

Trăia un sentiment intens de împlinire şi cunoaştere. Simţea că ştiuse mereu locul acela şi nu trebuia să îl cunoască pentru că… şi-l amintea dintotdeauna.

Lumina galben-portocalie părea să curgă valuri în depărtare, dansând ca o Fată Morgana peste dealuri şi munţi formaţi din roci cu milioane de nuanţe de la galbenul cel mai deschis până la ciocolatiu închis. Liniştea şi frumuseţea stăpâneau prin nemişcare. Simţi că nu adia vântul. Nu prin costum sau din lipsa oricăror particule plutitoare, ci pentru că aşa simţea.

Încet, încet se smulse din visare ca un om trezit forţat dintr-un somn profund şi odihnitor şi se întoarse spre ceilalţi membri ai echipajului. Păreau mult mai mici decât erau în realitate în costumele lor albe şi masive, arătând ca nişte mingi răspândite pe un imens teren de golf. Mergeau uşor, săltat şi legănat şi păreau mai degrabă conduşi de entropie decât de raţiune. Uită pentru o clipă că erau oameni în costumele acelea şi privi vrăjit şi amuzat cum se împrăştie în jurul navei ca nişte roboţei fără însemnătate. După câteva momente, mingile albe începură să se regrupeze în jurul navetelor, cei care se îndepărtaseră făcând eforturi vizibile să se întoarcă la siguranţa navetei.

Brusc, omul de ştiinţă din el se trezi la realitate şi

înţelese că le venea greu să stea neprotejaţi într-un spaţiu atât de vast, aşa că hotărî să le dea activitate ca să nu aibă timp să se panicheze. Deschise intercomul şi se adresă echipei sale, ştiind că toată lumea va auzi şi va acţiona în consecinţă:

— Echipa numărul 1, înapoi în navetă! începem descărcarea utilajelor în ordinea stabilită. Echipa numărul 2, începeţi instalarea câmpului de protecţie şi a filtrelor microbiologice şi de radiaţii. Echipa numărul 3, începeţi deplasarea pe jos şi trasaţi cu laserul reperele câmpului. Colegii însărcinaţi cu securitatea vă vor ajuta.

— Recepţionat, domnule comandor! auzi în cască mai multe voci.

Cât timp se aflau pe Omega, şi în absenţa căpitanului, Valeris Mathy era autoritatea desemnată. Văzu desprinzându-se din grupul de

76 costume albe câteva persoane care se îndreptară cu pasul săltat spre burta larg deschisă a navetei spaţiale.

În câteva minute, uriaşele maşini de teren încărcate cu echipamente începură să coboare în şir şi se împrăştiară conform protocolului, la distanţele stabilite. Oamenii lui Valeris începură să descarce componentele generatoarelor de câmpuri scut. Planul de asolizare prevedea instalarea unei zone de protecţie de formă pătrată, cu latura de 3.000 m, pentru a putea fi uşor de apărat. În interiorul zonei protejate urmau să se desfăşoare primele teste, măsurători şi determinări.

În scurt timp, Valeris Mathy îi văzu plutind cu ajutorul câmpurilor antigravitaţionale ale costumelor personale de-a lungul perimetrului stabilit şi lăsând din loc în loc, aşa cum repetaseră la infinit în timpul şedinţelor de pregătire, elementele de legătură ale câmpului-scut, în cele patru colţuri fiind amplasate generatoarele propriu-zise.

— Domnule comandor, generatoarele au fost asamblate şi instalate pe poziţii! se auzi după o vreme în casca lui Valeris şi a întregului echipaj, simultan. Comunicaţiile importante se făceau către întregul grup.

Cele minore erau restrânse la nivelul echipelor profesionale.

— Porniţi scutul! ordonă el.

Privi deasupra capului şi văzu pentru o clipă apărând, apoi dispărând tulburarea atmosferică albicioasă specifică filtrelor de radiaţii şi a celorlalte componente. Structura câmpului de forţă permitea protejarea tuturor formelor de viaţă printr-o perfectă izolare de mediul exterior. În ciuda obişnuinţei sale, nu se simţi mai liniştit.

Pentru câteva clipe, îi fu dor de lumina galbenă şi caldă ce îl mângâiase mai devreme, dar se rupse cu efort din reverie şi trecu la treabă.

Echipa lui Marius Kopecky, botanistul, era deja adunată în jurul lui, funcţionând ca o mică armată coerentă. Instalaseră deja primele suprafeţe fixe şi coborâseră din maşini toate instrumentele de analiză împreună cu un număr impresionant de alimentatoare solare.

Într-o altă latură a câmpului de forţă, echipa Anconei Bauter desfăşura activităţi similare, urmând ca de ridicarea primei construcţii temporare să se ocupe a treia echipă de terraformatori, după ce se termina instalarea şi fixarea scutului.

Comunicaţiile zbârnâiau în căşti şi toţi munceau alert şi cu precizie. Se antrenaseră toată viaţa lor pentru aceste teste şi analize, iar rezultatele furnizate de ei erau extrem de importante. Nu era loc de greşeli sau neatenţie. Totul trebuia făcut repede şi cu multă acurateţe pentru a putea trece cât mai repede la etapele de transformare pe scară largă.

Nu aveau de unde să ştie dacă reacţiile în lanţ pe care doreau să le declanşeze la nivelul solului planetar urmau să se răspândească asemănător parametrilor Terrei sau toate necunoscutele urmau să îşi arate colţii şi să le întârzie planurile.

Suprafeţele plane făcute din materiale inerte chimic erau susţinute de minidiscuri generatoare de câmpuri antigravitaţionale statice şi aşezate în mai multe puncte.

Aleseseră această variantă pentru a nu fi nevoiţi să depindă de soliditatea şi denivelările solului în momentul amplasării echipamentelor de analiză.

Mark Verner, cel mai tânăr membru al echipei Anconei Bauter, zoolog specializat în forme de viaţă din medii acvatice, începuse descărcarea containerelor. Mai avea să dureze o vreme până 78 când cunoştinţele sale profesionale aveau să fie de folos cuiva, aşa că preferase să se ofere voluntar la descărcat bagaje. Mâinile îi tremurau de încordare de la atâtea colete ridicate şi coborâte şi se gândi înciudat că gravitaţia mai scăzută ar fi trebuit să-l ajute, nu să-l încurce şi că nu îşi aducea aminte să fi obosit atât de uşor în trecut. În fond, era foarte tânăr, avea doar 28 de ani. „O fi din cauza costumului ăsta uriaş”, îşi spuse, deşi ştia de la antrenamente că acel echipament era menit să preia o mare parte din efortul musculaturii astfel încât corpul uman să îl perceapă ca fiind extrem de uşor, iar consumul energetic din partea celui care îl purta să fie minim. Alese totuşi să ignore acest detaliu de mult învăţat.

Privi cu insistenţă spre soldatul aflat aproape de el, sperând să îi atragă atenţia şi ajutorul. Soldatul nu părea să se uite deloc în direcţia lui, ci scruta intens orizontul, cu arma scoasă din buzunarul costumului, ţinută strâns în mână. Pentru o clipă, Mark se gândi că şi pe soldat o să-l doară în curând mâna dacă mai strângea mult patul armei.

Nemulţumit că nu primeşte ajutor, smuci dispozitivul din container şi îl ridică brusc spre suprafaţa plană, reuşind dintr-o singură mişcare să îl izbească de marginea suprafeţei, să lovească tare cu piciorul discul mic al câmpului gravitaţional static şi să dezechilibreze totodată şi planul. Auzi simultan strigătele celorlalţi în cască şi strânse din ochi şi din umeri ca un copil, înainte de a se întoarce cu totul să privească dezastrul. Rămase surprins că nu se răsturnase totuşi nimic, iar aparatul pe care îl ţinea încă în mâini nu era spart, ci se desfăcuse doar o mică îmbinare.

Totuşi, comentariile chiar foarte nervoase ale

colegilor mai continuară o vreme. Propria stare de iritare crescu brusc şi cu greu sc. 79

abţinu să nu strige în intercom la ei. Îşi dădea seama, raţional, că nu ar fi fost deloc potrivit să ţipe, mai ales în prezenţa şefei lui, Ancona Bauter, care se purtase mereu frumos cu el. Totuşi îl sâcâia o stare de iritare continuă şi tare bine s-ar fi simţit dacă ar fi putut să strige că nu se întâmplase nimic atât de grav încât să merite ţipetele lor. Foarte greu se opriră în intercom şi vociferările echipei, care părea bucuroasă că găsise pe cineva pe care să-şi descarce nervii.

Cei doi medici desemnaţi treceau prin rotaţie de la o persoană la alta, măsurând parametrii fiziologici şi modificările apărute în urma contactului cu noul mediu planetar.

— Ai grija cu ăla! se auzi un nou strigăt în intercom.

Toţi întoarseră capul şi se rotiră încercând să vadă ce era atât de grav încât să necesite comunicarea între echipe. Unul din oamenii lui Valeris îşi uitase intercomul deschis pe modul general în timp ce monta un stâlp de susţinere al viitorului adăpost mobil. Lângă el zăcea acum un stâlp căzut, iar unul dintre colegii lui gesticula nervos cu mâinile ca nişte bastoane albe şi grase.

Lucrau deja de câteva ore când Valeris îşi dădu seama că nici unuia dintre ei nu îi trecuse măcar prin cap să îşi dea jos costumul, deşi toate testele arătaseră că atmosfera era respirabilă, nu era contaminată microbian, iar ei se aflau sub câmpul de forţă protector. În mod normal, ar fi trebuit să-şi contacteze căpitanul şi să îl anunţe ce avea de gând, dar pe măsură ce se gândea mai mult înţelese că era absurd să continue să poarte casca de protecţie şi să nu inspire aerul noii planete în condiţiile în care ei sperau să mute acolo măcar 20 de miliarde de oameni. Cineva trebuia să încerce să fie primul care să ia contact cu noua atmosferă, iar el era chiar fericit să facă asta. Reglă multifuncţionalul pe comandă vocală şi închise intercomul.

Nu voia ca ceilalţi să ştie ce are de gând să facă. Era

momentul lui de intimitate cu noua lui planetă. Era a lui pentru că el avea de gând să o transforme într-o frumoasă şi bogată casă pentru fiica lui şi copiii ce aveau să urmeze. Merse spre botul navetei, la marginea câmpului-scut, şi comandă echipamentului:

— Desigilează casca!

Un şuier uşor se auzi pe măsură ce aerul pătrundea şi zona etanşă se deschidea. Apucă marginile cu amândouă mâinile şi o dădu jos.

„Fie ce-o fi!” închise ochii şi trase aer adânc în piept sperând la o minune.

Planeta lui nu îl dezamăgi. Lumina caldă îl înconjură din nou şi tot trupul i se relaxă în expiraţie. Nu mirosea a nimic… nici a substanţe reziduale de filtrare, nici a resturi în descompunere, nici a substanţe sintetice parfumate, nici a moarte. Ştia bine mirosul ăsta, iar amintirea lui îl înfioră şi îi scutură pentru o clipă trupul într-un spasm friguros. Era mirosul coşmarurilor lui şi al nopţilor în care o mai auzea pe mama lui tuşind.

„Nu… e timpul să las toate astea în urma mea. Aici e speranţa şi viitorul meu”, îşi spuse el hotărât, conştient fiind că acţionează numai mânat de sentimente şi nu de raţiune. În orice altă zi a vieţii sale aşa ceva i s-ar fi părut inacceptabil, dar nu acum. Sentimentele sale erau perfect sincronizate cu logica şi nimic nu le-ar fi putut schimba cursul.

Deschise ochii şi lăsă amintirile urâte să îi părăsească şinele odată cu aerul din plămâni. Inspiră din nou cu poftă ca într-un exerciţiu de meditaţie şi cuta purtată mereu între sprâncene dispăru, chiar dacă el nu-şi dădea seama. Începu să zâmbească şi se lăsa cuprins 81

de încântare. Nu îşi amintea de ultima oară când se simţise atât de fericit. Pentru prima dată, după mulţi ani, visa cu ochii deschişi, se simţea în siguranţă, iar fericirea sa era completă, fără umbre.

Ieşise, fără să-şi dea seama, de sub cupola câmpului-scut, dar nu simţise nicio diferenţă, pierdut în reverie cum era.

În capătul celălalt al perimetrului, cei doi medici se sfătuiau în intercom pe o legătură privată. Îţi puteai da seama că vorbesc după felul în care gesticulau şi după limbajul trupului. După o vreme, devenise clar pentru amândoi că nu planeta era cea care dădea peste cap valorile determinărilor, ci starea de stres profund şi mascat a tuturor celor aflaţi acolo, inclusiv a lor. Munceau toţi îndârjiţi şi agitaţi sperând să uite, prin muncă şi epuizare, că nu existau pereţi reali, palpabili între ei şi exterior şi că, în caz de pericol, singura lor scăpare reală era să abandoneze tot, să se refugieze în navete şi să fugă spre nava mamă.

— Comandor Mathy! se auzi brusc în intercom. Valeris tresări şi se întoarse spre grup. Între timp, cei doi medici îl văzură şi ei şi tresăriră şi mai tare când observară absenţa căştii.

— Domnule comandor, vi s-a defectat echipamentul?! De ce nu ne-aţi anunţat?

— Nu mi s-a defectat nimic, răspunse Valeris senin şi porni cu paşi săltaţi spre ei.

— Dar de ce nu purtaţi casca? insistă unul dintre ei.

— Totul e în regulă. Mă simt foarte bine, iar aerul este… ei bine… este absolut minunat. Wow! exclamă el când observă tulburarea produsă la întoarcerea prin câmpul scut. Nici nu am realizat că am trecut de scut… zise el şoptit şi încântat în acelaşi timp, ca un copil care

82 realizase ceva pe cont propriu, ceva despre care părinţii îi spuseseră că este imposibil la vârsta lui.

Zâmbea larg în momentul în care ajunse în faţa medicilor.

— Ce e cu voi? întrebă imediat ce le văzu feţele. Ce s-a întâmplat?

Medicii se uitară lung la el, iar el nu putu să nu le remarce cutele adânci de pe frunte. Unul dintre ei începu să tasteze grăbit pe ecranul holografic al multifuncţionalului personal. Celălalt i se adresă:

— Domnule comandor, mă bucur că sunteţi aşa… relaxat, îşi alese el cu grijă cuvântul în timp ce se uita

atent la el ca la rezultatul neanticipat al unui experiment de laborator.

— Mă bucur că tu te bucuri, dar nu pari prea bucuros, glumi spontan Valeris, evident într-o dispoziţie foarte bună şi fiind hotărât să nu lase pe nimeni să i-o strice. Ce s-a întâmplat?

— Domnule comandor, începu al doilea doctor fără să îşi ascundă uimirea de pe chip, personalul este într-o stare foarte tensionată. Majoritatea sunt în prag de implozie.

— Despre ce naiba vorbeşti? Ce implozie? întrebă Valeris iritat, simţind cum entuziasmul lui se topeşte.

— Oamenii au toate simptomele unor atacuri de panică, domnule!

Îi luă o clipă să înţeleagă la ce se referea medicul, să îşi aducă aminte, ca prin vis, de numeroasele sesiuni de pregătire în care fuseseră avertizaţi de efectele expunerii prelungite la spaţii largi, neprotejate.

— Înţeleg, spuse el, şi vocea îi deveni brusc profundă şi calmă, aceeaşi din fiecare zi. Nu făcu eforturi să îşi ascundă dezamăgirea din glas. Despre cine e vorba?

— Aşa cum ne aşteptam, singurii aparent neafectaţi sunteţi dumneavoastră, doctor Bauter şi doctor Kopecky. Sunteţi singurii obişnuiţi cu adevărat să lucraţi în... natură, ca să folosesc un arhaism. Se pare că pe ceilalţi sesiunile de antrenamente în spaţii deschise i-au ajutat prea puţin.

— Care e soluţia, din punct de vedere medical?

— În primul rând, vă propunem să se întoarcă toată lumea în navete şi să îi administrăm fiecăruia câte un anxiolitic minor. De asemenea, trebuie anunţată şi nava mamă. Ţinând cont că nu au niciun fel de urgenţe acum la bord, ar fi cel mai bine dacă doctorul Mitchum ar coborî pe planetă împreună cu neuropsihiatrul.

— OK, aşa vom face, confirmă Valeris cu o voce neutră, deşi înăuntru fierbea.

„O turmă de capre anxioase”, gândi cu ciudă. Deşi ştiuse că aşa se va întâmpla, faptul că el se simţise atât de bine îl făcuse să creadă că şi ei simt la fel. Se părea că

situaţia celorlalţi era complet diferită, chiar gravă.

Se îndepărtă fără să ţină cont de insistenţele celor doi medici şi fără să îşi pună casca pe cap. Convingerea lui era că ar fi trebuit să se dezechipeze cu toţii şi să se bucure de atmosfera minunată, nu să fugă ca nişte şoareci de laborator la loc, în siguranţa labirintului. Se duse spre Marius şi Ancona, care gesticulau destul de aprins. Nu îl observară, aşa că îi apucă de mânecile costumului şi îi întoarse cu faţa spre el. Începură să vorbească repede în intercom, dar el zâmbi. Ancona îi luă hotărâtă casca din mâini şi i-o îndesă pe cap.

— ...omule, casca aia la loc până nu îi sperii pe toţi şi se bagă la loc în uter, prinse el ultimele cuvinte ale ceea ce fusese, cu siguranţă, un torent de idei, posibil de invective. Se uită mirat pentru o clipă, apoi 84 începu să râdă cu poftă, bucuros că zoologul îi trântise casca la loc. Văzuse cât de tensionaţi erau toţi şi nu ar fi fost momentul să creadă vreunul că râde de el.

Marius Kopecky şi Ancona Bauter se uitară la început lung la el, apoi unul la celălalt, după care izbucniră şi ei în râs şi se întoarseră toţi trei cu spatele la restul echipajului, având grijă să nu fie prinşi în flagrant.

Discuţia din ziua anterioară le dispăruse tuturor din amintire. Se simţeau bine acolo unde erau şi ar fi vrut să împartă cu toată lumea bucuria şi entuziasmul lor. Evident, nu era cazul.

Primul care luă atitudine fu Marius:

— Toate echipele, fiţi atente la mine! Puneţi în stand-by tot ceea ce faceţi acum şi întoarceţi-vă în navete. Luăm o pauză. Medicii vă vor instrui ce medicamente sunt necesare în acest moment.

Aproape că putu să îi audă răsuflând uşuraţi. Unii se apucară să programeze aparatele de analiză, alţii se întoarseră pur şi simplu şi porniră spre navete.

— Ne asigurăm că urcă toată lumea, apoi îl contactăm pe căpitan, le spuse comandorul celor doi şefi de echipă. Porniră şi ei în urma celorlalţi.

Odată ajuns la interior, Valeris se duse glonţ în

cabina piloţilor. Intercomul personal, oricât de sofisticat, nu permitea legătura directă cu nava aflată pe orbită. Erau necesare amplificatoarele de semnal încorporate în structura navetei.

— Lasă-mă singur, ordonă el pilotului.

— Imediat, domnule, răspunse acesta şi se ridică grăbit din scaunul lui.

Cabina piloţilor era un spaţiu destul de mare, bine separat de restul navei, ce ar fi putut fi folosit drept capsulă de salvare pentru două persoane în caz de urgenţă.

— Comanda vocală unică securizată, comandor Mathy! se adresa el Creierului Sintetic al navetei. Voia să se asigure că nimeni nu asculta din greşeală conversaţia lor prin intercom.

— Aţi preluat comanda vocală, domnule Comandor! se auzi vocea plăcută de contralto a Creierului Sintetic.

— Fă-mi legătura cu căpitanul!

— Desigur, domnule!

În câteva secunde, holograma lui Karl Meyer pluti deasupra panoului central de pe bordul navetei.

— Comandor, aşteptăm cu nerăbdare veşti de la voi! exclamă bucuros căpitanul.

În acelaşi timp, câmpul holografic începu să sufere variaţii şi distorsiuni, imaginea lui Meyer pâlpâi de mai multe ori, după care dispăru complet, înainte ca Valeris să apuce să-i răspundă. Aproape simultan, legătura se reluă, dar numai în forma audio.

— Se pare că sunt prea multe interferenţe, se auzi din nou vocea căpitanului. Care este situaţia la voi?

— Căpitane, problemele de care ne temeam au şi început să apară, răspunse comandorul, evident incomodat de modalitatea infirmă de comunicare.

— La fel şi aici, se auzi, în mod surprinzător, răspunsul lui

Meyer.

— Ce vreţi să spuneţi, căpitane? întrebă Valeris în timp ce cuta îi revenea incontrolabil pe frunte.

— Se pare că motoarele hiperluminice nu răspund comenzilor. Nu că aveam de gând să plecăm undeva prea curând, dar momentan suntem blocaţi în acest sistem solar. Ce se întâmplă la voi?

— Căpitane, oamenii au început deja să sufere din cauza lipsei spaţiilor protejate şi asta după numai trei ore. Rezultatele testelor efectuate până acum sunt încurajatoare, dar mai sunt milioane de lucruri de făcut şi noi tocmai am luat o pauză, la recomandarea medicilor.

— Cât de gravă este situaţia şi de ce ai nevoie, comandor?

— Momentan, lucrurile sunt sub control, dar la limită. Dacă prezenţa medicului-şef şi a neuropsihiatrului nu sunt necesare pe navă, cred că ar fi momentul cel mai bun să-şi înceapă activitatea la sol, căpitane.

— În câteva minute, vom fi la voi. Ne teleportăm. Din păcate, nu pot ajuta acum echipa de ingineri să-i dea de capăt problemei de aici, aşa că voi coborî şi eu pentru a încuraja echipele.

— Mulţumesc pentru înţelegere, căpitane! Vă aşteptăm cât puteţi de repede. Mathy terminat! Reia comanda vocală către piloţi.

Mai rămase câteva minute în scaunul pilotului, odihnindu-se şi reflectând. Nu era foarte mulţumit de modul în care se descurcau echipele, dar spera că situaţia se va îmbunătăţi treptat. El, personal, de abia aştepta să se întoarcă afară, la lucru.

Din punct de vedere ştiinţific, lucrurile arătau mult mai bine decât sperase. Era sigur că se putea clădi pe Omega. Se puteau clădi natură, ecosisteme, clădiri, şcoli, copii, omenire. Şi asta fără să repete greşelile ce aproape doborâseră umanitatea şi o aduseseră în pragul extincţiei. El nu se îndoia că, deşi erau aproape 50 de miliarde de humanoizi pe Terra, specia în sine era pe drumul fără întoarcere.

Omega era o şansă neînchipuită şi nesperată de supravieţuire a speciei, de renaştere de la un nivel mult mai înalt şi mai sănătos.

Aveau şansa să modifice planeta de la zero, să poată susţine forme de viaţă, dar fără să repete greşelile ce aproape distruseseră Terra. Nu era un om religios, dar studiase filosofie în şcoală. Se juca de-a Dumnezeu, iar el ştia asta. Ştia şi simţea menirea lui, dar fără să exagereze importanţa proprie sau fără să se simtă dărâmat de responsabilitate. Era doar recunoscător că trăieşte un asemenea eveniment, că face parte din acest moment fundamental din istoria speciei sale. Era pur şi simplu mulţumit că exista în aceste vremuri.

Se ridică în cele din urmă din scaun, revigorat de pozitivismul propriilor gânduri, hotărât ca întotdeauna, bucuros să acţioneze şi mai puţin să mediteze. Deschise uşa şi intră în cala navetei să fie alături de oamenii săi.

* * *

CAPITOLUL VI

E atâta frumuseţe în jurul meu...”, începu ea meditaţia şi îşi lăsă gândurile să rătăcească aiurea, încercând să alunge din minte toate măruntele şi enervantele amintiri care nu îi dădeau pace şi o împiedicau să se bucure de frumuseţea pe care îşi impunea să o vadă. Erau lucruri simple, mărunte, meschine, la fel ca majoritatea oamenilor cu care era forţată să interacţioneze. O oboseau asemenea oameni. Şi erau aşa de mulţi...

Când avea vreo 15 ani, o femeie îi ghicise viitorul. Nici chiar atunci nu era atât de naivă emoţional încât să creadă asemenea vulgarităţi şi, totuşi, era ceva în presimţirea sumbră a bătrânei, chiar şi după 20 de ani, ceva ce o făcea să îşi aducă aminte la răstimpuri că cineva îi spusese că va muri de tânără. Aşa că, subconştient, învăţase să-şi preţuiască timpul vieţii, să nu îl irosească pe idei urâte, pe oameni proşti şi răi, pe lucruri murdare, comune şi meschine. Era timpul vieţii ei şi era cel mai preţios pe care şi-l putea închipui.

Era o fire emotivă, inteligentă, cu o sensibilitate exacerbată, de care încerca să nu se lase controlată. O reactivitate emoţională acutizată de puterea de înţelegere

superioară a fiinţelor inteligente şi profunde. Iacs. Câteodată era geloasă pe cei simpli. Pe cei care nu se implicau emoţional. Cum era Markus. Pe cei incapabili de trăiri intense. El părea atât de fericit, părea să se simtă atât de bine în pielea lui, cum nu mai simţise la nimeni altcineva. Ştia că sensibilitatea ei îi îmbogăţea viaţa aşa cum nimic altceva nu ar fi putut să o facă, dar câteodată era prea greu şi dureros. Simţea prea mult, înţelegea prea adânc, durea prea tare. Sensibilitatea ei se adăuga unui amestec de inteligenţă, înţelegere prea adâncă şi cicatrici din copilărie. Cu inteligenţa şi empatia se născuse, înţelegerea fusese dobândită cu timpul, ca o adaptare la mediul prea dur şi prea toxic, iar cicatricile îi modelaseră comportamentul. Nu putea să treacă pe lângă un om, un fapt sau un lucru greşit fără să încerce să îl vindece, să îl îmbunătăţească sau să îl repare. Durerea lor devenea, inevitabil, parte din durerea ei.

Era fascinată totodată de diversitatea fiinţelor umane, a interacţiunilor dintre ei, a gusturilor, a percepţiilor diferite. Acest amalgam, atunci când putea fi contemplat din exterior, era de o frumuseţe uimitoare. De asta îşi dorise să ajungă pe Omega. Să ia o pauză de… simţit. Să poată admira fiinţa umană şi esenţa ei sublimă într-un moment de maximă creaţie şi motivaţie pozitivă. Să îi mai dea o şansă. Să îi vadă pe oameni luptând pentru viitorul întregii specii, a lor ca indivizi şi a familiilor lor ca nuclee de stabilitate. Nimeni nu şi-ar fi putut dori mai mult de atât…

De fapt, dacă se gândea mai bine, avea un plan. Un plan semiconştient, un plan ce i se părea de nerealizat la nivel cognitiv. Dar era ceva în locul acela atavic din creier, ceva ce se numea suflet cu secole şi milenii în urmă, în realitate doar o funcţie cognitivă, ceva ce o făcea să spere că planul ei va reuşi. Poate nu în timpul vieţii ei, de aici şi senzaţia de incomplet, dar simţea că mugurele speranţei este viu. Ca o plantă văzută demult într-un laborator, într-un recipient de creştere şi despre care tehnicianul îi spusese că murise pentru că nu se putuse adapta

modificărilor condiţiilor de mediu. Cumva, ea simţise că planta trăieşte. Întrebase dacă o poate lua în spaţiul ei de locuit şi care este costul recipientului cu pământ fertil. Tehnicianul se uitase la ea zâmbind şi îi spusese că poate să o ia pur şi simplu, recipientul fiind făcut din material rapid biodegradabil şi nu intra în categoria

90 materialelor poluante, iar planta… ei bine, planta nu mai era de folos nimănui. Luase recipientul şi îl dusese în camera ei de meditaţie.

Nu avusese niciodată senzaţia sau pretenţia că poate simţi forme de viaţă atât de simple, că prezenţa lor îi trezeşte simţurile, aşa cum se întâmpla în cazul oamenilor şi a animalelor cu forme primitive de inteligenţă. Asta ar mai fi lipsit. Şi aşa se simţea deseori sufocată de toate fiinţele care o înconjurau şi îi invadau mintea şi simţurile. Dar iubea plantele. Tocmai de aceea le iubea. Pentru că ele nu o forţau să interacţioneze. Era o formă de viu în preajma căreia se putea odihni.

În următoarele zile, în timpul şedinţelor de meditaţie, se concentrase asupra plantei. Încercase să îi transmită din energia ei vitală. Ştia că era o utopie, dar simţea, în acelaşi timp, că trebuia să încerce şi că acea plantă uscată, în recipientul ei micuţ, este destinatarul perfect. Se simţi împlinită, ca o mamă care îşi vede pentru prima oară copilul, atunci când planta născu o frunzuliţă mică, singurul verde viu printre frunzele moarte, uscate şi scuturate pe sol.

Aşa simţea şi planul ei. Nu se vedea încă nicio frunză verde, dar ea ştia că ea se găseşte acolo, bine ascuns în noianul de frunze uscate, sentimente atavice, ramuri uscate, frustrări şi spaime de tot felul.

Vrrrrrr, vrrrrrr… vibraţia se transmise enervant de-a lungul braţului ei drept şi o trezi din transă. Nu putea spune de cât timp medita, dar transa fusese profundă.

Vrrrrrr, vrrrrrr…

— Da, căpitane! Vă ascult!

— Doctor Kyonu, prezenţa noastră este necesară la suprafaţa planetei. Ne întâlnim în cinci minute în sala

teleportorului.

— Înţeles, căpitane.

Se ridică uşor dezamăgită, dar deloc surprinsă de trezirea bruscă şi se îndreptă spre spaţiul personal. Pe pat se afla echipamentul complet de protecţie pe care îl pregătise din vreme, ştiind că prezenţa ei va fi foarte repede necesară. Nu ghicea gândurile, dar oamenii încetaseră de mult să o surprindă. Creierul ei dezvoltase un program care anticipa destul de uşor reactivitatea umană.

Se îmbrăcă şi porni spre uşă. Aruncă o ultimă privire prin camera ei şi hotărî să lase lumina la minimum şi muzica de meditaţie pornită. Îi plăcea ca la intrarea în cameră să găsească o atmosferă pregătită pentru meditaţie. De obicei, se întorcea foarte încărcată emoţional şi era important pentru ea să elimine surplusul negativ cât mai repede. Ca o dezintoxicare mentală şi emoţională. O mai însoţea şi o altă senzaţie. Una foarte vagă. Aceea că nu se va întoarce prea curând, că începe un capitol nou şi foarte lung. Scutură din cap să îşi alunge gândurile inutile şi care nu erau direct conectate la prezent şi porni cu pas hotărât şi ancorată în realitate.

— Transportor principal, rosti spre multifuncţionalul implantat pe mână şi săgeţi luminoase începură să se aprindă sub picioarele ei şi pe pereţii laterali.

Dintr-un motiv necunoscut, sistemul de iluminare din tunelurile de tranzit dintre punţi nu funcţiona, aşa că lumina părea că se deplasează doar pentru ea, înaintea şi în faţa ei fiind întuneric. Se întoarse pentru o clipă şi se încruntă uşor la noaptea din spatele ei şi porni să ducă lumina mai departe prin tunel. Ajunse în câteva minute şi se întâlni, aşa cum anticipa, cu doctorul Cora Mitchum şi căpitanul, ambii purtând echipament complet de protecţie. „De parcă echipamentul i-ar proteja de spaimele lor”, gândi neuropsihiatrul pentru o clipă.

Relis Kang, inginerul-şef al sistemelor de transport, îşi bălăngănea deja capul aflat la sfârşitul unui gât lung, peste pupitrul de comandă din cabina sa, perfect izolată de

camera de teleportare.

În esenţă, tot ce se afla în spaţiul respectiv era teleportat, împreună cu personajele principale.

— Vă pregătiţi pentru transport în zece secunde, se auzi, distorsionată în cască, vocea inginerului.

Camera în care se aflau era complet ecranată de restul navei, aşa că transmisiunea era dificilă. Fluturară toţi trei din mână în semn de confirmare şi aşteptară să se aştearnă uitarea peste ei. Cel puţin aşa îi plăcea Amirei să o numească.

Teleportarea era, pentru ea, o mică moarte însoţită de renaştere. Chiar se întrebase la un moment dat, în tinereţe, când încă nu învăţase să se protejeze prin meditaţie, dacă ar putea să îşi păstreze temporar atomii în structura teleportorului, ca să se odihnească, începutul pubertăţii ei fusese însoţit de o creştere oarecum bruscă a capacităţilor ei empatice, ceea ce fusese foarte dificil pentru ea. Propria personalitate era încă în stadiul de formare. Creşterea volumului senzaţiilor ce o invadau din exterior era greu de gestionat. Acestea erau gândurile ei în timp ce aştepta pe platforma teleportorului şi privea la mica doctoriţă ce părea să funcţioneze ca un roboţel închis la culoare şi care era evident concentrată asupra unei probleme de natură profesională.

Amira simţi mai întâi lumina strecurându-se pe sub pleoape, apoi pătrunse în mintea ei realitatea faptului că teleportarea trebuia să se fi încheiat, apoi simţi invazia cunoscută a tuturor fiinţelor din jurul ei. Incredibil de multe, copleşitoare.

— Ce? Unde mă aflu? rosti ea în intercom şi deschise brusc ochii doar pentru a-i feri imediat de lumina orbitoare. Căpitane? Unde suntem?

— Doctor Kyonu? Ce ţi se întâmplă? Am ajuns la suprafaţa planetei. Teleportarea s-a încheiat. Eşti bine? Doctor Mitchum!

— Amira, deschide ochii! se auzi tonul imperativ al doctoriţei. Căpitane, ajută-mă să o ţin! Amira, Amira… Ami…

Liniştea se aşternu peste conştiinţa ei şi căzu într-un somn adânc, menit să o protejeze.

Amira deschise din nou ochii. Nu ştia unde se afla sau cât timp trecuse de la ultimele strigăte. Era liniştită şi calmă. Lumina nu o mai deranja. Toate fiinţele dispăruseră. Aproape toate. Se găsea întruna din construcţiile uşoare, standard ale Aviaţiei Terrane. Cora Mitchum era cu spatele la ea şi părea să deschidă nişte recipiente deasupra unei suprafeţe plane, încărcate cu echipament medical. Braţul stâng o jena puţin şi presupuse că primise intradermic, probabil forţat, nişte substanţe calmante în timpul despre care nu îşi amintea nimic.

— Cora? Ce s-a întâmplat? vorbi ea greoi.

— Oh! Ţi-ai revenit!

Cora zâmbi încântată şi uşurată. Prietena ei se întoarse către ea şi se aşeză pe marginea patului.

— Se pare că ţi s-a făcut rău după rematerializare şi ai leşinat. Te-am scanat complet şi am găsit fluctuaţii puternice ale undelor neuronale. Îţi aminteşti ceva?

— Desigur, zise Amira şi brusc îşi simţi gura uscată, ca după o mare spaimă. Te rog să nu te sperii, încercă tot ea să o încurajeze pe Cora, simţind cât de puternică era frica doctoriţei.

— Nu îmi este frică, sunt doar preocupată pentru sănătatea ta, răspunse doctoriţa în timp ce o ajută să se ridice. Analizele efectuate pe probele de sânge sunt în parametrii normali.

— Dar te simt extrem de îngrijorată, continuă Amira, în timp ce bea cu înghiţituri mici apa vitaminizată cu adaos de energizant dintr-un recipient standard.

— Nu sunt extrem de… nimic, Amira!

Vocea doctoriţei se transformase deodată. De la o prietenă care se adresa unei alte prietene, într-o doctoriţă care se adresa unui pacient. Amira ştia prea bine vocea asta. Hotărî să nu insiste. Era mai greu să vorbeşti cu un medic decât cu un prieten.

— Unde s-a dus toată lumea?

— Echipajul navetelor este din nou la lucru. În

jumătatea de oră care ţi-a trebuit să îţi revii complet le-am administrat câte un neurostimulator uşor. Prezenţa căpitanului a ajutat şi ea. Acum sunt mai bine şi se concentrează asupra muncii.

— Dar câţi oameni au ajuns aici?

— 73, dacă ne numeri şi pe noi, cei teleportaţi. De ce?

— Pentru că, la rematerializare, ceea ce m-a doborât a fost, ei bine, numărul uriaş de oameni din jurul meu. Nu eram deloc pregătită. Am fost de-a dreptul invadată emoţional.

— Despre ce vorbeşti?

— M-am simţit de parcă stăteam în mijlocul unei mulţimi uriaşe, în timpul unei revoluţii. Senzaţia a fost prea puternică şi nu i-am putut face faţă. Cred că am leşinat, ca un mecanism de adaptare şi apărare. Nu am mai stat niciodată în mijlocul unei mulţimi atât de mari fără să iau inhibitorii mai întâi.

— Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, îi spuse doctoriţa şi o luă de mână ca să o ajute să se ridice din pat.

— Nu e nevoie. Sunt bine. Nu trebuie să mă ţii de mână, protestă Amira.

Ieşiră amândouă din cort. Neuropsihiatrul rămase mută de uimire în uşă şi înţelese pe loc de unde provenea îngrijorarea medicului. Partea ciudata era că nici ea nu mai simţea nimic din acele milioane de persoane pe care le percepuse cu o oră în urmă. Dacă la început crezuse că dispăruseră toate din conştiinţa ei cu ajutorul neuroinhibitorilor administraţi injectabil, acum era convinsă că totul se petrecuse numai în conştiinţa ei. De fapt, era logic. Planeta nu era locuită.

„Trebuie să mă concentrez asupra a ceea ce este logic, vizibil şi palpabil”, îşi spuse în gând, aşa cum făcea de multe ori când părea să îşi piardă conexiunea stabilă cu realitatea.

Cora Mitchum se îndreptă spre un teanc de cutii cu echipament medical ce pluteau pe un disc de câmp antigravitaţional static.

— Ai dreptate, îi spuse Amira, fără să aştepte ca prietena ei să spună ce avea în minte. Un pic de muncă fizică ajută mereu la limpezirea gândurilor.

— Mă bucur că te-ai întors, îi zâmbi Cora, dinţii ei perfect albi contrastând frumos cu nuanţa închisă a pielii. O să analizăm în detaliu ce ţi s-a întâmplat când ne vom întoarce pe navă. Nu aş vrea să îţi faci un obicei din a leşina de câte ori ajungi pe planetă, completă ea cu umor. Hai să descărcăm cutiile astea şi apoi poţi vedea cum se descurcă ceilalţi.

Prezenţa căpitanului şi medicamentele puseseră pe toată lumea în funcţiune. Câmpul scut generalizat, devenit între timp vizibil din iniţiativa Anconei, formă o cupolă protectoare albă şi strălucitoare deasupra navetelor, a echipamentelor şi a oamenilor, părând să îi îmbrace pe toţi ca o manta uriaşă ce le crea o senzaţie de siguranţă. Cei mai mulţi căpătaseră oarece curaj şi îşi dăduseră jos căştile de protecţie. Se răspândiseră cumva uniform pe arealul securizat şi păreau preocupaţi mai mult de ceea ce făceau decât de locul unde se aflau. Amira se întrebă pentru o clipă dacă nou descoperitul curaj nu se datora mai mult medicamentelor decât adaptării. Hotărî să mai aştepte jumătate de oră să îşi revină complet şi apoi să îi viziteze pe fiecare şi să le ofere sprijinul necesar. Deşi oamenii puteau funcţiona teoretic multă vreme pe baza echilibrului între neuroinhibitori şi neurostimulatori, această stare nu era recomandată decât în situaţii extreme, deoarece biciuia rezervele de glucoză ale creierului şi făcea refacerea foarte dificilă.

Prima tură se apropia de final. Deja cei trei şefi de echipă se pregăteau să îi ceară permisiunea căpitanului să mai rămână încă un schimb pe planetă. Numai ei, nu şi echipele lor. Acestea urmau să fie înlocuite de cei care se aflau pe drum, în celelalte două navete.

— Wow! cred că trebuie să mă aşez un pic, zise la un moment dat Amira, căutând ceva de care să se sprijine, simţind imediat crescând fizic, ca un zid, starea de îngrijorare a doctoriţei.

— Nu te mai panica atât. Sunt OK, se răsti ea spre doctoriţă şi se aşeză obosită pe o cutie cu echipament, înainte ca aceasta să fi apucat să zică ceva.

Cora întoarse spre ea o privire contrariată şi îngrijorată. Această lipsa de politeţe nu era nici pe departe ceva obişnuit în comportamentul Amirei.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem pe navă. Să văd ce se întâmplă cu tine.

— Nuuu, aproape că ţipă Amira.

Strigătul ei atrase atenţia mai multor membri ai echipajului care întoarseră privirea, uimiţi că cea venită să îi încurajeze şi să îi liniştească părea să fie cea mai afectată dintre toţi. Şi pentru ei fusese greu începutul, şi încă mai era, dar măcar niciunul dintre ei nu leşinase la asolizare.

Căpitanul veni imediat lângă ele şi se aplecă spre Amira să o privească în ochi de parcă ar fi putut afla mai multe aşa decât prin intermediul analizelor medicale.

— Ce se întâmplă cu ea? o întrebă pe doctoriţă ca şi cum pacienta nu ar fi fost conştientă.

— Nimic nu se întâmplă, interveni brusc neuropsihiatrul. Nu mă pot întoarce acum pe nava. Trebuie să fiu aici, să îi ajut pe toţi. Nu simţi că toţi au nevoie de mine?! Bineînţeles că nu, nu aveţi cum…

Îşi continua monologul sub privirile nedumerite ale căpitanului şi ale doctoriţei. Autocontrolul o părăsise de tot, ca în vremea în care nu era capabilă să îşi controleze trăirile.

— Cred că ar fi mai bine… vorbi Mitchum cu faţa întoarsă spre căpitan, astfel încât acesta să îi citească pe buze. Căpitanul confirmă cu o scurtă, dar ferma înclinare a capului.

— Nu mă trimiteţi nicăieri, izbucni iar Amira, citindu-le gândurile, dar înainte să termine propoziţia, seringa hipodermică îşi descărnase deja conţinutul în circuitul ei sangvin, iar ea căzu în braţele 98 căpitanului, care anticipase ce avea să se întâmple şi o prinsese la vreme.

Cora Mitchum se aplecă asupra femeii inconştiente,

mai precis asupra multifuncţionalului de la mâna ei şi introduse codul de alertă medicală necesar. Brusc, tot costumul de protecţie al neuropsihiatrului deveni rigid şi plat. Doctorul îl orientă paralel cu solul şi pe o traiectorie ce indica una dintre navete.

— Poţi să o tratezi aici? întrebă căpitanul, deşi părea să ştie răspunsul după orientarea corpului ce acum plutea cam la un metru înălţime deasupra solului cu ajutorul minidiscurilor de gravitaţie statică încorporate. Practic, tot costumul se transformase într-un incubator-pat ambulant. Casca îi fusese pusă din nou pe cap şi se autosigilase, împiedicând contaminarea pacientului şi permiţând filtrarea aerului.

Doctorul aruncă o ultimă privire MP-ului de pe costumul Amirei, ce se transformase acum într-un ecran plin cu informaţii medicale despre starea pacientului pe care îl incuba, şi clătină din cap a negaţie.

— Nici gând! exclamă ea. Conform datelor standard, Amira este perfect sănătoasă şi nu ar trebui să manifeste niciunul dintre simptomele pe care le vedem. Nu am cum să îmi dau seama aici ce anume o afectează, de ce noi nu suferim aceleaşi fenomene şi de ce primesc informaţii eronate din partea computerului medical. Poate costumul ei este defect. Trebuie neapărat dusă în ultimul loc unde nu a manifestat niciun fel de probleme şi să încep căutările de la punctul zero. De asemenea, vreau să plece cu o navetă, nu prin teleportare, până pot să spun cu certitudine ce a afectat-o în asemenea măsură.

Căpitanul aprobă din cap, pe chipul său citindu-se îngrijorarea, apoi apucă un braţ al costumului rigid şi îl făcu să plutească spre una dintre navetele ce urmau să decoleze cu schimbul de tură. În timp ce mergea, privi spre cer, în aşteptarea celor două navete noi şi a veştilor despre motoarele Queen One. În urma lor, Cora Mitchum venea grăbită, plutind la câţiva centimetri deasupra solului, degetele sale neoprindu-se nici măcar o secundă din tastat. Holograme medicale răsăreau şi dispăreau din multifuncţionalul ei cu mare viteză, căpitanul însuşi

întrebându-se când avea timp să înţeleagă ceva din ele.

Pilotul uneia dintre navete îi văzu apropiindu-se şi înţelese imediat ce se întâmplă. Deschise fără să fie rugat uriaşa trapă ce permitea accesul direct în minicabina medicală de pe navetă. Urcară toţi trei, doi oameni şi un costum, panta ce ducea spre siguranţa interioară.

După ce o văzu pe Amira instalată şi ancorată, gata pregătită pentru decolare, şi schimbă câteva vorbe cu doctoriţa, căpitanul coborî pentru a organiza schimbul de personal. Ca un răspuns la gândurile sale, la ieşirea din navetă văzu la câţiva kilometri depărtare cum asolizau navetele 3 şi 4, conform planului de explorare. Spera ca nou-veniţii să reacţioneze mai bine decât ceilalţi. Ei primiseră deja, în ultimele ore, toate informaţiile legate de ceea ce se petrecuse la sol şi, spera el, vor suporta mai bine noile condiţii. În afară de aceasta, ştia că ordinele doctorului Mitchum înainte de teleportare fuseseră de creştere a dozelor de anxiolitice pentru membrii echipajului din cea de-a doua tură.

„Învăţăm pe calea cea grea, dar învăţăm din orice”, gândi el pentru o clipă şi porni cu pas uşor săltat spre nou-veniţi. Trapa uriaşă a primei navete sosite se deschise şi costumele albe începură să iasă în 100 şiruri, cu pas milităresc şi organizat, îndreptându-se direct spre cele patru colţuri ale celui de-al doilea perimetru ce urma să fie securizat. Spre surprinderea căpitanului, care deja începuse să bănuiască ce se întâmplă după mersul rigid şi încolonat al echipei nou-venite, în urma celui de-al patrulea şir cobori Arka Mihail, cu arma în mână. Se îndreptă spre el.

— Comandor, ce cauţi aici? îl interogă Meyer brusc şi autoritar.

— Căpitane, era unica variantă logică, după ce am analizat toate datele trimise de CS-ul navetelor.

Arka Mihail, comandor-şef al forţelor de securitate, răspunsese cu un ton milităros, ca la sesiunile de pregătire din cadrul Aviaţiei Terrane. Corpul său luase poziţia drepţi în faţa căpitanului său, consecinţă directă a tonului răstit.

— Asta a fost analiza CS-ului? întrebă Meyer surprins, pentru că rar i se întâmpla ca judecăţile şi deciziile sale să difere atât de mult de cele ale Creierului Sintetic al navei.

— Da, căpitane! răspunse din toţi plămânii comandorul, astfel încât Meyer se simţi obligat să adauge:

— Pe loc repaus, comandor! Suntem doar noi doi aici.

— Da, căpitane!

Răspunsese brusc şi maşinal. Doar o uşoară modificare în postura corpului arăta faptul că se străduia să se relaxeze la comandă.

În spatele lui Arka Mihail, o uriaşă maşină de teren coborî lent, pe şenile, din burta navetei numărul 3 şi porni spre exteriorul perimetrului nou delimitat ca o ameninţare voalată. Căpitanul, care până atunci încercase să-şi păstreze cumpătul, se răsti de-a binelea:

— Ăla e Heinz? El ce caută aici? Şi lui tot CS-ul i-a spus să coboare pe planetă? De ce nu m-aţi informat despre toate astea? De ce aţi părăsit posturile fără acordul meu?

Meyer izbucnise într-un acces de furie pe care cu greu şi-l putea stăpâni. Nici nu îşi putea aminti când mai fusese atât de nervos, dar îşi putea aminti cu precizie că nu avusese niciodată, de când preluase Queen One, vreun caz de insubordonare atât de flagrant.

— Căpitane, fu rândul lui Mihail să se mire în maniera lui rigidă, încercăm să vă contactam de câteva ore. De fapt, CS-ul ne-a informat de hotărârea logică şi iminentă la câteva minute după ce aţi fost teleportat. Pentru că nu s-a putut stabili contactul cu planeta, CS-ul a stabilit că riscul securităţii a crescut mult peste limita admisă pentru acest tip de operaţiuni şi a hotărât că şi eu trebuie să cobor la suprafaţă cu o nouă echipa de securitate.

— Şi Heinz? întrebă căpitanul cu un ton uşor mai scăzut, dar tot răstit şi încărcat de reproş.

— Tot CS-ul a stabilit, în urma analizei parametrilor pe care îi avea la dispoziţie, că nu se poate determina

cauza precisă a defectării motoarelor hiperluminice din cauza datelor insuficiente, aşa că hotărârea logică şi iminentă a fost suplimentarea datelor cu unele noi, de pe planetă, răspunse într-o suflare comandorul-şef al securităţii.

Căpitanul urmări cu privirea vehiculul de teren ce descria perimetrul zonei securizate. Lângă el, cu un aparat de înregistrare în mână, care după dimensiuni părea un scaner cu multiple funcţii, plutea Markus Heinz. Din motive cunoscute numai de el, îşi setase costumul pe funcţia de efort minim. Primul impuls al căpitanului fu acela de a se îndrepta spre inginerul său şef şi de a-l certa pentru nerespectarea ordinelor. Apoi îşi dădu seama că nu dăduse ordine 102 specifice înainte de a părăsi nava, convins fiind că vor putea comunica în orice moment şi că orice critică i-ar fi adus inginerului-şef acesta ar fi putut să o combată foarte uşor, folosind drept scuză hotărârile logice şi iminente ale Creierului Sintetic. Deşi decizia finală aparţinea mereu căpitanului, se întâmpla extrem de rar ca argumentaţia lui să o poată combate logic pe cea a Creierului Sintetic şi, mai mereu, se dovedea că judecata sa avusese o bază emoţională şi nu una cognitivă, iar confruntarea era deja pierdută.

Karl simţi frustrarea crescând în el ca un val şi privi roată căutând pe cineva pe care să-şi descarce supărarea. Văzu că toată lumea era ocupată şi se îndreptă în cele din urmă spre naveta numărul 1, pentru a încerca să stabilească o legătură cu nava. Pe măsură ce mergea printre oameni, supărarea începu să i se mai domolească, iar în momentul când ajunse în cabina pilotului de pe naveta era deja uimit şi dezamăgit de sine şi de reacţia sa.

— Lasă-mă singur! îi spuse pilotului.

— Desigur, căpitane, răspunse acesta şi ieşi din cabină nu tocmai fericit că este dat iar afară.

— Doctor Mitchum, te aştept în cabina pilotului de pe naveta

1.

— Ajung imediat, se auzi răspunsul în intercom.

Se lăsă pe spate şi comandă scaunului pilotului să se transforme în suprafaţă plană. Îşi dădu jos costumul de protecţie şi rămase în uniformă. Se întinse, îşi trecu mâna prin păr şi îşi impuse să se relaxeze.

— Cu ce vă pot ajuta, căpitane? se auzi vocea familiară.

— Doctore, cred că sunt şi eu afectat, zise Meyer cu o voce joasă ce nu îi ascundea dezamăgirea. Orice a doborât-o pe Amira, cred că mi se întâmplă şi mie.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mai devreme, m-am întâlnit cu Heinz şi Mihail. Abia m-am abţinut să nu fac o criză de nervi. Partea ciudată este că mi-am dat seama abia atunci când eram deja furios. Nu am simţit etapele caracteristice enervării. Abia m-am abţinut să nu devin isteric. M-am simţit ca un tânăr necivilizat şi total lipsit de experienţă. Logic ar fi fost să încep prin a restabili comunicaţia. În schimb, eu am strigat la ei.

— Care… comunicaţie?

— Suntem deconectaţi de la Queen One de când am fost teleportaţi.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul doctoriţei.

— Vreau părerea ta înainte de a lua o decizie. Nu vreau să mai iau hotărâri sub primul impuls. Am nevoie de obiectivitatea ta, doctore.

— Căpitane, hotărârea logică şi…

— Să nu spui iminentă, izbucni Meyer, surprinzându-se şi pe sine.

Cuta se adânci pe chipul doctoriţei şi, în timp ce vorbea, începu să îl scaneze pe căpitan fără să ceară permisiunea.

— Hotărârea logică, repeta ea apăsat, a mea şi nu a vreunui Creier Sintetic, ar fi să ne întoarcem înapoi pe Queen One. Acolo, după decontaminare, voi încerca să aflu ce vă afectează. Mă refer strict la persoanele care au prezentat simptome inexplicabile şi evident, câţiva dintre cei care nu au manifestat niciun fel de modificări, pentru a putea face un studiu comparativ metabolic şi chimic.

— Imposibil! Nu putem să ne oprim acum! Abia am început cele mai simple observaţii. Mai avem milioane de lucruri de făcut. Nu putem să începem cu o pauză. Am ordine directe de la amiralul Conrad, continuă Meyer surescitat. 50 de miliarde de oameni contează pe noi şi pe munca noastră.

Împinse cu mâna scanerul doctoriţei şi se ridică brusc să iasă din cabină, fără să îşi mai pună echipamentul de protecţie. Spre surprinderea lui, se simţi împins în jos de o forţă neobişnuit de mare. Nu realizase până în acel moment că micuţa doctoriţă avea atâta putere. Se trezi pus cu forţa pe scaunul de pe care tocmai se ridicase şi care, între timp, revenise la setarea de zi, cea cu spătarul ridicat. Până să apuce să protesteze, seringa hipodermică îşi vărsase deja conţinutul în braţul său. Dădu să se ridice, supărat de îndrăzneala doctoriţei, dar se împiedică şi căzu la loc. Simţi cum începe să se încălzească în tot corpul şi o senzaţie de confort şi calm se răspândeşte încet. Îi fusese puţin frig şi nu fusese conştient de asta. Se lăsă uşor pe spate, sub ochii încruntaţi ai Corei şi lăsă senzaţia de relaxare să îl cuprindă. Toată tensiunea acumulată în ultimele ore părea că se îndepărtează de el ca un fum şi luciditatea caracteristică tipului său de personalitate îşi făcea loc printre aburii nervozităţii. Îşi permise câteva clipe de relaxare, cu ochii închişi, pe măsură ce siguranţa de sine şi echilibrul îşi reluau locul firesc în conştiinţa sa.

Deschise ochii brusc şi o privi pe Cora în ochi:

— Ce mi s-a întâmplat?

— Asta e simplu, căpitane, zise ea răsuflând uşurată. Mă bucur să văd că îţi revii. Ai avut un atac de panică. La fel ca ceilalţi membri ai echipajului. Simptomele au fost uşor diferite, îi explică ea răbdătoare când îl văzu ridicând din sprâncene a mirare.

Meyer mai stătu întins câteva clipe, încercând să îşi dea seama dacă mai existau şi alte acţiuni ale medicamentului în curs de instalare sau dacă acesta îşi făcuse deja efectul complet. În afara unui amalgam de sentimente minore ce i se perindau prin minte, dar care

puteau fi controlate uşor, nu simţi modificări noi ale stării sale. Se ridică, de data aceasta într-un ritm şi cu un pas firesc şi se îndreptă, aşa cum îi dicta logica, spre panoul de comandă al navetei. Se aşeză în scaunul pilotului. Îşi scufundă mâna în ecranul tridimensional şi preluă comanda. Înainte de a spune Creierului Sintetic ce anume doreşte, întoarse capul spre doctoriţa care se pregătea să plece şi o întrebă:

— Tu nu pari să fii afectată? Cum reuşeşti?

— Eu nu pot fi bolnavă în niciun mod atât timp cât am pacienţi în îngrijire. Aceasta e condiţionarea mea, spuse ea simplu şi ieşi din cabină plutind şi ridicând uşor din umeri. Karl privi lung în urma ei după care dădu comanda:

— Restabileşte comunicarea cu nava.

— Căpitane, legăturile de orice fel cu nava au fost complet întrerupte de 224 de minute terrane. Orice încercare de restabilire a eşuat, răspunse vocea caldă de contralto uşor a Creierului Sintetic.

— Realizează un autodiagnostic general al CS-ului navetei 1.

— În urmă cu 18 minute s-a încheiat un ciclu amănunţit şi complet de diagnostic. Problema nu este la nivelul navetei, căpitane.

— Soluţii?

— Întoarcerea la Queen One şi identificarea sursei problemei.

„Mda... spune-mi ceva ce nu ştiu”, mormăi Meyer

— Vă rog, repetaţi comanda, se auzi vocea cu distanţe egale între cuvinte.

— Nu e nevoie. Ne vom întoarce în aceeaşi formulă ca şi la sosire în 30 de minute.

— Comandă recepţionată.

— Căpitane, veniţi în perimetrul 1! Imediat! izbucni o voce în intercom.

— Căpitane! se auzi o nouă voce isterizată. Perimetrul 1!

Dădu buzna din cabina pilotului fără să mai îmbrace

costumul de protecţie, doar în uniformă. Coborî în fugă rampa navetei, gândind că i-ar fi prins bine să fie îmbrăcat, costumul putând adăuga un plus de viteză. Se certa în sinea lui pentru că nu prevăzuse această situaţie. Până la ieşirea din burta navetei avu timp să se întrebe şi dacă nu cumva substanţa care îi afectase pe toţi se găsea în aerul inspirat şi el tocmai îşi crescuse şansele unei noi crize prin accelerarea metabolismului. Cumva, varianta doctoriţei cu atacul de panică nu i se părea viabilă. Sau poate era doar arogant gândindu-se că nu era aşa uşor de doborât.

Dădu repede la o parte toate gândurile astea într-un gest inconştient al mâinii, ca un val îndepărtat de pe ochi în clipa când ajunse la exterior şi căută în toate părţile cu privirea încercând să înţeleagă ce se întâmplase şi de ce gesticulau toţi. Înţelese târziu că intercomul lui era blocat pe modul individual, de aceea nu putuse să audă din vreme. Comandă în multifuncţionalul mâinii deschiderea tuturor canalelor de comunicaţie şi urechile îi explodară într-o clipă. Tresări şi strigă la rândul lui în intercom:

— Linişte!

În câteva clipe vacarmul se potoli.

— Şeful securităţii! se răsti iar. Ce se întâmplă?

— Căpitane! Amira Kyonu a evadat!

— Ce? Cum e posibil aşa ceva? Era sedată! Eu personal i-am ancorat în cleme costumul!

În faţa lui se dădură toţi la o parte şi îl priviră nedumeriţi.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Unde e Amira?

Câteva mâini indicară un loc la marginea teritoriului protejat. Acolo, Amira se îndrepta spre limita câmpului scut generalizat. La fel ca şi el, era îmbrăcată doar în uniforma comandorilor Aviaţiei Terrane. Doar ei doi nu aveau costumul de protecţie.

Amira păşea uşor, aproape fără să atingă solul şi nu se uita în urmă. Karl Meyer se uită mirat spre ea, neînţelegând cum face asta. Levitaţia nu era posibilă în absenţa costumului. Nu părea să aibă intercomul activ şi

nici să îi audă pe toţi cei care o strigau. Nici intercomul nu putea fi complet dezactivat pentru că era un implant.

O comandă dată de un ofiţer superior, în cazul acesta căpitanul, ar fi trebuit recepţionată şi dusă la îndeplinire surclasând ordinele purtătorului de implant, dar asta era posibil numai în cazul în care ar fi purtat costumul de protecţie.

Din fiecare grup de lucru se desprinse câte o persoană care se îndreptă spre ea, din puncte diferite. Cu soarele în ochi şi fără cască de protecţie, căpitanul crezu că e vorba de membri ai echipei de securitate ce se duceau, aşa cum ar fi fost firesc, să o aducă înapoi. Nu mică îi fu surprinderea atunci când realiză că ei nu se grăbeau. Mai mult decât atât, păreau să aibă acelaşi ritm ca şi ea.

— Comandor Arka Mihail! se răsti el în intercom. Adu-o pe Amira înapoi! Toată lumea înapoi la postul de lucru, strigă el în continuare.

Spre surprinderea lui, Arka Mihail porni spre Amira cu mâna ridicată cu patru degete. „Îi trebuie patru oameni ca să aducă unul singur înapoi?”, se miră Meyer.

„De ce a trebuit să vin eu ca să îi spun să recupereze un membru al echipajului?”, întrebările îi năvăliră puhoi în minte, toate semnale de alarmă ale reacţiilor nefireşti ale membrilor echipajului.

Patru costume de protecţie se desprinseră dintr-un grup şi căpitanul îşi dădu seama, după mersul oarecum rigid, că era grupul cu care sosise pe planetă comandorul. Încă o dată, Arka Mihail ridică mâna cu patru degete.

„Încă patru? Ce face omul ăsta?” Hotărî să nu reacţioneze pripit şi nu critică în intercom deciziile comandorului.

Din zona unde fuseseră depozitate cele mai multe containere se rostogoliră patru bile albe de ceramică diamantată. Accelerară până ajunseră în dreptul membrilor echipei şi începură să se desfacă, transformându-se în patru roboţi de securitate.

Meyer încremeni văzând desfăşurarea de forţe. Toţi

încetaseră lucrul şi priveau scena nemişcaţi. Meyer ar fi vrut să le vadă feţele pentru că avea senzaţia că visează. Atâtea decizii greşite într-un interval atât de scurt de timp nu mai văzuse niciodată. Realiză într-o secundă că pierduse controlul situaţiei. Se hotărî să îi lase pe membrii echipei de pază să o recupereze pe Amira şi apoi, în ciuda ordinelor primite de la amiralul Conrad, să îi readucă pe toţi la bordul Queen One şi să reinstaureze ordinea în haosul ce părea să se instaleze firesc.

Între timp, realiză că şeful securităţii şi membrii echipei sale nu se apropiau de Amira. Oricât de repede ar fi mers spre ea, distanţa dintre ei rămânea constantă.

— Comandor Mihail, ce se întâmplă? întreba el în intercom şi porni cu paşi repezi spre ei.

— Căpitane, nu ne putem apropia de ea.

Meyer îşi înăbuşi o remarcă nu tocmai adecvată.

— De ce?

— Credem că este înconjurată de un câmp de forţă. Nu unul cunoscut. Costumele ar fi trebuit să ne ajute să-l străbatem. Pur şi simplu, nu ne putem apropia.

— Anulaţi-l!

— Am încercat! Nu este emanat de o forţă recognoscibilă. Nu ştim ce îl generează, continuă şeful securităţii evident nervos şi contrariat. Numai ei se pot apropia de ea!

Meyer se uita şocat cum cei cinci membri ai echipelor de cercetare trecură prin câmpul de forţă, prin dreptul soldaţilor blocaţi în acesta şi înaintară în acelaşi ritm constant spre Amira Kyonu fără să fie împiedicaţi în vreun fel. Aceasta trecuse deja de spaţiul protejat de câmpul-scut-generalizat şi se îndepărtase câteva sute de metri, fără să întoarcă măcar o dată capul, continuându-şi absentă plutirea spre orizont.

— Opriţi-i! strigă căpitanul, parcă desprins din transă. Deodată îşi aduse aminte de Markus Heinz şi aparatul său de analiză.

— Inginer-şef, ce se întâmplă?

Markus se desprinse de lângă vehiculul de teren pe

care îl flancase mai devreme şi pluti pe modul rapid şi cu ochii pe ecran pe direcţia căpitanului.

— Domnule, aproape toţi parametrii de analiză sunt daţi peste cap. Din câte pot observa pe moment, aceste tipuri de radiaţii nu ar putea coexista. CS-ul stochează aceste informaţii pentru analiza 110 ulterioară. Acum am fost informat că, din punct de vedere ştiinţific, datele introduse sunt complet eronate. Nu au nicio legătură cu parametrii fizici ai ecuaţiilor noastre.

Făcu o pauză de respirat. Nici el nu îşi amintea când vorbise ultima oară aşa de mult, repede, dar, mai ales, panicat. Puţine lucruri îl mirau sau înspăimântau pe inteligentul inginer ce trăia convins fiind că orice fenomen, de orice natură, are la bază o ecuaţie chimico-fizico-matematică.

Între timp, alţi soldaţi care încercaseră să îi oprească pe oamenii de ştiinţă erau blocaţi în câmpul de forţă invizibil.

Karl Meyer privea scena încruntat şi total depăşit. Deschise intercomul pe modul general şi auzi strigătele disperate ale celor care voiau să-şi convingă colegii să se întoarcă. Era blocat pentru prima oară în viaţa lui. Şi tot pentru prima oară simţea nevoia unui sprijin. Sprijinul Amirei. Nu avea de gând să lase pe nimeni să îi vadă slăbiciunile, dar o simţea îndepărtându-se şi luând cu ea parte din forţa lui interioară.

Conştientizarea propriei slăbiciuni mai uşură un pic presiunea psihică ce îl apăsa şi strigă în intercom să fie auzit de toată lumea:

— Comandor Mihail, foloseşte orice metodă potrivită pentru a ne recupera oamenii!

— Înţeles, căpitane!

Lângă el, Markus Heinz tresări. Inginerul era o fiinţă raţională până la ultimul fir de păr şi, conform rezultatelor obţinute la testele psihologice, nimic nu l-ar fi putut determina să accepte folosirea forţei fizice. Cu toate acestea, Markus nu zise nimic şi rămase şi el spectator neputincios.

— Vom folosi arme paralizante în primă fază, anunţă comandorul Mihail.

Oamenii securităţii îşi aleseră fiecare câte o persoană şi îndreptară armele spre ea. Ca la un semn, fasciculul luminos al radiaţiei paralizante izbucni din şase surse diferite şi se izbi de câmpul de forţă ricoşând sub unghiuri ciudate. Se opriră toţi.

— Căpitane, cer permisiunea să dezactivăm câmpul-scut. E posibilă o interferenţă.

Karl Meyer trecu palma peste Multifuncţionalul Personal implantat pe mâna dominantă şi rosti o comandă scurtă. Reverberaţia alburie a câmpului-scut-generalizat străluci mai tare o clipă apoi dispăru complet.

— Foc de voie, raze P! se auzi imediat comanda lui Arka

Mihail.

Cei şase soldaţi reluară tirul asupra ţintelor pe care continuaseră să le urmărească pentru a menţine constantă distanţa. Fasciculele paralizante fură iar deviate, dar sub alte unghiuri, mai mici.

— Din nou!

De data aceasta, toate fasciculele luminoase îşi atinseră ţinta şi fură deviate pe traseul identic, dar opus, adică îşi loviră în plin ţintaşii care se prăbuşiră imediat la pământ. Strigăte stupefiate se auziră de peste tot în comunicaţii şi se repeziră cu toţii să îşi ajute colegii căzuţi.

Între timp, costumele protectoare ale celor şase soldaţi înregistraseră schimbarea stării fiziologice a purtătorilor şi se transformaseră în tărgi plutitoare. Primii ajunseră la ei câţiva colegi din echipele de securitate. Aceştia apucară imediat de mânecile costumelor şi începură să le împingă spre navete.

Nu era nevoie să fii neuropsihiatru ca să înţelegi semnificaţia strigătelor de teroare şi panică ce se auzeau peste tot în intercom.

Karl Meyer, cu ochii încă lipiţi de orizont, unde cei şase membrii ai echipajului său se vedeau din ce în ce mai mici, tăie comunicaţiile tuturor şi vorbi astfel încât să fie

auzit de toată lumea:

— Ne întoarcem pe Queen One în aceeaşi formulă în care am sosit! Toţi! adăugă el fără drept de apel. Reactivaţi câmpul scut generalizat şi lăsaţi aici toate echipamentele şi corturile instalate. Să aibă toate protecţiile individuale activate. Meyer terminat.

Se întoarse spre naveta numărul 1 cu umerii uşor aplecaţi, dar încercând să îşi mascheze consternarea şi neputinţa.

* * *

CAPITOLUL VII

nmira îşi continuă mersul lin de-a lungul platoului terestru.

Solul era moale, cald şi prăfos, iar în aer stăruia un iz uşor parfumat.

Era vag conştientă de prezenţa colegilor care o urmau, dar numai datorită sunetelor uşoare ce se auzeau în răstimpuri. Nu îi simţea în conştiinţa sa. Era liberă, îi era cald şi bine, nu o durea nimic, aproape nu îşi simţea corpul şi, pentru prima oară în viaţă, se simţea singură şi nelegată de oameni. Pe fundalul conştiinţei ei se plimba ideea că ar trebui să fie oarecum speriată, poate chiar îngrozită. În realitate, se simţea plutind eliberată şi nu încerca să-şi înţeleagă în profunzime sentimentele.

Era sigură doar de un singur lucru: aici trebuia să fie şi nicăieri în altă parte. Asta îi dădea o senzaţie de satisfacţie. Şi ei la fel. Cei care o urmau. Aici era locul lor. O urmau ca nişte umbre palpabile ale conştiinţei ce lăsau semne pe pământ, dar nu şi în mintea ei.

După o vreme, solul începu să urce şi apărură dealuri mici, povârnişuri şi coline. Culoarea era… caldă, în zeci de nuanţe de portocaliu şi verde. Asimila fără mirare frumuseţea stranie din jurul ei şi fără să se extazieze. O adăuga ca pe un plus natural al calmului planetar.

După o vreme, Amira simţi nevoia să se aşeze. Alese un loc ce semăna cu o peşteră terestră săpată în coasta unui deal, dar nu intră să exploreze, ci se aşeză la gura ei, rezemată de un perete. Roca era călduţă şi nu se simţea

dură la atingere. Nu se miră nici de data asta, ci absorbi informaţia fără efort şi fără nuanţe, semiabsentă din realitate, savurând în continuare liniştea completă şi odihna mentală de care se bucura pentru prima oară în viaţă.

Ceilalţi cinci humanoizi o ajunseră din urmă, în ritmul lor, în câteva minute. Se aşezară tăcuţi şi uşor obosiţi pe lângă intrarea în peşteră. Nu într-o ordine anume, ci la întâmplare, fără grade sau funcţii, doar căutând umbră. Priveau absenţi în zare. Nu se zărea în ei nicio urmă a fiinţelor anxioase ce părăsiseră nava cu câteva ore în urmă. Nu aşteptau nimic şi nu voiau nimic.

Amira privi spre ei curioasă, chiar se gândi o clipă că îi păreau o specie complet nouă, bucuroasă în acelaşi timp că le vedea numai exteriorul şi nu trebuia să se obosească ducându-le în spate, în fiecare clipă a vieţii ei, conştiinţele. Făcu un semn uşor cu mâna de-a lungul piciorului, apoi a mâinii stângi. Cei care se uitau spre ea începură să înţeleagă. Minţile lor adormite percepură cumva semnalul dat de ea şi înţeleseră că aici nu aveau nevoie de costume. Erau în siguranţă. Începură să se dezbrace, încet, cu mişcări ce păreau în reluare. Abandonară echipamentele de protecţie.

Amira păru mulţumită şi se ridică. Îşi continuară drumul. După un timp ce ar fi putut părea destul de lung, formele de relief deveniră din ce în ce mai complicate, urmând forme şi structuri ce sfidau gravitaţia. După o vreme, chiar şi paleta de culori se îmbogăţi începând să semene întrucâtva cu cea a naturii din Perioada de Aur a Pământului. Formele crescură în dimensiuni, se complicară, cei şase humanoizi ajungând nişte creaturi minuscule ce păreau să se strecoare printre uriaşi coloraţi, diformi, mutanţi şi totuşi cu întâmplătoare structuri pseudogeometrice aruncate aiurea în dezordinea de nuanţe şi forme. Nu întâlniră viaţă. Doar relieful într-o inimaginabilă diversitate de rocă, structură şi culoare.

Lumina începu să scadă în intensitate. Continuară traseul până la o peşteră uriaşă la baza unui munte. Era

unicul loc de trecere. Drumul nu putea continua în nicio altă direcţie. De data aceasta intrară în peşteră, cu mersul lor de somnambuli fără ţintă, speranţă sau dorinţă.

Nu departe de intrare, de-a lungul pereţilor modelaţi cu forme blânde de aceeaşi mână universală, din aceeaşi materie pseudoorganică şi atotstăpânitoare, cavităţi ovoidale ca nişte leagăne ce îşi aşteptau pruncii fuseseră sculptate în roca moale, gălbuie şi caldă, îşi aleseră fiecare câte una, se întinseră în culcuşul firesc şi adormiră. Amira trecu pe la fiecare şi mângâie uşor marginea de piatră ca o mamă ce îşi învelea seara copiii. Aceasta începu să crească în strat subţire, formând uriaşe cocoane semitransparente peste cei cinci humanoizi.

* * *

Karl Meyer intră singur în celula de decontaminare albă, excesiv de luminoasă din cauza multiplelor radiaţii dezinfectante şi trist de goală, cu pereţi făcuţi din materiale impermeabile microbiologic şi câmp de forţă opac. E drept că nici ceilalţi nu se înghesuiseră să îi ţină companie după ce îl văzuseră cât de obosit şi supărat arăta, deşi el credea că făcuse eforturi să nu se dea de gol.

Se dezbrăcă fără grabă, obosit şi cu un aer imperceptibil de resemnare, şi se aşeză pe unicul scaun din încăpere. Nu era nevoie de mobilier sau de vreun echipament special. Beneficiarul camerei de decontaminare îşi putea crea singur orice obiect cu ajutorul funcţiei de 116 conversie organică integrată MP-ului individual. De asemenea, camera era dotată şi cu un convertor de capacitate superioară pentru a putea crea obiecte de mari dimensiuni în cazul prezenţei unui număr mai mare de pacienţi. Fiecare membru al echipajului avea la dispoziţie o cantitate standard de materie organică pentru orice tip de conversie.

Îşi trecu obosit mâna prin păr, încercând să stabilească în minte o ordine a priorităţilor. Îşi dădu seama că e nemâncat şi că puterea sa de concentrare este afectată de somnolenţă şi de o scădere a resurselor de energie. Avea un program strict de nutriţie şi hidratare pe

care îl ignorase cu perseverenţă.

Toţi membrii echipajului beneficiau de această monitorizare riguroasă a parametrilor fiziologici, spre deosebire de cei mai mulţi oameni. Asta nu pentru că programul nu ar fi fost accesibil tuturor, ci pentru că numai persoane cu statutul lor îşi puteau permite respectarea cu precizie a etapelor impuse şi puteau corecta deficienţele metabolice prin aportul de nutrimente de înaltă calitate. Convertoarele organice accesibile populaţiei de rând erau capabile să sintetizeze moleculele simple, necesare şi suficiente supravieţuirii, dar cantitatea netă de materie organică pusă la dispoziţia individului simplu era restricţionată drastic.

MP-ul îi amintise la intervale regulate de nevoile lui metabolice, dar el îl ignorase. De asemenea, programul de odihnă era perfect reglementat şi adaptat nevoilor sale şi direct proporţional cu efortul zilnic depus. În realitate, pierduse noţiunea timpului şi nu îşi amintea când mâncase sau dormise ultima oară. „Într-o singură zi, tot echilibrul s-a dus naibii”, gândi el fără patos. Era prea dezumflat ca să se mai înfurie.

Echipamentul personal fusese dematerializat între timp, împreună cu toate buzunarele pline de medicamente. „E mai bine aşa”, gândi pentru o clipă. „Poate şi acelea erau contaminate”. Îşi trecu mâna peste pelicula de pe suprafaţa pielii ce comanda MP-ul şi ceru un pupitru de comandă, comprimate energetice pentru patru ore şi apă.

În mijlocul încăperii, CS-ul prelua circuitul comenzilor şi, cu ajutorul convertorului de masă mare, îi materializă un pupitru de comandă şi coordonare similar celui din biroul său, cu toţi senzorii încorporaţi. Materializă şi o masă mică pe care se aflau, într-un recipient etanş, cinci comprimate masticabile şi o sticlă plină cu apă la zece grade, aşa cum îi plăcea lui. Aruncă în gura prima pastilă şi o ronţăi pe îndelete, ca pe mâncarea adevărată. Aroma plăcută îl făcu să se relaxeze pentru câteva clipe. Nu era obişnuit să nu mănânce la timp şi uitase că foamea îl face să fie irascibil. Doar câteva clipe

își îngădui să se gândească la nevoile personale. Scutură din cap și omul responsabil din el se trezi imediat și se întoarse la lucru sub stimularea directă a motivației autoinduse și a unui energizant cu aromă de căpșuni.

În clipa în care degetele se scufundară în fluidul receptor tridimensional, holograma mică și roșie a șefei comunicațiilor, Costa Bedanis, îi sări în ochi, făcându-l să clipească repede.

— Căpitane, vă rog să mă contactați de îndată ce citiți acest mesaj! Canal privat!

„Ce s-o mai fi întâmplat?”, mormăi Karl, fără să se grăbească să o contacteze. Era convins că era încă vreo banalitate organizatorică. Față de dispariția a șase membri ai echipajului chiar de sub ochii lor și căderea comunicațiilor, orice s-ar fi întâmplat putea aștepta. Își permise încă o clipă de meditație. Nu înțelegea ce se întâmplă și nu știa de ce. 118

Atunci când toți parametrii fizico-chimici și logici dădeau valori eronate, i-ar fi prins bine să se sfătuiască cu cineva, dar Amira nu era alături de el.

Zâmbi de îndată ce soluția îi răsări în minte. Îi fusese mereu ca un tată, unul foarte sever, desigur, dar singurul care îi fusese apropiat întreaga viață.

— Computer, transmisiune către Terra, canal privat, destinația MP-ul amiralului Joseph Conrad!

— Realizarea unei conexiuni optime este în desfășurare, anunță CS-ul.

Nu putea comunica direct cu Amiralul peste jumătate de galaxie, dar putea trimite un mesaj pe lungimea de undă a MP-ului său și putea să se bucure de un sfat chiar peste câteva zile.

Între timp, camera se umpluse de mirosul diferiților dezinfectanți. Karl strâmbă din nas, dar aruncă în gură ultimele două comprimate și își termină porția de apă precis calculată pentru greutatea, vârsta și rata lui metabolică.

— Conexiunea cu MP-ul amiralului nu a putut fi realizată.

— Cum? întrebă Karl surprins. Au căzut de tot transmisiunile?

— MP-ul Amiralului Joseph Conrad nu este activ.

Karl primi vestea ca un pumn în plex. „Nu se poate aşa ceva”, gemu el.

— Doriţi să reîncerc stabilirea conexiunii? întrebă CS-ul.

— Da, imediat! se răsti el. Deodată înţelese şi schimbă comanda.

— Fă-mi legătura cu şefa comunicaţiilor.

Miniholograma Costei Bedards pluti aproape instantaneu peste pupitrul lui, dezvăluind o femeie frumoasă şi suplă, cu păr în patru nuanţe, aranjate artistic într-o formă complicată ce scotea în evidenţă jocul de culori.

— Căpitane, mă tem că nu am veşti bune, începu ea fără să lase timp pentru schimbul frazelor de protocol.

— Nu eşti singura, răspunse el încordat şi cu o duritate adăugată în voce, menită să îi ascundă tulburarea. Tu prima!

— Căpitane, amiralul Joseph Conrad a dispărut la două zile după plecarea noastră. Cel puţin, atunci a fost găsit implantul său. Nu sunt urme concludente de folosire a forţei. Nu se ştie dacă era sau nu în viaţă în momentul în care i-a fost extras. Aceasta e ultima veste ajunsă de pe Terra înaintea căderii comunicaţiilor.

Karl clipi des, fără să spună un cuvânt, părând să asimileze încet informaţia. Îşi trecu din nou mâna prin părul scurt şi negru, aşa cum făcea când se simţea tulburat. Mulţumi cu o scurtă înclinare a capului şi închise dialogul.

Ştirea veni ca un duş rece pentru conştiinţa sa. Îşi dădu seama că singura persoană pe care se putea baza mereu cu adevărat era el însuşi. Se îmbărbătă singur, verifică timpul rămas din programul de decontaminare şi îşi comandă un rând de haine. În subconştientul lui, absenţa amiralului era un gest de trădare personală. Fix acum îşi găsise să dispară, tocmai când avea mai mare

nevoie de el. Trecu mâna peste MP şi anunţă în intercom:

— În zece minute, toţi şefii de departamente să fie prezenţi în sala de şedinţă.

Ieşi din cameră cu pas hotărât.

— Înţelegeţi cu toţii gravitatea evenimentelor petrecute acum câteva ore pe planetă, se adresă fără niciun fel de introducere tuturor celor convocaţi.

Se îndreptă spre convertorul organic şi ceru 500 mililitri de soluţie energizantă la zece grade. Din obişnuinţă, îşi spuse în gând că trebuie să verifice în ce procent îşi atinsese necesarul hidroelectrolitic pentru ziua respectivă. De ce îi era sete mereu. Şi în ce zi se afla, după calendarul Terrei, şi cât timp trecuse din momentul în care Queen One ajunsese pe orbita Omega. Se hotărâse ca momentul asolizării să fie considerat Ora Zero a noii planete. Oricum, festivismele trebuiau să mai aştepte.

Alungă gândurile fugare pe gât împreună cu apa rece şi îşi continuă ideea.

— Ele dovedesc faptul că suntem mult mai puţin pregătiţi decât ne-am fi aşteptat. Vreau să ne adunăm puterile şi să găsim soluţii pentru tot ce ne aşteaptă acolo. Chiar dacă primul pas nu a fost cel aşteptat, sunt convins că vom găsi resursele umane şi cognitive pentru a înţelege şi pentru a ne adapta la noul nostru cămin. Asta chiar dacă trebuie să rescriem toate legile fizicii. Nu cred că trebuie să vă reamintesc importanţa misiunii noastre.

Karl recita cu tărie în glas discursul improvizat în sala de decontaminare. Se surprinse pe sine când realiză că o parte dintre cuvinte fuseseră folosite de Amiralul Joseph Conrad la plecarea lor de pe Terra.

Pentru a nu i se vedea tulburarea, se întoarse pentru o clipă cu faţa spre câmpul energetic ce proteja amestecul de materiale ce îi separa de vidul cosmic.

„Nu mi-am imaginat că mă va afecta aşa de tare”, cugetă îndurerat. Îşi dorea să fie mai detaşat, pentru a se putea concentra mai bine la ceea ce i se întâmpla în aceste clipe. Scutură din cap şi se întoarse spre zecile de ochi ce îl aşteptau în tăcere.

Cei mai mulţi dintre ei, cei care nu fuseseră martori, erau şi ei evident afectaţi de plecarea inexplicabilă a colegilor lor, dar nici pe departe atât de puternic precum cei care fuseseră martori vizuali ai evenimentelor.

Privindu-i, Karl începu să se simtă mai bine. Faptul că avea în jurul său atâţia oameni capabili şi inteligenţi care să contribuie la reuşita expediţiei, precum şi accesul la nişte resurse tehnologice incredibile, creaţiile omenirii din ultimul mileniu de dezvoltare tehnologică, îi sporiră încrederea.

— Aştept sugestii şi părerile voastre, se concentră el asupra grupului.

— Căpitane, este evident că primul lucru ce trebuie făcut este să îi aducem înapoi pe toţi şase, începu Arka Mihail, al doilea la comanda navei. Din punct de vedere al securităţii, am evaluat un risc acceptabil în cazul teleportării. După ce recoltăm de la ei toate informaţiile posibile, vom şti cum să preîntâmpinăm asemenea evenimente.

— Ce se va întâmpla cu neuropsihiatrul nostru? întrebă Karl cu privirea întoarsă spre micuţa doctoriţă Cora Mitchum.

— Căpitane, cred că mă voi descurca eu cu ea la întoarcerea pe navă. Ca şi tine, toate persoanele care au coborât pe planetă au trecut prin acelaşi ciclu de decontaminare la întoarcerea pe navă. Până acum, nu am găsit niciun fel de reminiscenţe ale simptomelor manifestate acolo. Nici măcar la cei care au avut nevoie de ajutor medicamentos pentru a se adapta.

— În ce stadiu se găsesc resursele noastre de energie?

— Suntem în permanenţă la 100%, cu fluctuaţii sub IO-6, turui fără pauze inginerul-şef al resurselor energetice, Robin Stater.

Pasiunea acestuia pentru detalii îl adusese de multe ori în mijlocul diferitelor conversaţii amuzante între membrii echipajului, dar, în acest moment, precizia lui i se părea lui Karl de-a dreptul reconfortantă. Părea că e

singurul de pe navă care ştie exact ce face, spre deosebire de restul care bâjbâie parcă printre informaţii, aproximări şi necunoscute.

Cu toţii fuseseră antrenaţi să gândească precis şi logic până la extrem tocmai pentru a preveni erorile umane emoţionale. Prima confruntare cu planeta pe care sperau să o terraformeze fusese un amalgam de erori umane şi incongruenţe fizice şi matematice.

— Care este starea motoarelor hiperluminice, domnule inginer-şef?

I se adresase brusc lui Markus Heinz, şi nu fără o oarecare doză de răutate ascunsă în exprimarea ceremonioasă şi în privirea încruntată. Era supărat că nu fusese găsită nicio explicaţie plauzibilă pentru faptul că nu funcţionau motoarele hiperluminice şi că inginerul său şef, cel mai luminat creier al planetei în acest domeniu, îl privea neputincios. Obişnuit să anticipeze şi să extrapoleze la scară largă, Karl se temea, fără să spună nimănui, desigur, că există un risc minim de a fi nevoiţi să fugă chiar şi prin spaţiu, nu numai de pe planetă. Temporar, evident. Dar exista totuşi şi această posibilitate infimă. Şi el era antrenat să o ia în calcul.

— După şedinţa de decontaminare, am introdus datele pe care am reuşit să le adun de pe Omega în memoria Creierului Sintetic al navei, căpitane, răspunse acesta, ascunzând la rândul său un răspuns acid în umbra celui mai rece ton.

Era modul său de a atrage atenţia asupra faptului că nu are nimeni motive să se îndoiască de competenţa sa şi nici de a fi chemat în şedinţă pentru asta. Markus Heinz ura şedinţele şi iubea ştiinţa şi logica.

— Am programat CS-ul să facă o proiecţie utopică a datelor înserate, continuă el. Iar acum aşteptăm.

— De ce este nevoie de o proiecţie utopică? îl întrerupse mirat Robin Stater, inginer şi el.

— Pentru că toate datele recoltate sunt nişte… anomalii ştiinţifice, conform primelor concluzii ale CS-ului. Nu sunt consecinţe logice ale legilor fizico-chimice după

care funcţionăm noi, iar programul de analiză cere să nu îi dau informaţii false.

— Interesant, murmură Stater.

— În concluzie, până la sosirea rezultatelor analizelor şi extrapolărilor, laboratorul medical să fie pregătit pentru teleportarea colegilor noştri. Domnule Kang, păstrăm legătura. Vom relua toate aceste discuţii după reîntregirea echipei şi după ce adunăm mai multe informaţii. Liberi.

— Înţeles, căpitane.

Inginerul-şef al sistemelor transportoare îşi înclină capul în semn de recepţionare a mesajului şi se ridică împreună cu ceilalţi pentru a se deplasa către sala teleportorului. El era unul dintre cele mai sugestive exemplare umane ale noilor humanoizi. Avea un gât lung şi subţire; corpul său lung şi deşirat părea că primise toată viaţa numai 124 comprimate nutriţionale. În mare parte aşa se întâmplase, pentru că Relis Kang se născuse într-o familie extrem de săracă şi fusese extras din mijlocul ei la patru ani, după ce trecuse cu rezultate surprinzătoare testele mentale specifice vârstei. Relis Kang fusese un accident genetic în sensul cel mai clasic al termenului. Părinţii lui dispuseseră întotdeauna de resurse limitate şi nu putuseră apela la beneficiile medicale ale geneticii moderne în scopul obţinerii unei progenituri deosebite. De asemenea, însuşirile extraordinare ale fătului conceput de ei le aduseseiertarea autorităţilor faţă de nebunia de a da naştere fără acordul SeCom-ului. Câteodată natura mai făcea cadouri şi celor mai puţin norocoşi.

Karl Meyer părăsi sala de şedinţe şi se îndreptă spre puntea navei. MP-ul îi trimitea iarăşi semnale că programul de lucru fusese depăşit şi rezervele personale de energie erau consumate în exces. Cu alte cuvinte, avea mare nevoie să doarmă. Medicamentele energetice îşi făceau efectul prin epuizarea rezervelor de glucoză ale creierului, ceea ce ar fi dus la dereglarea metabolismului neurologic individual... „cum ar fi spus Amira”.

Scutură din cap, aşa cum făcea de câte ori voia să îşi alunge gândurile care nu îi plăceau. „Nu gândi despre ea

la trecut”, se certă singur şi intră pe puntea navei încruntat, mesaj ce nu trecu neobservat de către toţi cei aflaţi deja acolo. Fără să îşi dea seama, starea lui de spirit îi afecta pe toţi. Din el îşi absorbeau încrederea şi motivaţia în momentele dificile, iar asta făcea ca situaţia să fie şi mai apăsătoare pentru el.

Se aşeză la pupitrul principal de comandă unde se centralizau toate informaţiile Creierului Sintetic despre misiunile aflate în desfăşurare.

— Domnule Kang, suntem pregătiţi pentru teleportare?

— Căpitane, am reuşit să detectez semnalele a cinci dintre membrii echipajului.

— Îţi lipseşte amprenta biologică a Amirei? întrebă Karl, fără vreo urmă de îndoială că neuropsihiatrul era cea cu problema.

— Corect! răspunse mirat inginerul. De unde ştiaţi?

— Continuă cu teleportarea pornind de la informaţiile precise pe care le ai, răspunse Karl, părând să nu fi auzit întrebarea.

„Oare ce se întâmplă cu ea?”, îl sfredeli dureros un gând. Amira fusese cea mai afectată din primul moment. „Hipersensibilitatea aia a ei nenorocită”, înjură el în gând.

— Îi vei teleporta direct în camerele de decontaminare din cadrul laboratorului numărul 4. Doctoriţa Mitchum îi aşteaptă.

— Înţeles, căpitane. În câteva minute, distorsiunile din jurul semnalelor lor vor fi eliminate şi vor fi la bord. CS-ul nu a transmis niciun fel de erori.

— Recepţionat! Voi fi în laboratorul medical.

Se ridică brusc şi porni spre puntea superioară pe jos. Săgeţile luminoase ce indicau drumul se aprindeau în calea lui ca într-un monoton joc de culori. Parcurse pe jos o parte din drum ca să aibă timp să se gândească ce să le spună celor cinci, dar mai ales Amirei, dacă reuşeau să o recupereze. Să încerce să nu îi sperie pentru început astfel încât revenirea lor să fie completă.

— Căpitane! auzi strigând în intercom vocea

doctoriţei, de obicei atât de calmă.

Depăşise zona lifturilor tridimensionale aşa că o luă la fugă spre puntea superioară. După câteva sute de metri se simţi obosit şi începu să gâfâie. Băgă mâna în buzunar după un accelerator metabolic, 126 dar nu găsi nimic. Schimbase echipamentul şi uitase să se aprovizioneze. Ajunse gâfâind la uşa laboratorului 4 care se topi în faţa sa. Rămase blocat la intrare, cu o mână sprijinită de marginea tubului ce emitea câmpul de forţă. În holul care unea camerele de decontaminare ce fuseseră dispuse, în mod evident şi necesar la intrare, trei medici se uitau lung la echipamentele complete, dar goale ce aparţinuseră cândva colegilor lor, iar acum stăteau la decontaminat, fiecare în câte un cubiculum steril. Mitchum îşi ridică mirată privirea spre el apoi, fără să zică nimic, veni aproape şi îi puse o mică mască pe faţă. Karl inspiră adânc de câteva ori şi simţi cum suflul i se reglează treptat.

Nu avea nevoie de mai mult ca să înţeleagă ce se întâmplase.

— Domnule Kang! Ce îţi afişează CS-ul?

— Transportul matricelor biologice corespunzătoare celor cinci semnale identificabile au fost teleportate în proporţie de 100%.

— Mda... numai matricele, mormăi Cora, fără să încerce să îşi ascundă îngrijorarea de pe chip.

— Am folosit semnalele emise de cristalele gel-sint încorporate costumelor de protecţie pentru că erau cele mai puternice şi mai clare, doctor Mitchum, se scuză comandorul.

— Raţionamentul tău a fost corect, şef Kang, nu trebuie să te justifici. Nu aveai de unde şti că s-au dezbrăcat, expunându-se în felul acesta.

— Ce informaţii ai despre Amira Kyonu? interveni căpitanul.

— Matricea ei biologică nu este prezentă pe planetă.

— Asta e logic, pentru că echipamentul ei a rămas în navetă şi s-a întors odată cu noi, interveni doctoriţa.

— Am fost informat între timp, aşa că am extins

căutările, preciză Kang. Nu există niciun fel de semnal. În schimb, am găsit urmele slabe ale radiaţiilor emise de MP-urile standard concentrate într-o anumită zonă. Dar am prea puţine informaţii ca să încerc teleportarea.

— Nu este cazul, şef Kang. Doctor Mitchum, pregăteşte-mi un echipament complet şi şase de rezervă la bordul navetei numărul 3, spuse căpitanul şi ieşi grăbit din laboratorul medical continuând să dea comenzi în intercom.

— Comandor Arka, ia câţi oameni crezi că ai nevoie plus material suplimentar şi ne întâlnim în hangarul navetelor. Mergem să îi recuperăm. Teleportarea a eşuat.

— Înţeles, căpitane! Cinci minute, hangarul navetelor, se auzi vocea repezită a comandantului-şef al securităţii.

Îşi îndreptă paşii către primul ascensor tridimensional. Hangarul navetelor se afla în burta navei mamă, spre partea inferioară a uriaşei creaţii şi drumul era destul de lung. Se gândi pentru o clipă să se teleporteze până acolo, dar recenta experienţă a Amirei îl făcu să se răzgândească şi să evite acest mod de deplasare fără costumul de protecţie pentru o vreme. Cel puţin până se linişteau lucrurile, adică aflau cauzele logice ale tuturor dispariţiilor şi defecţiunilor.

Intră grăbit în lift şi se sprijini gâfâind, pentru a doua oară în acea zi, de perete. Îşi dădu seama că rezervele personale de energie erau aproape gata, dar nici prin gând nu îi trecu să renunţe. Se gândi aproape cu lăcomie la proviziile de medicamente ce se găseau în dotarea standard a oricărei navete.

MP-ul îi vibra destul de des la mână ceea ce însemna că avea multe mesaje sau avertizări în aşteptare. Trase aer adânc în piept şi se calmă forţat. Hotărî să le verifice pe drum. Avea suficient timp să le rezolve, dar şi să îşi refacă forţele. Dar, mai ales, avea nevoie de timp de gândire şi de o perspectivă calmă, din exterior, a situaţiei în care se aflau. Aveau multe soluţii tehnice pentru o multitudine de posibile structuri chimice ale solului sau pentru diferite

concentraţii ale apei în sol. Dar pentru oameni care plecau înconjuraţi de tăcere şi de câmpuri de forţă fără o sursă precisă pe o planetă nelocuită, ei bine, pentru asta nu aveau soluţii tehnice. Nu încă. Dar va căuta şi va găsi o rezolvare pentru toate. Numai să reuşească să se odihnească. Şi să găsească o teorie ştiinţifică validă pe baza căreia să poată lua decizii. Gândurile i se rostogoleau.

Echipa de securitate se afla deja în hangarul navetelor în momentul în care ajunse acolo. Intră cu paşi repeziţi, nu le adresă niciun cuvânt, doar făcu un semn cu mâna şi ei îl urmară fără o vorbă. Nu era cazul ca ei să vadă cât de obosit era. Se echipară în tăcere. Patru soldaţi, alţii decât cei din prima tură, comandorul-şef al securităţii, căpitanul şi pilotul. Şi armamentul necesar.

În clipa în care începură îmbarcarea, uşa enormă a hangarului ce fusese închisă în vederea decolării scoase sunetul cunoscut al depresurizării siguranţelor etanşe şi se ridică spre tavan. Câmpul de forţă clipi şi el a stingere şi Karl putu să îi vadă pe Cora Mitchum, Valeris Mathy, Ancona Bauter şi Marius Kopecky îndreptându-se spre navetă. De aceea întârziase doctoriţa. Îşi adunase o echipă proprie. Se echipaseră în cabinele individuale fără să ceară permisiunea, dorind să fie de folos. Căpitanul o aprobă cu o scurtă înclinare a capului.

Decolară fără să comunice prea mult. Vorbele nu îşi aveau rostul.

Karl îşi programă MP-ul să îl trezească după câteva ore. Încercă să se relaxeze în costumul uriaş, după care dădu comanda vocală şi aerul din cască fu îmbogăţit cu somnifer, iar el adormi imediat.

* * *

CAPITOLUL VIII

nmira plescăi uşor şi îşi simţi buzele uscate. Ar mai fi dormit, dar îşi dădea seama că îi este într-adevăr sete şi trebuie să se trezească să bea apă. Puse mâinile pe marginea patului şi se ridică în şezut. Deschise ochii şi imaginea străină puse încet stăpânire pe ea. Se uită la mâinile ei şi sări grăbită de pe roca moale ce îi ţinuse loc

de pat. Se dădu un pas în spate cu mâna la gură. Apoi începu să îşi amintească visul şi să îşi caute oamenii cu o privire în care deja se aşternea panica.

Se întoarse spre zonele unde adormiseră ei. Nu se putea observa nimic special, în afara unor proeminenţe late de câţiva metri şi înalte de aproape un metru, cinci la număr şi oarecum simetrice. Roca ce le învelea era mai deschisă la culoare, aproape luminoasă. Panica îşi înfipse de-a binelea colţii în mintea ei. Se repezi spre perete şi începu să împingă cu mâinile în rocă. Nimic nu se întâmplă. Materia ce părea să intre în alcătuirea întregii peşteri era de obicei moale la atingere. Coloanele păreau însă indestructibile. Izbi cu pumnii în disperare până când durerea din mâini o făcu să se oprească. Gheara spaimei îi strânse spasmodic stomacul. Se prăbuşi plângând cu sughiţuri şi ţipând isteric. Tocmai realizase că nu le percepe conştiinţele, că nu percepe nicio altă conştiinţă în apropierea ei, că este singură pe o altă planetă!

Zăcu o vreme pe jos, ţinându-se în braţe în poziţie fetală şi încercând să ţină sub control toate gândurile negre ce năvăliseră dintr-odată. Nici nu voia să încerce să se gândească de ce nu veniseră încă după ea. Îi era groază să accepte ideea că nu poate fi găsită pentru că i s-a stricat multifuncţionalul personal. Implantul acela mititel era viaţa şi salvarea ei. Îşi mângâie inconştient mâna, în timp ce se ţinea în braţe ca un copil şi se legăna spasmodic. De el depindea ce putea mânca, unde putea fi găsită. El o identifica în cele 50 de miliarde de oameni. Icni dureros şi se chirci şi mai tare, monstruoasa idee a singurătăţii şi a morţii departe de specia ei înţepând-o din toate părţile. Mai rămase pe jos o vreme, plângând şi legănându-se inconştient, până când durerea mult mai apropiată a membrelor o determină să încerce să preia controlul. Mecanismul de alarmă atavic al speciei umane îşi făcu treaba şi o ridică pe Amira.

Neuropsihiatrul îşi pipăi braţul, dar MP-ul zăcea inert şi nu răspundea impulsurilor nervoase. Încercă să refacă drumul până acolo şi îşi aminti momentul în care

renunţaseră la echipament. Căută prin buzunare, dar nu găsi niciun obiect contondent. Hotărî să se întoarcă să recupereze costumele de protecţie şi să folosească laserul din dotarea acestora pentru a-şi elibera colegii.

Căută din priviri ieşirea din peşteră şi văzu, nu departe de locul unde se afla ea, un culoar ce îi părea cunoscut. Drumul pe unde intraseră. Porni grăbită şi începu să caute repere în amintirile sale, şi aşa destul de şterse, ale drumului către prima oprire. Formele uriaşe de relief ce o întâmpinară la ieşire o intimidară prin masivitate şi colorit, începu totuşi să recunoască unele zone pe unde trecuse, mai mult mergând cu spatele decât cu faţa.

După o vreme, setea deveni chinuitoare. Continuă să meargă fără pauză, sperând să îşi găsească salvarea cât mai repede cu ajutorul echipamentelor de protecţie unde avea tot ce era necesar pentru a supravieţui o lună. Făcu mental şi calculul pentru celelalte cinci echipamente. Cât ar ţine-o ele în viaţă?! Se chirci aproape imediat de durere emoţională când îşi dădu seama că deja renunţase în subconştient la vieţile colegilor ei. Avea să se întoarcă să încerce să îi 132 salveze, dar numai pentru că aşa îi dicta raţiunea. Nu mai simţea că mai există cineva de salvat.

Picioarele începură foarte repede să o doară. Stomacul o ustura de foame. Odată la câteva minute, ducea din nou mâinile spre buzunare în speranţa că va găsi vreun comprimat nutriţional uitat pe acolo. Doar setea o chinuia mai tare decât oboseala şi foamea. Nu îşi amintea să fi mers vreodată atât de mult pe jos. Banda de alergare din sălile-simulatoare nu era nici pe departe atât de obositoare şi cu siguranţă nu avea atâtea sinuozităţi. Nu avea la dispoziţie nici discurile antigravitaţionale care să o ajute să leviteze în deplasare. Întregul ei corp era o imensă zonă dureroasă şi nu îşi putea imagina viaţa fără MP-ul ei. Fără milioanele de amintiri stocate în el. Singura protecţie era costumul standard de comandor al Aviaţiei Terrane, făcut dintr-un material ce funcţiona ca o a doua piele. El o ajuta la menţinerea homeotermiei. Nu credea că

ar fi putut rezista să facă drumul prin frig.

Nici nu ştia dacă e zi sau noapte, cât dormise sau dacă merge în direcţia bună. Îi era prea groază să se oprească. Nu era sigură dacă lumina provenea de la soare şi era reflectată de roci sau dacă substanţa din care erau alcătuite uriaşele structuri ce o înconjurau avea luminescenţă proprie. Oricum, era recunoscătoare pentru ea. De câteva ori căzu, dar se ridică de fiecare dată, speriată de gândul că ar putea să rătăcească drumul sau că în timpul somnului ar putea avea şi ea soarta celorlalţi cinci membri ai echipajului. Nu dormise prea mult. Îşi dădea singură seama de asta. Rezervele ei de energie se epuizaseră aproape imediat.

Gândurile i se învălmăşeau haotic, la fel ca şi paşii. Mergea poticnindu-se şi clătinându-se, fiindu-i scârbă să se aşeze. Călca pe însăşi substanţa care îi omorâse colegii. Apoi totul se prăbuşi în mintea 133

şi corpul ei. Amira căzu la pământ într-un urlet răguşit şi inuman care îi răni şi mai tare gâtul. Rămase în patru labe şi zbieră cât putu de tare ca să se elibereze de conştiinţa a ceea ce se întâmplase. Ea îi îngropase de vii! îşi amintea acum.

— Căpitane! Doctor Mitchum! Repede, după semnalul meu! zbieră în cască Valeris Mathy. Nu este conştientă!

— Nu o atinge! Ajung imediat! se auzi vocea doctoriţei, în câteva secunde, Valeris văzu în depărtare conul de lumină emis de casca ei plutind spre el. Ceilalţi îşi modificară şi ei traiectoria după indicaţiile MP-urilor.

Trupul chircit tremura spasmodic şi bolborosea încontinuu.

„Măcar e în viaţă”, gândi Valeris aplecat asupra ei şi luându-i capul cu grijă în mâinile lui. Nu respecta ordinul doctoriţei, dar sincer nici nu prea îi păsa. Nu putea să o lase să se lovească de sol. Cine ştie de cât timp zăcea aşa. Zbaterea inconştientă a Amirei îi trezise propriii demoni şi imaginea mamei lui scuturându-se de tuşea violentă cu cheaguri de sânge se suprapuse o clipă peste chipul femeii

căzute. Suferinţa lui se redeschise ca o rană de pe care pansamentul fusese smuls prea devreme.

O ridică uşurel în braţe, aproape duios, folosind costumul de protecţie pentru a prelua cea mai mare parte a greutăţii şi se îndreptă spre doctoriţa care activase deja un costum medical şi îl transformase în pat mobil şi incubator. Ajunse în dreptul ei, iar costumul medical se deschise în două jumătăţi perfecte, în timp ce continua să leviteze la un metru înălţime. MP-ul doctoriţei îl controla până când pacienta putea să facă asta pe cont propriu. O aşeză cu multă grijă înăuntru, aşa cum ai pune un nou-născut într-un leagăn ermetic, aşezându-i cu grijă capul şi făcând-o pe Cora să se uite o clipă lung la el. Se dădu un pas în spate 134 şi costumul se închise etanş peste pacienta care continua să bolborosească fără sunet.

Holograma Amirei ţâşni roşie din mâna doctoriţei Mitchum.

— Ce se întâmplă? întrebă căpitanul, ajuns între timp la ei.

— Costumul ăsta idiot îmi spune că pacienta e moartă doar pentru că nu poate realiza conexiunea la MP-ul Amirei. Îi refac imediat setările.

Cora Mitchum nu înjura niciodată. Ăsta era semn de disperare. Îşi închise legătura vocală, iar ceilalţi au putut-o vedea cum vorbea în cască, în timp ce modifica parametrii prin comenzi vocale, ca să dureze mai puţin. Trecură aşa câteva minute chinuitoare în care niciunul dintre ei nu mişca, aşteptând ca minunea să se întâmple.

Holograma Amirei ţâşni albă şi orizontală, în contrast cu întunericul din jurul lor. Nu apărea nicio zonă roşie şi răsuflară uşuraţi. Asta însemna că niciun organ vital nu fusese afectat şi că MP-ul ei reîncepuse să funcţioneze. Treptat, apărură mai multe culori pe corpul în miniatură, indicând zonele ce fuseseră afectate. Toate privirile studiau intens holograma, numai Valeris o privea pe Amira. Doctoriţa bolborosea în cască precum o vrăjitoare antică şi mai multe substanţe gazoase fură eliberate în interiorul costumului. O mască se aşeză pe chipul pacientei şi un tub

coborî din ea. Buzele Amirei îl simţiră şi începură să bea cu lăcomie. Sorbi din tub de multe ori până când deschise ochii. Îi întâlni privirea lui Valeris. Lacrimi ţâşniră în momentul în care îl recunoscu, iar el întinse mâna şi îi mângâie casca în dreptul feţei. Încet, costumul medical începu să se ridice spre poziţie verticală, întreaga greutate a corpului Amirei fiind preluată de scheletul de sprijin bionic încorporat în pereţii costumului. Se uită rând pe rând la toţi în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii încontinuu. Suferinţa de pe chipul ei era mai presus de cuvinte.

— Ne auzi? spuse în intercom vocea căpitanului.

Vorbea încet, de parcă se temea că sunetele o vor răni, atât de fragilă şi de rănită părea. Amira strânse încetişor ochii în semn afirmativ.

— Unde sunt ceilalţi? Poţi să ne duci la ei?…

Şuvoiul lacrimilor reîncepu pe chipul Amirei şi de data asta ea nu mai răspunse. Costumul ei efectuă o rotaţie de 180 de grade şi începu să plutească şi să se îndepărteze încetişor. Nu mai întrebară nimic şi porniră după ea.

Cu ajutorul discurilor antigravitaţionale încorporate costumelor de protecţie, plutiră toţi cu aceeaşi viteză pe drumul indicat de Amira. Sub comanda directă a soldaţilor, echipa roboţilor de ceramică diamantată, cea mai brutală forţă de intervenţie a Aviaţiei Terrane, venea în urma lor cu viteză constantă.

Nu reuşeau să desluşească mare lucru, ochii umani nefiind capabili să vadă în întuneric, dar camerele cu infraroşu înregistrau fiecare mişcare a lor, urmând ca acest drum să fie analizat în cele mai mici amănunte la întoarcerea pe navă pentru a-şi putea da seama ce se întâmplase, ce o atrăsese pe Amira şi pe ceilalţi cinci membri ai echipajului ca un magnet uman imposibil de rezistat.

Zburau toţi cu inima grea. Tăcerea se aşternuse în intercom. Oricum, nu erau prea multe de spus sau de făcut. Era evident că ceva grav se întâmplase cu ei, MP-

urile nu le funcţionau, iar ochii plini de lacrimi şi suferinţă ai Amirei erau cea mai explicită imagine.

Ea îşi închisese intercomul, dar îi simţea acolo, în apropierea ei şi era pentru prima dată în viaţă când prezenţa celorlalte conştiinţe 136 nu o mai deranja, când toate emoţiile lor intense de confuzie, spaimă şi curiozitate nu o agasau, ci îi îmbrăcau conştiinţa într-un strat de siguranţă. Era recunoscătoare că veniseră după ea, deşi vestea pe care trebuia să le-o dea o măcina în interior cu o intensitate pe care niciun medicament nu putea să o calmeze.

După un drum nu prea lung, ajunseră la intrarea în munte. Arka Mihail făcu setările prin intermediul MP-ului. Cinci roboţi rămaseră la intrare şi intrară în stare de repaus, adică îşi reluară forma sferică optimă pentru conservarea energiei, ceilalţi cinci îi urmară pe oameni în timp ce cărau costumele medicale pentru recuperarea colegilor.

Culoarul de trecere spre intrarea în peşteră nu era foarte înalt, aşa că trebuiră să renunţe la levitaţie şi coborâră pe sol. O urmară pe Amira în şir, strecurându-se cu tot cu echipament prin tunelul îngust. Lumina de pe căştile lor se împrăştia neuniform pe pereţi, dezvăluind nenumărate jocuri de culori.

Valeris Mathy rămase un pic în urma să le admire. Indiferent cât de periculoasă era situaţia şi cât de tragic anticipa că va fi rezultatul, nu putea să nu remarce sutele de nuanţe ce se îmbrăţişau într-un dans fantastic pe tavanul şi pereţii peşterii. Culori calde ce se topeau una într-alta şi toate în roca ce părea să alcătuiască întreaga planetă. Substanţa dominantă. Valeris se lăsă absorbit de ceea ce vedea. Comandă prin MP recoltarea unor probe de rocă din peşteră. Îşi lipi mâna de perete de mai multe ori, în zone diferite şi microfragmente fură absorbite în costum. Voia să vadă dacă diferenţele de culoare erau date de anumite modificări în structura chimică. Dar, mai important, voia să facă propriile observaţii cu privire la tot ceea ce putea învăţa despre noua lui casă. Nimeni nu

putea înţelege şi asimila informaţiile despre un teritoriu nou aşa cum o făcea un terraformator.

Îi ajunse din urmă pe ceilalţi şi îi găsi blocaţi într-o peşteră. Mâna Amirei indica spre mai multe zone, dar vocea ei nu putea să scoată niciun sunet coerent.

— Căpitane, sunt în pereţi! spuse Valeris după un moment de tristă înţelegere.

Karl Meyer încuviinţă şi el printr-o uşoară înclinare a capului, fără să se întoarcă.

— Le găseşti semnalul? o întrebă pe doctoriţă.

— Nu mai au MP-ul activ, zise ea încet, în timp ce verifica pentru a zecea oară pe display-ul medical informaţiile adunate. Dar pot să determin cu ajutorul sonogramelor poziţia lor precisă şi să îi scoatem de acolo. Să îi trimitem acasă, măcar.

— Pentru ei şi pentru noi, asta e *acasă* acum! zise Meyer cu o voce răguşită şi răstită ce încerca să nu se dea de gol. Începeţi!

Arka Mihail comandă unui robot să se apropie. Doctoriţa îşi îndreptă aparatul de măsură spre perete şi, din el, se proiectă o hologramă vag umană pe prima protuberanţă.

— În această zonă, căpitane, roca şi-a pierdut omogenitatea, conform sonogramei mele. Aici ar trebui să se găsească.

— Scoate-i de acolo! se auzi comanda seacă a lui Karl Meyer.

Lui Valeris i se uscase gâtul de emoţie. Amira se retrăsese într-un colţ şi el observă că ea plutea la o înălţime mică. Nu voia să atingă solul nici măcar folosind costumul. Ar fi vrut să se apropie de ea şi să o liniştească spunându-i că acum e în siguranţă, dar omul de ştiinţă din el ştia că nu poate să îi ofere o garanţie în acest sens, aşa că se abţinu. Se simţea oarecum ciudat îmbrăcat în costum şi l-ar fi dat jos. 138

În mod ciudat, pereţii din jur nu i se păreau o ameninţare, ci o protecţie, dar, văzând feţele pline de suferinţă ale colegilor săi îşi dădu seama că e singurul care

simte aşa. Nu voia să pară insensibil, dar era logic, situaţii absurde şi extreme aveau să se mai întâmple la colonizarea unei noi planete!

Arka Mihail ridică braţul şi apăsă senzorii. Robotul ridică şi el aproape concomitent un braţ şi un disc zimţat de ceramică diamantată îşi făcu apariţia la capătul lui. Lipi dinţii de perete şi începu să taie. Proiecţia din aparatul doctoriţei continua să indice forma corpului şi adâncimea la care trebuia să ajungă. Discul se învârtea cu o viteză extrem de mare şi pătrundea uşor în rocă, aruncând în jurul lui un praf fin. Părea o operaţiune chirurgicală desfăşurată în tăcere şi cu maximă precizie şi concentrare.

Preţ de câteva zeci de secunde, braţul robotic se afundă fără probleme în perete, apoi continuă să se învârtă la viteză extrem de mare, dar fără să mai înainteze. Arka Mihail primi imediat informaţia pe MP şi îl opri. Braţul se retrase încet în corpul robotului până când discul fu absorbit cu totul. Toată lumea deschise intercomul.

— Căpitane, programul robotului a emis un semnal de limită. Nu mai poate avansa.

Un murmur străbătu toate căştile. Ceramica diamantată era cel mai dur aliaj conceput vreodată de fiinţa umană, iar pe Terra încă nu se găsea nimic suficient de dur ca să-i reziste. Chiar şi carcasele navelor spaţiale aveau o structură similară şi rezistau unor factori extremi. Roca aceasta moale reuşea cumva să îi opună rezistenţă.

— Treci la pasul următor, acceptă căpitanul.

În acest timp, Marius Kopecky şi Ancona Bauter recoltaseră probe din praful împrăştiat în atmosferă.

Arka dădu la o parte robotul şi scoase dintr-un buzunar al costumului arma laser din dotare. O reglă la intensitate minimă şi continuă să taie în rocă după forma proiecţiei. De data asta, efectul fu pozitiv. Desenă cu raza laser partea superioară a corpului şi îşi dădu seama că tremura de încordare de teamă să nu îi alunece mâna mai mult decât ar trebui. Deodată, cantitatea de praf crescu brusc, iar el nu mai văzu ce taie. Se opri şi se dădu la o parte, aşteptând să se aşeze particulele pentru a putea

continua operaţiunea. După câteva minute, deveni evident pentru toţi că în peştera nu existau curenţi de aer şi nici gravitaţia nu părea să afecteze particulele fine ce continuau să plutească şi să scadă vizibilitatea.

— Căpitane, nu mai văd nimic, se plânse Arka.

— Ne trebuie o formă de ventilaţie, adăuga Valeris Mathy.

Ancona se apropie şi se uită curioasă la tăietura din perete.

— Doctore, nu cumva costumele medicale au filtre gazoase încorporate? îşi aminti terraformatorul.

— Corect, cum de nu m-am gândit?

Cora Mitchum luă un costum plutitor din mâna unui robot, îl aduse în mijlocul norului de praf, îl deschise şi îl activă. Priviră cu toţii cum particulele se îndreaptă spre filtre şi aerul din peşteră se curăţă.

Arka se apropie de perete, pregătit să continue operaţia. Se uită întâi cu atenţie, de aproape, la urma făcută mai devreme, se îndepărtă câţiva paşi şi ridică arma.

— Doctore, ţine costumul aproape pentru a putea curăţa zona, se auzi în intercom vocea căpitanului.

Din arma laser a lui Mihail raza ţâşni orbitoare ca de obicei, numai că de data aceasta, în loc să taie în rocă, raza ricoşă sub un unghi ciudat şi lovi tavanul peşterii, chiar deasupra lui Valeris. Acesta se uită 140 în sus, dar văzu că nimic nu se întâmplase. Deflexiune perfectă, apoi raza fusese absorbită de rocă.

— Comandor, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, căpitane, laserul este tot la putere minimă, numai că nu mai poate să treacă prin perete.

— Iar roca pare să poată absorbi radiaţia fără să sufere vreo modificare aparentă, adăugă Valeris cu ochii spre tavan.

— Încearcă la putere mai mare, adăugă căpitanul.

Aparatul doctoriţei continua să proiecteze forma umană pe perete. Arka îndreptă din nou arma şi trase. De data asta, raza se sparse în unde luminoase mai subţiri,

care ţâşniră spre tavanul peşterii şi loviră în mai multe puncte.

— Căpitane, cred că ar trebui să încercăm altă metodă, spuse Valeris cu ochii lipiţi de tavanul peşterii.

Înainte să termine ideea, începu cutremurul. Pereţii se mişcară spasmodic ca nişte muşchi ce se zvârcolesc sub un şoc electric, vibraţiile se perpetuară extrem de rapid şi din structura tavanului se desprinseră bucăţi uriaşe de pietre.

— Afară, acum! se auzi strigătul căpitanului, în loc de răspuns.

În ciuda antrenamentelor, panica se răspândi asemenea curentului electric prin minţile şi aşa stresate. Roboţii diamantaţi îşi primeau ordinele de la MP-urile soldaţilor, aşa că, în secunda în care oamenii se întoarseră să pornească spre ieşirea din peşteră, la fel făcură şi roboţii. Tropăiră sonor din cauza greutăţii foarte mari prin tunelul ce ducea spre exterior, blocând trecerea şi agravând vibraţiile. Huruitul se amplifica în fiecare secundă şi inevitabilul se produse, tavanul grotei prăbuşindu-se peste ieşire, îngropând astfel culoarul de trecere şi roboţii.

Ţipete de spaimă, comenzi răstite şi huruitul rocilor ce se prăbuşeau se amestecau în urechi. Numai câteva secunde. Atât a durat totul. Erau prinşi înăuntru.

— Este cineva rănit? se auzi vocea Corei ţipând peste vacarm, începură pe rând să îşi verifice MP-urile şi să trimită rezultatul doctoriţei.

— Mai am nevoie de unul! strigă ea din nou. Haideţi, oameni buni, ce e aşa de greu, se auzi vocea ei disperată.

— Căpitane! Spre tunel… spuse Marius şi se întoarseră cu toţii într-acolo.

Un soldat era căzut, îngropat aproape de tot între fragmentele de rocă. Costumul său de protecţie era vizibil deteriorat. Semnalul lui era cel care lipsea. Căpitanul se ridică brusc şi se aruncă spre intrare, încercând să-l scoată de sub dărâmături înainte ca restul tavanului să se prăbuşească. Folosi toată forţa costumului său ca să îl

tragă pe soldat dintre dărâmături şi să îl protejeze de o eventuală nouă cădere de pietre. Dar roca deja îi prinsese picioarele şi începuse să crească, fluidă şi înspăimântătoare, ca o piele grotescă în jurul trupului rănit. Ceea ce părea a fi doar piatră în urmă cu câteva secunde se transformase acum într-o masă vâscoasă, negricioasă şi cu miros fetid. Continua să crească şi să şerpuiască, neimpresionată de ţipetele înspăimântate ale humanoizilor.

Valeris se repezi la Amira, care avea chipul acoperit de o mască a groazei şi se holba şocată la întreaga scenă. O întoarse cu forţa spre perete, aşa cum ai răsuci o jucărie şi o strânse în braţe cu putere, instinctiv, încercând să o protejeze. Cumva el înţelesese înaintea 142 tuturor ce urma să se întâmple şi nu voia ca Amira să mai treacă o dată prin suferinţa aceea cumplită. Ştia şi că ea se învinovăţea pentru ceea ce se întâmplase cu cei cinci colegi.

Sub ochii lor îngroziţi şi ţipetele disperate ale căpitanului, care trăgea cu toată forţa lui şi a costumului bionic, roca devenită fluidă şi atotputernică îl înveli pe soldatul căzut într-un strat gros. Căpitanul îşi feri degetele în ultima clipă. Se prăbuşi lângă locul unde, cu câteva clipe în urmă, fusese o fiinţă umană. Rămăseseră doar capul şi mâinile soldatului, întinse ca într-o rugă şi transformate în câteva clipe într-o hidoasă statuie a morţii. Ţipete răsunară de pretutindeni şi câţiva soldaţi se repeziră chiar şi traseră de braţele acum pietrificate ale colegului lor. Au vrut să tragă cu armele în statuie, într-o încercare absurdă de a-şi elibera colegul prin aceeaşi metodă care declanşase calamitatea, dar căpitanul strigă în intercom, oprindu-i în ultima clipă, înţelegea oroarea de a vedea un om îngropat de viu şi teroarea de a trăi cu spectrul aceleiaşi posibilităţi, dar găsi totuşi resursele de a fi lucid, chiar şi în acele momentele cumplite.

Cutremurul şi pierderea unui nou membru al echipajului îi doborî pe toţi, fizic şi mental. Lupta cu un inamic nevăzut care atacă prin cele mai neobişnuite

metode îi demoralizase.

Prima care reacţionă fu doctoriţa, Cora Mitchum, care începu să-şi administreze brusc tot felul de plasturi şi de capsule. Căpitanul presupuse automat că şi ea fusese rănită. Doar câteva clipe se tratâ pe ea, apoi se repezi la ceilalţi membri ai echipei, sub ochii îngrijoraţi ai căpitanului. În ciuda şocului pe care cu siguranţă îl suferise, doctoriţa căută să îşi facă treaba cât mai bine chiar şi în aceste condiţii dramatice. Trecu pe la fiecare în parte cu scanerul medical şi verifică datele MPurilor.

Gândurile lui Karl se învălmăşeau haotic. Îşi scoase costumul în care deja simţea că se sufocă şi se rezemă de un perete să se odihnească vreo câteva clipe şi să încerce să găsească o soluţie. În esenţă, cea mai gravă problema era absenţa logicii, a legilor fizico-chimice stabile şi veşnic aplicabile. Pentru humanoizii aflaţi în căutarea unei noi planete, ele reprezentau Punctul Fix, acea ancoră de care aveau nevoie să se agaţe în acest Univers aflat în continuă schimbare şi singura moştenire reală pe care aveau să o care cu ei de pe planeta-mamă pe oricare alt corp din spaţiu, modul lor de gândire şi de înţelegere a Universului. Dacă tot ceea ce ştiau despre planete şi sisteme solare nu se putea aplica în realitate, atunci erau pierduţi. Oftă în sinea lui şi scutură inconştient din cap, aşa cum făcea de câte ori se certa singur pentru gândurile negre. Trebuia să existe o soluţie… ceva ce lui îi scăpa pentru moment.

O parte dintre costume fuseseră parţial distruse. Arka Mihail fusese rănit cel mai grav. Zăcea într-o parte, rezemat de o denivelare. Sângele îi pierise din obraji, iar chipul său deja alb părea îngheţat de durere. Doctoriţa se repezi la el şi îi descărcă în braţ substanţe cu efect anesteziant. Sub ochii ei, chipul lui Arka se relaxă treptat şi bărbatul închise ochii nu înainte de a o privi cu recunoştinţă. Cele câteva minute de durere fuseseră mai rele decât orice îşi imaginase. Costumul său fusese atât de puternic avariat, încât nu mai putea fi folosit pe post de targă, dar tot conţinea destule substanţe încât să poată ajuta la vindecarea altor pacienţi cu răni minore. Cora îşi

notă în minte să îl păstreze pentru a recupera tot ce mai putea fi folosit.

Pe alocuri, pete de sânge ieşeau din ţesătura organică ce acoperea pielea comandorului. Doctoriţa trase aproape de ea unul dintre costumele medicale rămase intacte şi strigă în intercom după 144 sprijin. Trei soldaţi care erau mai aproape o ajutară să îl scoată pe Arka din costumul propriu şi să îl urce în cel medical, special deschis pentru a-şi prelua pacientul.

După ce activă funcţia de scanare, Cora Mitchum scoase dintr-unul din buzunarele costumului propriu o folie mică, biosolubilă, în forma unui dreptunghi de mici dimensiuni. O puse pe limbă şi o lăsă să se topească. Micropilulele aflate în interior o ajutau să îşi menţină neuro-condiţionarea cât mai mult, să poată face abstracţie de tot ce se întâmpla în jurul ei. În acest fel, toată atenţia ei era îndreptată asupra pacienţilor, indiferent de ce se întâmpla cu ea sau mediul înconjurător.

Cora nu mai luase capsula condiţionării în condiţii reale, doar în timpul simulărilor. Niciodată situaţia nu fusese atât de gravă încât transa pe care învăţase să şi-o autoinducă încă din primul an de studii medicale să nu fie de ajuns. De data asta, simţise că nu se putea controla ca de obicei şi că nu putea lăsa la o parte propriile temeri ce se cuibăriseră în adâncurile conştiinţei. Se lăsă absorbită de efectul narcoticului inductor şi de muncă.

După ce îi verifică pe toţi, se întoarse la Arka Mihail care necesita mai multe îngrijiri decât toţi ceilalţi la un loc. Costumul medical îndepărtase între timp orice fel de reziduu din rănile comandorului şi ea aplică cu grijă un gel cu rol de regenerare şi cicatrizare pentru a împiedica orice fel de contaminare. Operaţiunea odată terminată, închise costumul etanş, urmând ca radiaţiile emise de acesta să oprească temporar hemoragiile interne anunţate în urma scanării. Nu era la fel de eficient ca o cuvă de stază, dar era tot ce avea la îndemână. Odată cu întoarcerea pe Queen One, avea de gând să îi crească un ficat nou comandorului, deoarece gradul de afectare al celui de

acum era de aproape 60%.

Trecu din nou pe la fiecare pentru evaluarea finală şi pregăti un raport pentru a putea fi prezentat căpitanului. Toate mişcările şi toată agitaţia din jurul ei o lăsau complet rece, iar mişcările celor din jur păreau să fie făcute cu încetinitorul. Cel puţin pentru o vreme, cât îşi îngriji pacienţii, iar drogul îşi termină efectul.

Ridică privirea în momentul în care MP-ul o anunţă că acela era ultimul pacient. Căută din priviri printre chipurile oamenilor din jurul ei. Deşi trecuse pe la el şi le evaluase parametrii fiziologici, narcoticul o împiedicase să diferenţieze între cei pe care îi trata, aşa că nu era sigură unde se afla în acel moment căpitanul. îl recunoscu după însemnele de pe echipament şi după nuanţa închisă a părului.

Karl Meyer respectase procedura standard şi o lăsase pe doctoriţă să îşi termine treaba. Acum era momentul să găsească o ieşire din situaţia atât de gravă în care se aflau. Se adunară în jurul lui, obişnuiţi să nu acţioneze deloc în afara echipei. Îi privi pe toţi uitându-se în ochii lui şi aşteptând soluţii şi speranţă. Realiză într-o clipă, fără să aibă nevoie de confirmarea Amirei, că instinctul îi adunase atât de aproape şi mai puţin regulamentul.

Aproape toţi renunţaseră la căşti după ce Marius Kopecky şi Ancona Bauter analizaseră structura aerului şi confirmaseră prezenţa unei cantităţi optime de oxigen în atmosferă. Riscul de contaminare şi efecte secundare surpriză era acelaşi cu sau fără ele, după cum le arăta experienţa Amirei. Aleseră un minim confort.

Ultimul costum medical fusese instalat pe post de dezumidificator, la iniţiativa lui Valeris Mathy care, oricât se străduise, nu reuşise să găsească urme de apă în straturile superficiale. Proviziile 146 aflate în structura fiecărui costum precum şi apa reciclată din secreţiile corpului şi din respiraţie reprezentau totuşi o resursă extrem de limitată. Aşa că desfăcuse ultimul costum medical şi îl pusese în mijlocul grupului, pe jos, ca un arbitru alb şi inert al hotărârilor ce urmau să fie luate.

Karl se întoarse spre doctoriţă. Chipul ei acoperit de praf părea epuizat de oboseală, se topea sub ochii lui. Era semnul că narcoticul inductor îi storsese şi ultimele picături de energie şi că ea dăduse totul pentru a-şi duce la capăt misiunea.

— Toţi sunt stabili, căpitane… rosti ea greu. Atât pot să vă spun pentru moment… Urmă încă o pauză în vorbire. Raportul medical… Eu trebuie să dorm… sau creierul meu va fi ireversibil afectat, spuse Mitchum cu o voce atât de joasă încât Meyer îşi dădu seama că subestimase cu mult efectul drogului.

Înainte să apuce să spună ceva, costumul doctoriţei se închise ermetic şi se ridică la un metru deasupra solului, în poziţie orizontală. Continuă să plutească singur până într-un colţ al cavernei, unde luminozitatea era mai scăzută şi se parcă singur.

O însoţiră toţi cu privirea, în special soldaţii, care nu înţelegeau cum de putea doctoriţa să doarmă când erau prizonieri într-o grotă, fără să aibă vreo idee cum să iasă de acolo, cu resurse limitate şi pe o planetă străină. Nu comentară totuşi nimic şi aşteptară reacţia căpitanului.

În intercom se auzeau doar sunetele făcute de respiraţiile celor conectaţi. Deşi panica era la cote maxime, anii de antrenament şi disciplina militară îi ajutau să nu reacţioneze nepotrivit.

Un costum medical plutitor se apropie şi el de grupul oamenilor. În el se afla Arka Mihail, bine îndopat cu cele mai moderne

descoperiri ale medicinei secolului XXV. Se trezise, dar, în timp ce vorbea, corpul său era complet amorţit de la gât în jos şi trecea printr-un intens proces de regenerare a ţesuturilor superficiale. Costumul se înclină la 45 de grade.

— Căpitane, începu el cu o voce greoaie, protocolul de siguranţă prevede ca roboţii să anunţe dispariţia noastră după 48 de ore de la transmiterea ultimului semnal de siguranţă din partea noastră. Conform MP-ului, am stabilit că intervalul a început acum o oră, când a avut

loc şi cutremurul.

Luă o pauză de vorbire, efortul fiind evident pe chipul său.

— Am tot încercat să stabilesc legătura cu exteriorul, dar se pare că structura rocii ecranează perfect totul. Cred că suntem mai izolaţi decât în camera de teleportare, preluă ideea un locotenent tânăr, despre care toţi ştiau că e mâna dreaptă a lui Arka Mihail.

Avea părul blond plin de praf şi pe costumul său se vedeau numeroase zgârieturi, semn că fusese aproape de şeful său în momentul când începuse totul. Se întoarse spre Arka, dar acesta se uita spre el cu capul întors pe jumătate şi îi făcu semn să continue, ceea ce era un semn de mare încredere şi, cel mai probabil, de mare suferinţă. Lui Arka nu îi plăcea să facă altcineva treaba în locul lui.

— După 48 de ore, unul dintre roboţi va încerca să trimită mesaje către navă. Dacă nu se repară între timp comunicaţiile, unul dintre ei va rămâne blocat pe modul de transmitere a semnalului de pericol, iar ceilalţi patru vor începe să sape după noi.

— Cum vor face asta? întrebă Marius Kopecky, pe chipul său rotund şi uşor bronzat aşternându-se o umbră.

— Mă tem că vor începe prin aceleaşi metode pe care le-am aplicat şi noi aici, răspunse locotenentul lăsând capul în jos, apăsat parcă de greutatea răspunsului pe care tocmai îl dăduse.

— Asta înseamnă că riscăm să fim îngropaţi de vii de propriul protocol, sări Ancona Bauter, alertată de perspectiva sumbră.

— Câtă energie avem la dispoziţie? o întrerupse căpitanul.

— Mă duc să calculez, răspunse ea repede, bucuroasă că are ceva de făcut. Avem la noi vreun robot matematician?

— Nu, doar cei de asalt, răspunse imediat locotenentul. I-am avut, adică…

Ancona se ridică bombănind şi îşi activă o foaie de calcul matematic în structura MP-ului. Holograma pluti

veselă şi galbenă deasupra mâinii sale stângi, în timp ce zoologul aduna datele de la fiecare costum de protecţie, inclusiv cele medicale şi cele deteriorate, precum şi din MP-urile celor prezenţi. O găsi pe Amira într-o zonă unde rocile din pereţi păreau să aibă luminozitate redusă, prinsă strâns, ca într-o îmbrăţişare, în scheletul bionic al costumului medical şi urmărindu-l cu privirea pe Valeris Mathy, care părea să mângâie pereţii.

Ajunse la ea şi se conectă la MP-ul Amirei pentru a recolta informaţiile necesare.

— Ce face? întrebă Ancona aruncând o privire fugară către

Valeris.

Neuropsihiatrul se întoarse către ea, o privi o clipă lung, apoi se uită spre Valeris şi ridică ecranul protector al căştii.

— Se simte bine şi în siguranţă, răspunse ea, aparent fără nicio legătură cu întrebarea, dar cu ochii aţintiţi spre terraformator. Nu înţeleg.

Vocea ei era joasă şi uşor răguşită. Tuşi uşor. Se cunoştea că nu vorbise de ceva vreme. Ancona se opri din tastat şi ridică ochii surprinsă.

— Şi tu eşti OK! continuă Amira cu acelaşi ton de surpriză, dar cu vocea mai plină.

— O să găsim o soluţie să ieşim de aici. Nu trebuie să te laşi dărâmată, începu Ancona încurajările.

— Nu e vorba de asta… nu înţelegi. Soldaţii sunt de-a dreptul disperaţi, căpitanul este şi el foarte îngrijorat. Cora e prăbuşită fizic şi mental. Toate astea sunt normale. Doar voi trei suportaţi această situaţie… exagerat de bine. Disproporţionat, cel puţin aşa simt eu. În general, există o anumită omogenitate a trăirilor de fond. Cred că funcţia mea empatică a fost complet dată peste cap de radiaţiile de pe Omega… sau orice ar fi ce mă afectează atât de mult.

— Să ştii că şi noi suntem îngrijoraţi, o întrerupse Ancona, fără să întrebe cine e a treia persoană, răspunsul apărând firesc în mintea ei. Doar că încerc să mă gândesc

mai mult la viitor şi să nu las problemele de moment să îmi distrugă imaginea globală a ceea ce încercăm să facem pe Omega.

— Mă întreb dacă aş putea să îmi acordez empatia la lungimile de undă ale planetei… ştii, ca un theremin, spuse Amira deodată cu vocea senină şi privirea în gol. Sunt fascinată de instrumentul acela. Atât de vechi şi totuşi atât de interesant. Poţi să juri că este capabil să cânte cu emoţii, nu cu sunete.

— Oh… OK, şopti Ancona şi îşi dădu seama că Amira nu o ascultase şi că vorbise fără şir, încurajată de apropierea unei alte persoane. Mă scuzi, te rog, mă duc să termin analiza rezervelor energetice.

Drept răspuns, Amira începu să mişte degetele uşor prin aer, cântând la un theremin imaginar.

— Ce faci aici?

Valeris se întoarse brusc, zâmbind vesel la vederea Anconei.

— Încerc să recoltez mostre din cât mai multe culori şi din cât mai multe zone de luminozitate. Acum lucrez numai pe zone reprezentative, cu diferenţe sesizabile uşor de către ochiul uman, dar când voi aduce aici un aparat de analiză o să recoltez probe din toate lungimile de undă. Wow… cred că sunt mii de culori pe metru pătrat, turui el entuziasmat.

— Incredibil, zise Ancona, care se oprise pentru câteva clipe din recoltarea de date, fascinată de efervescenţa terraformatorului. Tu chiar eşti OK! remarcă ea în gura mare.

— De ce n-aş fi? fu rândul lui Valeris să se mire.

Se opri din ceea ce părea un joc absurd de-a mângâiatul pereţilor şi se întoarse spre zoolog.

— Asta cu peştera? Nu îţi face griji. O să ne lase să plecăm de aici de îndată ce termină recoltarea informaţiilor.

Zâmbi din nou relaxat şi se apucă să mângâie pereţii, de data aceasta la propriu. Din când în când, scotea exclamaţii de încântare. Cel mai mult părea să îl fascineze

jocul de culori. Sau poate chiar textura. Ancona nu era sigură.

Zoologul se uită la mâinile lui şi chipul i se strâmbă de groază. Valeris nu purta mănuşi. El nu recolta niciun fel de probe. Pentru asta ar fi trebuit să se folosească de microsenzorii din pseudoepiteliul costumului de protecţie. Numai terraformatorii şi biologii aveau aşa ceva. Mâinile lui erau goale.

Ancona se întoarse spre grupul unde se afla căpitanul. Acesta era în mijloc şi gesticula destul de aprins către locotenentul care vorbise mai devreme, ajutorul lui Arka. Îşi aminti că doctoriţa era scoasă din funcţie pentru o vreme. I-ar fi plăcut să ştie cu precizie de cât timp avea nevoie Cora să îşi reîncarce bateriile. Hotărî că nu e momentul să îl tulbure pe căpitan cu vestea că încă un membru al echipajului a început să se poarte ciudat. Nu îşi amintea termenul medical. Nici nu conta. Important era să îi ducă pe toţi în siguranţă. Apoi ea şi Marius se puteau întoarce la lucru. Amira se înşelase, gândi pentru o clipă. Nu erau trei persoane care se simţeau în siguranţă, ci doar două. Ea şi botanistul, prietenul ei de o viaţă. Nici nu ar fi putut fi altfel. Valeris doar părea relaxat şi stăpân pe situaţie, dar în realitate mângâia pereţi şi recolta probe imaginare. Şi el fusese contaminat. Se răsuci cu ajutorul costumului şi îşi continuă treaba. În zece minute, era gata.

— Căpitane, am însumat toate rezervele de energie din costume de protecţie, medicale, arme şi chiar un braţ al unui robot diamantat găsit pe jos.

— Vom stabili cum le vom împărţi, răspunse Karl Meyer, puţin roşu la faţă, semn că discuţiile nu aveau o finalitate care să îl mulţumească. Valeris, am nevoie şi de părerea ta.

Ancona deschise gura să îl prevină, dar se abţinu în ultimul moment. Ura să dea veşti proaste, plus că voia să vadă şi reacţia căpitanului.

Terraformatorul veni în pas săltat către grupul format în jurul căpitanului. „Deja a început să facă economie de energie”, gândi Karl. Chipul lui Valeris însă

era acoperit de un zâmbet larg.

— Ai găsit vreo ieşire? îl întrebă imediat locotenentul Zack Horam bucuros, tăindu-i practic vorba căpitanului. Nu îşi putea imagina vreun alt motiv pentru care o persoană aflată în situaţia lor ar avea alt motiv de veselie.

— Hm... nu încă, spuse Valeris. Uite! Piatra asta pare să fie comodă. Ciudat cum toate lucrurile din jur par să devină scaune atunci când ai nevoie să te aşezi, chicoti el mulţumit.

Ancona deschise ochii larg şi îşi strânse umerii, evident crispată. Valeris se dăduse de gol aproape instantaneu. Toată lumea se holba acum la el ca la o ciudăţenie. Căpitanul se mohorî şi mai tare. Încă un membru al echipajului bolnav.

„Bine măcar că se ţine pe picioare şi nu leşină şi el”, gândi Karl, apăsat de gândul că un om pe care conta foarte mult tocmai fusese contaminat. Şi el nici măcar nu ştia cu ce.

— Avem mai multe opţiuni, începu căpitanul. Prima ar fi să folosim o parte din energie pentru a crea un câmp de forţă în interiorul peşterii cu care să stabilizăm tavanul şi pereţii, în timp ce săpăm cu laserul sau pulverizăm roca folosind unele tipuri de radiaţii.

— Dar asta ar însemna un consum foarte mare de energie din rezervele individuale ale funcţiilor vitale, interveni Ancona care tocmai făcuse inventarul.

— Are dreptate, aici nu putem să ne reîncărcăm bateriile, adăugă şi Marius.

— Asta e varianta prin care putem să ieşim de aici cel mai repede, până nu e toată lumea contaminată, reluă căpitanul indicând cu capul pe Valeris Mathy. În acelaşi timp, am putea crea un spaţiu protejat în interiorul peşterii.

Toţi soldaţii încuviinţară entuziasmaţi din cap, ideea de spaţiu protejat făcând parte din însăşi fiinţa lor.

— Ce alte variante mai luaţi în calcul, căpitane? întrebă deodată terraformatorul cu o voce calmă şi egală, de parcă ar fi întrebat cât e ora.

— Avem şi opţiunea de a săpa cu ajutorul costumelor, îi răspunse Karl fără să se sfiască să se uite la el ca la un studiu de caz.

— Aha… înţeleg. În acest caz, nu ne ajunge apa, plescăi el fericit, dând dovadă de o surprinzătoare luciditate amestecată cu nebunie.

— Scuzaţi, căpitane, dar eu nu înţeleg, îndrăzni unul dintre soldaţi.

— Dacă săpăm cu mâinile, chiar şi cu sprijinul costumului bionic, vom transpira, vom consuma multă energie, e drept că mai puţină decât în cazul unui câmp de forţă, dar durează mai mult şi nu avem nicio sursă de apă, în afara cantităţilor limitate din costume şi din corpurile noastre.

Soldatul încuviinţă din cap, lămurit de răspuns. Chiar dacă, în mod normal, soldaţii nu erau implicaţi în luarea deciziilor, cazul acesta era diferit. Viaţa fiecăruia dintre ei era în pericol şi meritau să înţeleagă ce li se întâmplă.

Adevărul era că toată tehnologia lor atât de avansată se baza pe prezenţa unor elemente banale, dar extrem de importante care pe Terra, se găseau în stare naturală peste tot sau puteau fi procurate foarte uşor. Acestea erau energia solară şi apa. Toate costumele de protecţie aveau încorporate filtre capabile să capteze şi să purifice şi cea mai poluată apă, asta numai în cazul în care o aveai la îndemână chiar şi în cantităţi foarte mici, cum ar fi umiditatea atmosferică. Unul 154 dintre motivele pentru care Omega fusese aleasă drept casă pentru umanitate era acela că soarele şi apa nu aveau să lipsească niciodată. Analizele efectuate iniţial arătau prezenţa apei sub scoarţă în cantităţi generoase. Proporţia nu era atât de mare ca pe Terra, dar oamenii erau convinşi că învăţaseră din experienţă şi erau capabili să exploateze mult mai responsabil resursele noului cămin. În schimb, aerul noii planete, deşi respirabil, nu conţinea nici măcar urmă de apă. Bineînţeles, enigma era dată de faptul că respiraţia nu era afectată de această nouă ciudăţenie.

— A treia variantă, continuă căpitanul, ar fi să intrăm

în stază până când soseşte ajutorul din afară şi să economisim la limită toate resursele de care dispunem în acest moment. Această variantă ne-ar garanta o medie de 40 de supravieţuire de persoană şi este condiţionată de repararea comunicaţiilor dintre navetă şi Queen One, completă Ancona. Iar acesta este un factor asupra căruia nu avem niciun fel de control.

Karl Meyer era un tip impulsiv, de aceea, de-a lungul anilor, înjurase de nenumărate ori, în gând, desigur, CS-ul navei. Şi faptul că acesta reuşea să sintetizeze cantităţi atât de vaste de informaţii. îl scoteau din sărite „hotărârile logice şi iminente" emise de acesta. Acum însă ar fi dat orice să aibă la îndemână ajutorul CS-ului, să împartă responsabilitatea unei decizii atât de importante cu cineva. Brusc, îşi aminti de Winnie, robotul lui de joacă. Obişnuia să îl îmbrace în tot felul de uniforme de supereroi. Să-l îmbrace e mult spus. Crea în jurul lui tot felul de holograme viu colorate. În cele mai multe cazuri, efectul era de-a dreptul ilar, robotul rotunjor fiind departe de forma ideală a unui supererou sprinten şi curajos. Chiar şi aşa, Winnie reuşea să îl protejeze. Aproape că putea să îşi amintească ce bine se simţea când era luat în braţe seara la culcare şi legănat uşor până adormea…

— Căpitane! Căpitane! Mă auzi?…

Legănatul se transformă în zgâlţâit şi Winnie dispăru, întoarcerea bruscă în prezent îl sperie într-o oarecare măsură, atât de profund se decuplase. Scutură din cap, în gestul lui specific, şi înţelese imediat unde se afla. Ancona continua să ţină mâna pe umărul lui şi să îl sondeze cu privirea ei atât de pătrunzătoare.

— Căpitane, vreţi să o trezesc pe Cora? Ştiu ce medicament trebuie administrat, insistă femeia.

— Nu… nu mai e nevoie, mi-am revenit. Cât timp?… întrebă Karl derutat şi frecându-se la ochi.

— Doar câteva minute. Spuneam că ar trebui să mai aşteptăm câteva ore, până îşi revine Cora pentru a lua o hotărâre. Vieţile noastre sunt în pericol în aceeaşi măsură şi ar trebui să fim toţi prezenţi. Ar trebui să se apropie şi

Amira. Apoi mi-am dat seama că te uitai în gol şi nu păreai să mă auzi.

Karl îşi trecu amândouă mâinile peste faţă ca un om proaspăt trezit din somn şi care încearcă să alunge ultimele rămăşiţe de oboseală şi de gânduri nepotrivite.

— Ne mai putem permite să aşteptăm câteva ore până îşi revine Cora?

De data aceasta vocea căpitanului se auzi limpede şi hotărâtă.

— Sincer, nu cred, răspunse Marius. Fiecare clipă contează în condiţiile în care nu avem de unde procura apă sau energie solară pentru reîncărcarea costumelor.

Între timp, căpitanul părea să îşi fi revenit subit şi chiar să fi luat o hotărâre. De fapt, se speriase de faptul că se decuplase atât de 156 complet şi de brusc de la realitate. Se întrebă dacă aşa se simţeau Valeris şi Amira. Pe cea din urmă o chemă prin intercom. Voia să fie şi ea prezentă, chiar dacă majoritatea decidea.

Numai Valeris Mathy părea uşor plictisit de toate discuţiile şi doritor să îşi reia munca. Îşi admiră o vreme mâinile pe toate părţile, apoi apelul către Amira păru să îl readucă la realitate, dar numai pentru câteva clipe.

— Unde ne grăbim? întrebă el cu vocea calmă şi detaşată. De ce nu mai explorăm? Adică, dacă ea ne analizează în amănunt şi ne scotoceşte prin amintiri, noi de ce nu am face-o? Nu cred că s-ar supăra.

O undă de şoc străbătu adunarea. Căpitanul se întoarse încruntat şi surprins către Valeris, neştiind ce să răspundă la o astfel de afirmaţie sau dacă merită un răspuns. Se resemnă cumva şi îi cuprinse pe toţi cu privirea, cei pe care se mai putea baza… Ancona, Marius, Zack şi cei patru soldaţi. Îşi făcu o notă mentală să afle mai multe despre militari şi să îi felicite la întoarcerea pe navă pentru comportamentul exemplar. Ştia din experienţă că, indiferent de grade şi de nivelul de antrenament, atunci când viaţa îţi este ameninţată, gândirea logică este prima abandonată. Deodată, o idee nouă îi făcu ochii mari şi căpitanul se întoarse brusc şi se repezi la terraformatorul

senin:

— Stai! Cum ai spus? Scotoceşte prin amintiri? De unde ţi-a venit asta? Ai păţit-o şi tu?

Căpitanul se apropiase surprinzător de mult de Valeris, el, care ţinea atât de mult la spaţiul personal, şi năvălise asupra acestuia cu un şuvoi de întrebări.

— Vorbeşte, omule! îl zgudui Karl la propriu, contrar tuturor obiceiurilor lui.

Valeris Mathy întoarse ochii albaştri şi luminoşi. Înclină uşor capul şi se uită curios şi zâmbitor spre Karl. Nu îl deranja că fusese scuturat de braţ. Dimpotrivă, privirea lui exprima calm şi profunzime. Privea cumva spre cei din faţa lui şi totuşi părea că vede prin ei.

Ultima oară când Karl văzuse pe cineva atât de liniştit fusese pe Nerea, un satelit natural pe care îl explorase cu ani în urmă, în lungile lui călătorii de găsire a unei planete care să poată susţine viaţa. Acolo aterizaseră pentru recoltarea de probe şi, în ciuda obiceiurilor ei, Amira coborâse împreună cu echipa la suprafaţa satelitului. Acolo văzuseră împreună cel mai frumos răsărit. Unul format din lumină, culoare şi muzică. Creşterea intensităţii luminoase determina şi o mărire bruscă a temperaturii gazelor din atmosferă care ajungeau să circule sub forma unor curenţi foarte rapizi prin toate crăpăturile munţilor. Şi atunci se năştea muzica aceea eterică şi impresionantă ce părea să îţi răscolească toată fiinţa şi să îţi absoarbă toate gândurile. Atunci o văzuse pe Amira atât de liniştită şi de relaxată pe cât era acum Valeris. Dar Nerea nu îi primise. Nu se dovedise a fi un cămin bun pentru oameni. Muzica aceea sublimă pentru auz era de fapt toxică pentru celulele vii, pe care le făcea să vibreze haotic, iar humanoizii nu ar fi putut supravieţui sub cerul cântător al satelitului. Nu. Nerea nu îi primise.

Karl îşi smulse mâna de pe umărul lui Valeris la fel de brusc precum o pusese şi se dădu înapoi câţiva paşi. Părea doborât de un mare adevăr aflat în privirea limpede şi de pe altă lume a terraformatorului. Se aşeză pe o piatră şi rămase aşa câteva clipe, cu faţa în palme. Valeris se

lumină la faţă şi plescăi din nou fericit.

— Cred că pot să mă apuc de construit. Suntem deja în urmă cu câteva zeci de ore! Cu toţii! Acum ar fi cazul să muncim şi să nu ne mai oprim.

Se ridică vesel, lăsându-i pe toţi muţi de uimire. Ancona şi Marius schimbară priviri îngrijorate. Nu înţeleseseră nimic din schimbul de priviri dintre Valeris şi căpitan şi erau evident îngrijoraţi că şi acesta din urmă îşi pierduse luciditate. Făcură totuşi o încercare:

— Căpitane! Ce se întâmplă?

Karl ridică o privire de om obosit şi vorbi răguşit, de parcă atâta înţelegere îl îmbătrânise deodată.

— Valeris are dreptate. De asta s-a prăbuşit Amira. Ne cercetează. Ne scotoceşte prin amintiri. Vrea să ne cunoască. De asta i-a absorbit pe cei cinci. Trebuie să ne ştie pe dinăuntru şi pe dinafară. Pare logic, dacă stai să te gândeşti, vorbi el fără şir.

Sări din nou şi se repezi în urma lui Valeris cu o sclipire de om nebun în ochi.

— Ce urmează? O să mai ia şi pe alţii sau i-au ajuns ăştia cinci? Ce vrea de la noi?

Valeris se opri pentru o clipă, deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi în ultima clipă şi îşi continuă drumul spre o destinaţie numai de el ştiută, undeva spre capătul peşterii.

— Nu ai voie să pleci până nu îmi dai toate informaţiile, comandor! se auzi deodată vocea limpede şi autoritară a căpitanului.

Îşi recăpătase controlul în câteva secunde. Se întoarse apoi spre Ancona şi ceilalţi şi îi linişti de la distanţă:

— Vă explic imediat ce am înţeles. Marius, nu îl laşi să plece!

strigă.

Vocea calmă şi hotărâtă fu ca un balsam pentru toţi cei prezenţi. Căpitanul se întorsese.

Marius Kopecky îşi dăduse şi el seama că ceva era foarte în neregulă cu Valeris Mathy şi că, în felul lui ciudat,

căpitanul găsise o logică şi o sursă de informaţii în delirul terraformatorului. Îl ajunse repede din urmă şi îl strigă de câteva ori, rugându-l să se întoarcă în zona luminoasă a peşterii unde puteau sta de vorbă fără să consume energie din rezerve. Nu primi niciun răspuns, aşa că îl apucă pe Valeris de braţ şi încercă să îl întoarcă cu faţa la el. Terraformatorul se smuci uşor din mâna lui, iar botanistul îi dădu imediat drumul şi el simţindu-se jenat de situaţia în care fusese pus. Erau cu toţii învăţaţi de mici să respecte spaţiul personal. Într-o lume supraaglomerată, aceste mici axiome sociale făceau viaţa mai puţin insuportabilă. Mai presus de orice, nu trebuiau să atingă o altă persoană fără voia ei decât în cazuri extreme. Ei bine, acesta era un caz extrem, era ordinul căpitanului, iar colegul avea evidente probleme de raţionament.

Valeris se întoarse cu faţa la el, se uită lung la mâna lui şi la chipul botanistului, după care ridică palma spre el. Marius se simţi imediat ridicat de la sol şi purtat uşor prin aer, în ciuda multiplelor sale exclamaţii, unele nu tocmai politicoase, până în celălalt capăt al peşterii. Nu înţelegea cum reuşise Valeris să preia comanda MP-ului său. Era posibil, evident, dar numai dacă el era bolnav sau incapabil să exercite acest control din diferite motive. Şi era şi furios din cauza consumului inutil de energie. Indiferent de planul final de evadare, economisirea resurselor i se părea vitală. Iar zborul lui cu spatele fusese de-a dreptul ruşinos; îl purtase prin peşteră ca pe un copil mic ce testează pentru prima oară un costum antigravitaţional.

Îl văzu în depărtare pe Valeris cum îşi coboară mâna şi continuă să se deplaseze spre un culoar întunecat al peşterii despre care stabiliseră de la început că nu ducea decât spre o zonă întunecoasă şi un perete şi mai mare. Spre groaza lui şi a celorlalţi membri ai echipajului care urmăriseră scena cu ochii căscaţi, Marius rămase în aer, la aproximativ 3 m deasupra solului, fără să îşi poată convinge MP-ul să îl dea jos. Mai mult decât atât, datele MP-ului său arătau consum energetic zero, adică forţa propulsoare fusese în mâna lui Valeris şi nu în interiorul

costumului.

Strigă toate aceste informaţii către membrii echipei, iar ei se repeziră toţi şi traseră de picioarele costumului de protecţie, mai întâi cu forţa combinată a mâinilor, apoi cu ajutorul propriilor rezerve de energie. Nimic nu se întâmplă. Marius Kopecky continua să stea suspendat în aer, fără niciun control asupra corpului său sau a învelişului acestuia.

Situaţia deveni brusc tensionată. Trei dintre soldaţi începură să vocifereze alarmaţi şi se repeziră spre rocile ce blocau intrarea în peşteră, într-o reacţie firească şi brutală de panică. Începură să le dea la o parte disperaţi, smucindu-le atât cu forţa braţelor, cât şi cu energie din bateriile de rezervă. Nu aveau de gând să se lase manipulaţi ca nişte obiecte de o forţă necunoscută. Al patrulea, locotenentul Zack Horam, primi un ordin scurt din partea lui Arka Mihail şi ţâşni pe urmele lui Valeris.

Căpitanul îi făcu semn Anconei să se apropie şi îi spuse, cu ochii în continuare lipiţi de imaginea plutitoare a botanistului:

— Trezeşte-o pe Cora! Adu-o aici şi pe Amira! Vezi ce trebuie să le administrezi ca să le pui pe picioare pe amândouă. Nu mă interesează câte droguri bagi în ele!

Spuse toate astea cu o voce categorică şi limpede, după care se răsuci pe călcâie şi se alătură soldaţilor în lupta cu pietrele. îl ardea faptul că nu găsea varianta potrivită pentru a scăpa din grotă. Avea nevoie disperată de soluţiile tehnice ale unui inginer sau ale unui terraformator întreg la cap. Oftă înăbuşit şi mai încercă să ridice o piatră. Se dovedi a fi mult prea grea pentru puterea mâinilor şi, iarăşi comandă MP-ului să calculeze energia necesară pentru îndepărtarea ei. Mai presus de toate, avea nevoie de logică.

Munceau cu toţii cu îndârjire. Marius începuse între timp să coboare încetişor către sol, pe măsură ce distanţa dintre el şi Valeris se mărea. Ancona umblă în rezervele medicale pentru a găsi seringile hipodermice cu neurostimulatori. Reuşi să identifice ceea ce căuta şi

comandă MP-ului să desigileze costumul Corei, declarând o urgenţă de tip cod roşu. Se auzi un fâsâit uşor şi toată partea din faţă se deschise ca un capac. Administră o doză standard, după care începu să o caute pe Amira.

Aşa cum bănuia, aceasta era într-o stare de semiconştienţă autoindusă. Ancona o recunoştea după paloarea albicioasă a pielii şi frecvenţa scăzută a respiraţiei. Îi administră aceeaşi doză şi rămase lângă ea până când substanţa îşi făcu efectul, ca să fie sigură că administrase ceea ce trebuia. Amira deschise uşor ochii şi privi spre Ancona. Spre surprinderea zoologului, privirea ei era limpede şi bine focalizată. Toată suferinţa care o doborâse în urmă cu câteva ore părea să fi dispărut ca un miros urât împrăştiat de vânt. Tresări un pic la zgomotul făcut de o piatră aruncată de unul dintre soldaţi şi zâmbi brusc când înţelese ce se întâmpla. Ancona începu să se încrunte. Zâmbetul spontan al Amirei nu prevestea nimic bun. Semăna cu ceea ce văzuse mai devreme la Valeris Mathy. Aceeaşi veselie ciudată într-un moment nepotrivit şi venind parcă dintr-un univers paralel.

Parcă vrând să îi confirme temerile, Amira se hotărî brusc să fie utilă. Deschise costumul şi păşi pe sol, coborând din el fără niciun fel de reţinere. Călcă fără ezitare, părăsind învelişul medical de care se agăţase cu aceeaşi disperare cu puţin timp în urmă. Ridică mâna dreaptă şi vorbi în MP. Setă comunicaţiile pe modul general şi glasul ei se auzi cu claritate:

— Nu este nevoie să faceţi asta!

Căpitanul şi cei trei soldaţi se opriră ca la un semn şi se întoarseră miraţi când recunoscură vocea Amirei.

— Daţi-vă jos costumele! Nu vă folosesc la nimic. E cam întuneric aici, nu-i aşa? îşi continuă Amira monologul.

Se duse spre mijlocul peşterii şi începu să mângâie pereţii, întocmai cum făcuse şi Valeris cu câteva minute mai devreme. În urma atingerii ei, roca deveni luminoasă.

Karl scoase un icnet scurt, ca şi cum ar fi fost lovit în piept cu putere. Nu înţelegea ce se întâmpla, iar asta îl umplea de furie şi frustrare. Îşi vedea membrii echipajului

purtându-se ca nişte holograme programate de un creier invizibil. Deşi pregătirea sa de bază era cea a unui om de ştiinţă, îi venea greu să accepte ceea ce i se întâmpla lui şi întregii sale echipe, mai ales când toate informaţiile adunate indicau spre ceva ce părea de-a dreptul imposibil.

— De asta aveaţi nevoie? se auzi din partea opusă vocea lui Valeris Mathy.

În urma lui alerga Zack Horam.

— Căpitane, trebuie să vedeţi asta!

Locotenentul făcu semn tuturor să vină cât mai repede spre mijlocul grotei, unde terraformatorul îşi reluase cuminte locul pe scăunelul lui din piatră, de parcă nici nu plecase vreodată de acolo.

Valeris Mathy ţinea un recipient concav, un fel de cană modelată rudimentar din materia pseudoorganică, ce strângea în îmbrăţişarea ei universală întreaga planetă. Se cunoşteau pe el amprentele celui care îl crease. În recipient se găsea un lichid limpede şi transparent. Karl Meyer se uită cu precauţie în pahar, introduse degetul unei mănuşi şi, după ce primi confirmarea MP-ului că este într-adevăr vorba de apă, zise cu năduf:

— La naiba! Acum chiar că n-o să mai ieşim de aici!

— Despre ce vorbiţi? izbucni zoologul. Căpitane, a venit vremea să ne spui tot ce ştii! Acum! se răsti Ancona la el fără să încerce să îşi ascundă disperarea din glas şi fără să-i mai pese de grade sau autoritate.

— Ai dreptate, zise Karl fără să pară deloc deranjat de reacţia zoologului.

În alte condiţii, i-ar fi luat capul pentru nesubordonare, dar acum era mult prea târziu să îşi facă griji pentru aşa ceva. Se aşeză la rândul lui lângă Valeris şi începu să povestească.

— Cred că nu suntem singuri pe această planetă. Suntem toţi testaţi de o entitate pe care nu o putem vedea, dar care încearcă să ne analizeze.

Făcu o mică pauză pentru a-i lăsa să asimileze ideea. Şi lui i se părea extrem de ciudată, acum că o spusese cu voce tare.

— Dacă nu mă înşel, cu Amira comunică direct. Schimbările din comportamentul lui Valeris îmi arată că şi el este folosit în scopul transmiterii de informaţii către noi. Cel mai probabil, este un empat în 164 stare latentă, iar contactul cu… orice s-ar găsi pe planeta asta i-a activat şi lui această însuşire.

Oftă şi se aşeză la rândul său pe o bucată de rocă ce semăna surprinzător de tare cu un scaun.

* * *

CAPITOLUL IX

markus stătea pe scaunul de comandă de pe puntea principală, cu mâinile scufundate în lichidul receptor tridimensional până aproape de coate. I se mai întâmpla asta când era foarte concentrat. În realitate, numai amprentele palmare integrale erau citite în mod curent de CS şi transmiteau reacţii. Restul epidermei nu interacţiona în niciun fel cu fluidul. Dar el era atât de absorbit de ceea ce făcea, încât s-ar fi scufundat cu totul dacă ar fi putut. S-ar fi scufundat şi ar fi dispărut, pentru a se rematerializa oriunde, numai pe Queen One nu.

Posturile de lucru ale departamentelor principale erau ocupate. Auzea în spatele lui zumzetul discret al tuturor holo-ecranelor funcţionale. Nu primeau niciun fel de informaţii noi, poziţia lor se schimbase doar după un traseu limitat şi precis stabilit, activitatea continua la limita inferioară pe întreaga navă şi respectau cu stricteţe protocolul.

Deşi totul părea neschimbat, chiar amorţit, situaţia reală era de-a dreptul îngrijorătoare.

Echipa de salvare dispăruse de pe senzori de câteva ore bune, motoarele hyperdrive încă nu funcţionau şi nici nu avea idee ce era în neregulă cu ele, comunicaţiile cu roboţii lăsaţi la suprafaţa planetei nu erau posibile tot din motive necunoscute, vestea morţii Amiralului Joseph Conrad făcuse înconjurul navei şi răspândise un val de tristeţe şi demoralizare şi, cel mai grav, nu ştia ce să facă în continuare.

Era evident că salvatorii aveau probleme şi nu avea

nicio idee despre cum să iasă din cercul vicios al oamenilor care salvează alţi oameni şi care, ajung la rândul lor să aibă nevoie să fie salvaţi.

Protocolul impunea o perioadă de aşteptare de două zile şi culegerea de noi informaţii cu ajutorul sateliţilor pentru îmbunătăţirea şanselor de succes a unei noi echipe de recuperare. Dar sateliţii abia începuseră să apară în diferite puncte ale sistemului solar şi punerea lor în funcţiune, mai ales sub formă de reţea planetară, avea să dureze destul de mult, dat fiind diametrul atât de mare al planetei şi faptul că erau teleportaţi la distanţe uriaşe unii de alţii. Trebuia să aştepte până soseau cei mai mari dintre ei pentru a-i putea pescui şi distribui în mod organizat pe orbita planetei şi pentru a realiza nodurile principale ale viitoarei reţele. Asta dacă soseau toţi întregi şi funcţionali. Călătoriile interplanetare erau departe de a fi precise.

Ştia că posibilităţile costumelor de protecţie erau teoretic nelimitate, putând menţine o persoană în viaţă chiar şi câţiva ani, cu o singură condiţie: persoana să aibă acces la materii prime convertibile în nutrimente şi energie solară pentru menţinerea în funcţiune a convertorului organic. În condiţiile de pe Omega, chiar şi aceste simple necesităţi erau incerte. Apa era de fapt problema fundamentală. Se găsiseră multe urme, dar încă nicio sursă precisă.

Deodată, cele două zile de aşteptare i se părură absurd de lungi. El era căpitan interimar şi nu avea totuşi posibilitatea practică de a îmbunătăţi sau adapta protocolul. Acesta fusese gândit în cele mai mici detalii de specialiştii dintr-un număr mare de domenii şi supervizat de însuşi Amiralul Joseph Conrad.

Pentru împiedicarea abuzurilor, orice modificare a Regulamentului necesita un număr mare de argumente şi un număr şi mai mare de susţinători… dacă îşi amintea bine, cam 1500 de membri ai echipajului, adică puţin peste majoritate. Prea mulţi de dacă.

Gândirea lui logică şi precisă se simţea sufocată de numărul variabilelor umane şi implicit, ilogice.

Acestea erau gândurile lui în timp ce stătea de nevoie în scaunul căpitanului şi se lăsase atât de absorbit de ele încât nici nu observase când ajunsese până la coate în fluidul tridimensional.

MP-ul îl trezi din visare vibrând încet pe pielea lui.

— Heinz! Vorbeşte! răspunse maşinal, fără să se uite cine îl apelează.

— Robin Stater sunt, veni răspunsul. Vino, te rog, în sala 3 de conferinţe.

— Pe drum, se auzi un mormăit sec.

Markus se simţea chiar încântat că cineva îi întrerupsese şirul gândurilor, de vreme ce nu erau prea vesele, iar scanările ce i se perindau pe sub ochi nu indicau nicio anomalie. Peste toate, obligaţia de a petrece atât de mult timp în contact cu oamenii reali începuse să îl obosească şi să îl streseze şi se temea de momentul în care medicaţia nu va mai fi de ajuns. Spera ca Robin, şeful departamentului energetic, să îi dea ceva de făcut. Ceva practic pentru omul de ştiinţă din el. Se întrebă chiar dacă nu ar putea să îl roage să preia el comanda navei şi, pe drum, consultă CS-ul navei în acest sens.

„În conformitate cu regulamentul Aviaţiei Terrane, gradul cel mai înalt are obligaţia de a prelua atribuţiile căpitanului până la întoarcerea acestuia la comanda navei sau până la sosirea unui grad superior cu atribuţii ce includ…”

— Da, bine, bine, am înţeles, răspunse Markus şi închise gura Creierului Sintetic.

Chiar se gândi pentru o clipă cum se poate ca o voce atât de plăcută să îi dea veşti atât de rele. Intră în sala de conferinţă şi îl găsi pe 168

Robin Stater în întuneric, încruntat, în mijlocul unei holograme luminoase, uriaşe a navei. Proiecţia umplea toată încăperea. Se plimba printre încăperile virtuale, le apropia sau le îndepărta din degete şi citea parametrii afişaţi în diferite culori în dreptul fiecărui segment.

— Vreau să vezi şi tu asta. Cred că avem o nouă problemă de rezolvat, îl întâmpină Robin.

Markus nu simţi nevoia să răspundă în niciun fel, dar, în ciuda veştii care nu suna tocmai bine, faţa i se relaxă vizibil când intră în mijlocul hologramei. Mediul virtual şi controlabil era o realitate în care el se simţea în siguranţă. Aşteptă ca inginerul să aducă în faţa sa porţiunea de navă vizată şi se uită curios.

— Aici avem o creştere semnificativă a consumului de energie, mai exact de 3846, 14%, preciză în detaliu, aşa cum era de aşteptat, şeful departamentului energetic.

Era poreclit de colegi „şef-energie" din cauza faptului că funcţia sa completă era o denumire prea lungă şi pentru că un maniac al detaliilor ca el era una dintre ţintele preferate ale membrilor echipajului cu simţul umorului mai dezvoltat.

— Ce este locul acela? întrebă Markus.

Încerca să îşi amintească structura navei din proiecţiile anterioare. Activităţile lui de bază se desfăşurau în sala motoarelor, restul spaţiilor fiindu-i incomplet cunoscute.

— Dacă îţi aminteşti, nava este prevăzută cu cinci laboratoare de bază. Patru sunt pentru activităţile curente, iar al cincilea este poreclit „refugiul"...

— Îmi amintesc, este cel pentru care a insistat Amiralul. Dar este complet gol. Nu ar trebui să consume energie deloc.

— Corect, numai că el avut un consum extrem de mic în momentul Saltului, dacă vrei îţi spun cu exactitate cât, adăugă Robin.

Heinz clătină din cap. Detaliile logice şi cele abstracte erau importante pentru el, dar nu chiar toate zecimalele.

— Această diferenţă se încadrează în erorile acceptabile şi am pus-o pe seama unor relee care nu au fost în stare perfectă de funcţionare în momentul montării, continuă şef-energie.

— Poate acolo este problema. O zonă cu defecţiuni ce s-au extins şi care a avut ca efect secundar căderea motoarelor hyper sau poate a comunicaţiilor. Ce ţi-au spus

scanările? întrebă Markus, bucuros că are în sfârşit ceva practic de făcut.

— Nu am decât informaţii minime. Zona aceea este complet ecranată şi sigilată pentru a împiedica orice interferenţe exterioare. Ţin minte că ne-am gândit atunci că este posibil să întâlnim radiaţii de natură necunoscută şi să avem nevoie de o zonă perfect izolată pentru a putea fi folosită la decontaminare.

Şef-energie explica răbdător, cu tonul său didactic. Apoi izbucni, făcându-l pe Markus să tresară:

— Oh, la naiba!

— Ce-i cu tine?

— Acolo trebuie să îi ducem, pe Amira şi toţi ceilalţi! Orice i-a afectat, trebuie duşi în al cincilea laborator pentru a-i proteja. Până ne dăm seama ce i-a dat peste cap. Sper doar să îi recuperăm pe toţi întregi.

Markus înclină din cap a înţelegere, având în acelaşi timp propria revelaţie. Gândi în acelaşi timp „la naiba cu regulamentul”, după care vorbi în MP:

— Opreşte înregistrările pe camera de conferinţă pentru cinci minute. Amprentă vocală.

Acum el era căpitan, aşa că ordinele sale nu necesitau o aprobare suplimentară sau explicaţii, cel puţin nu unele imediate. Avea să explice ce gândise şi chiar în amănunt, dar pe moment trebuia să găsească o soluţie.

— Confirmat! se auzi vocea plăcută de contralto a CS-ului.

— Ce-i cu tine acum? întrebă Robin ridicând a mirare o sprânceană.

— Ascultă-mă bine, nu avem decât câteva minute! vorbi Markus precipitat, total opus obiceiurilor lui. Trebuie să fii tu căpitanul navei cât e plecat Meyer.

— De ce?! Nu permite regulamentul! exclamă din nou Robin, sprâncenele lui părând să se întâlnească de data asta cu rădăcina părului.

— Ştiu că nu permite regulamentul şi eu sunt mai mare în grad, dar chiar nu pot să fac asta. Nu mi-am imaginat niciodată că vom ajunge în situaţia de a

înregistra dispariţii de oameni pe o planetă pustie. Eu mă pricep doar la motoare, toată pregătirea mea psihologică e doar teoretică. Nu am niciun fel de practică în lucrul direct cu oamenii. Nici nu îmi place să îi simt pe toţi în jurul meu. Atunci când se întoarce Meyer, îi vom spune despre această situaţie şi o să îi cer să mă retrogradeze ca să fii tu, pe viitor, al treilea la comanda navei, după el şi Arka.

Robin Stater nu îl opri. îl surprinse reacţia colegului său şi nu îl bănui nicio clipă de vreo intenţie ascunsă, mai ales că acesta ceruse să fie retrogradat numai să scape de o responsabilitate ce îl stresa şi depăşea.

Privea îngândurat într-o parte, în timp ce asculta tirada inginerului-şef şi părea să îi dea chiar dreptate. În mod normal, ceea ce îi cerea Heinz era nepermis, dar aceasta era o situaţie excepţională care îi izbise chiar la începutul misiunii lor şi Robin îşi dădu seama că inginerul-şef se pierduse cu firea şi nimeni nu îşi dorea în situaţii de urgenţă un căpitan plin de îndoieli şi spaime. De asemenea, antropofobia era o afecţiune răspândită pe Terra. Stresul demografic era varianta comună şi mai puţin gravă. Un pasionat de tehnologie ca Heinz cu siguranţă dezvoltase o formă mai gravă.

— OK, uite cum vom face. Tu rămâi căpitan interimar până la sosirea lui Meyer, dar la orice hotărâre importantă ne vom consulta numai noi doi, în prealabil. Să schimbăm gradele este o încălcare atât de gravă a regulamentului că riscăm să ne trezim amândoi colet înapoi pe Terra, într-o cameră de doi metri pătraţi şi fără filtre de aer. Întreg echipajul Queen One are nevoie de noi. Nu trebuie să ne simtă slabi şi dominaţi de fobiile noastre. Acum, adună-ţi emoţiile şi controlează-le şi hai să vedem ce naiba e în laboratorul ăla. Mai avem două ore până trebuie să ne hotărâm ce să facem în legătură cu cei de pe planetă, aşa că hai să ne mişcăm cât mai repede.

Markus îl privi adânc în ochi pe Robin, îi zâmbi şi îşi înclină capul în chip de mulţumire. Şef-energie preluase conducerea de facto.

— Reia jurnalul!

— Confirmat! se auzi vocea blândă a CS-ului, urmând ca cele cinci minute lipsă să fie analizate atunci când Meyer va avea timp. Puteau să treacă ani până atunci, la cum erau acum lucrurile.

Cei doi ieşiră din sala de conferinţă şi se îndreptară spre cel mai apropiat lift tridimensional. Markus dădu comanda şi liftul începu să meargă înapoi. Se opri şi luă o traiectorie descendentă, urmată de una laterală. Se opri şi uşile se dematerializară.

Holul din faţa lor era scufundat în întuneric, semn că zona respectivă nu era folosită nici măcar pentru tranzit. Markus atinse uşor MP-ul şi comandă:

— Aprinde luminile de avarie pe întreg sectorul unde mă aflu!

CS-ul, care urmărea în permanenţă poziţia tuturor membrilor echipajului, se conformă instantaneu şi holurile se luminară la intensitate medie într-o nuanţă portocalie, plăcută ochiului.

Aşa cum se aşteptau, nu existau niciun fel de urme ale desfăşurării vreunei activităţi în acea zonă. Totul era pustiu şi nemişcat. Conform indicaţiilor hologramei ce pâlpâia deasupra mâinii lui Robin Stater, zona de consum energetic se afla la 94 m în faţa lor. Se înţeleseră din priviri şi ajunseră în acelaşi timp în faţa laboratorului numărul 5.

— Desigilează perimetrul! comandă Markus Heinz.

— Îmi pare rău, domnule, se auzi vocea caldă de contralto a CS-ului. Nu aveţi autorizarea necesară pentru a efectua această operaţiune.

— CS! sunt căpitan interimar Markus Heinz şi cer deschiderea imediată a laboratorului! repetă cu voce hotărâtă comanda.

— Identificarea a fost deja efectuată. Confirm prezenţa lui Markus Heinz, inginer-şef al navei Queen One, cu atribuţii temporare de căpitan până la sosirea sau eliberarea permanentă din funcţie a căpitanului activ, Karl Meyer. Nu aveţi autorizarea necesară pentru desigilarea acestei zone.

Asta era rău când te enervai pe o inteligenţă artificială. Îţi dădea în cap cu teoria şi nu te lăsa până nu îţi recita tot regulamentul.

— Care este autorizarea necesară? întrebă de data aceasta Robin Stater, la fel de consternat ca şi colegul lui.

— Comanda poate fi efectuată doar sub un ordin unic de Amiral sau de la căpitanul activ al navei împreună cu patru comandori în funcţie, răspunse CS-ul cu aceeaşi duioşie care începuse să-i scoată din sărite pe cei doi ingineri.

— Ce zici de asta? se miră cu voce tare Markus, întrebarea lui fiind mai mult retorică, deşi se uita direct spre Robin.

Şef-energie părea totuşi hotărât să dea de cap problemei, mai ales că era în aria lui directă de expertiză. Ceva necunoscut îi consuma din energie, iar el nu putea tolera aşa ceva. Aşa că se întoarse hotărât spre Markus şi, conform înţelegerii lor anterioare, preluă iniţiativa.

— Spune-i CS-ului să ne aducă aici trei comandori!

Markus execută ordinul fără întârziere. Era evident şi pentru el că dincolo de câmpul acela de forţă ceva consuma fără justificare resursele energetice ale navei şi spera să găsească o explicaţie sau măcar un indiciu despre ceea ce defectase motoarele hyperluminice care, în mod ironic, apăreau ca funcţionând perfect pe toate holo-ecr unele.

În aşteptarea colegilor, Robin Stater ceruse modificarea luminilor pe modul de lucru şi începuse o scanare detaliată a zonei, plus nişte medii estimative ale consumului de energie pe regiunile analizate în diferite condiţii de activitate.

Cei trei comandori convocaţi de CS erau, pe principiul maximei eficienţe, şi cei aflaţi cel mai aproape de laboratorul numărul 5. Aşa că, în câteva minute, îşi făcură apariţia microbiologul Christina 174

Yun, şefa laboratorului numărul 1, evident întreruptă din activitate. Purta echipamentul complet de protecţie, iar din MP îi răsărea miniholograma la care lucra în momentul

convocării. Nu apucase să o stingă, aşa că din mână îi înflorea imaginea multicoloră a unei molecule extrem de complexe. De la distanţă părea să poarte o brăţară curcubeu.

Costa Bedanis, şefa comunicaţiilor, şi Relis Kang, inginerul responsabil de transporturi, sosiră în acelaşi timp, la fel de surprinşi de convocare. Markus le explică pe scurt despre situaţia pe care o întâlniseră şi le ceru să îşi dea acordul pentru desigilarea laboratorului.

— Bine, dar dacă îl deschidem, nu riscăm o contaminare? se auzi deodată vocea subţire a microbiologului.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Costa.

Părul ei în mai multe nuanţe strălucea ca de obicei, datorită celor mai sofisticate programe de îngrijire şi remodelare la care ea apela atât de des pentru a capta privirile tuturor.

Se întoarseră spre Yun, care părea surprinsă că nu înţelegeau toţi ceva atât de evident.

— Dacă îl deschidem, ideea căruia îi este dedicat dispare.

Explica hotărâtă, de parcă toţi cei din jurul ei beneficiau de cunoştinţele ei de microbiologie. Le văzu feţele mirate aşa că îşi continuă explicaţia cu un ton semididactic:

— Laboratorul 5 este gândit ca un mediu perfect izolat de restul navei, astfel încât, în cazul unei calamităţi, să poată găzdui toate formele de viaţă de pe Queen One şi să le asigure tot necesarul pe o perioadă de un an în stare de veghe sau de 15 ani tereştri în stază. L-am proiectat chiar eu împreună cu amiralul Conrad, încheie ea cu mândrie.

— Asta nu prea are logică, interveni Robin Stater. Chiar şi în cazul unei calamităţi, în momentul în care se deschide pentru a permite accesul refugiaţilor, nu se contaminează oricum?!

— Nu chiar.

În mod surprinzător, răspunsul veni de la Relis Kang.

— Dacă oamenii vor fi teleportaţi înăuntru şi verificaţi cu ajutorul filtrelor microbiologice ale teleportorului, ar trebui să fie suficient.

— Şi dacă aceste filtre permit trecerea unor contaminanţi necunoscuţi? se miră din nou Robin.

— În acest caz, nu avem ce face, veni răspunsul prompt. Ştiu că nu este un sistem perfect, dar filtrele din teleportor sunt cele mai avansate din câte avem la dispoziţie şi chiar principiul teleportării presupune o verificare la nivel molecular a tuturor fiinţelor şi lucrurilor pe care le transportă, prin compararea cu o bază de date stocată în memoria CS-ului, continuă Relis cu explicaţiile.

În glas i se simţea afecţiunea. Vorbea despre sistemele de teleportare ca despre nişte prieteni apropiaţi. Christina Yun îl privea încântată. Cunoştinţele medicale ale şefului transporturilor erau mult peste aşteptările ei. Surâse către el, fără să îşi schimbe însă părerea despre subiectul de bază:

— Comandorul Kang are dreptate. Dacă e vorba de nişte contaminanţi necunoscuţi, atunci oricum nu ştim cum să îi căutăm şi vom realiza că sunt prezenţi doar în momentul în care vom vedea efectele produse de aceştia. De aceea nu sunt de acord cu deschiderea laboratorului. Nu cred că suntem într-o situaţie atât de gravă încât să riscăm afectarea singurului mediu perfect izolat.

În tot acest timp, Markus păruse să se lupte cu toate temerile lui. Acum era căpitan şi, chiar şi cu sprijinul lui Robin, tot simţea o mare responsabilitate apăsând pe umerii lui. Deşi asistase la toată discuţia fără să intervină deloc, în cele din urmă se hotărî să îşi expună punctul de vedere şi să îl susţină pe şef-energie.

— În realitate, suntem într-un impas. Nu ştiu dacă poate fi calificat drept calamitate şi nu sunt sigur nici de protocolul ce hotărăşte această limită, dar adevărul este că ne confruntăm cu nişte probleme pentru care nu avem momentan soluţii. Mai rău este că nu avem nici indicii despre ce a produs aceste probleme şi niciun fel de parametri nu par să fie în afara limitelor.

Fu rândul doctoriţei Christina Yun să îl întrebe despre ce vorbeşte.

— Comunicaţiile către planetă nu funcţionează, hyperdrive la fel şi avem oameni dispăruţi pe planetă.

— Nu au fost încă recuperaţi? întrebă ea surprinsă.

Markus se uită cu tristeţe în ochii ei, lăsând să i se vadă latura umană şi admise cu voce joasă.

— Şi salvatorii sunt daţi dispăruţi.

Vestea veni ca un şoc pentru microbiologul ce nu prea mai părăsise laboratorul 1 de când sosiră mostrele de pe Omega decât ca să doarmă.

— Nu ştiu ce să zic în cazul acesta, zise ea trecându-şi obosită mâna peste ochi.

— Am eu o propunere, interveni Robin. Să teleportăm numai o persoană înăuntru. Mai exact, eu aş vrea să merg. În primul rând, problema este de natură energetică şi de aceea trebuie să mă ocup eu de ea şi, în al doilea rând, eu nu am fost deloc pe Omega, aşa că ar trebui să nu fiu contaminat… teoretic.

— Bine, cu asta sunt de acord. Pare o măsură minim invazivă. Sper să nu ne înşelăm, acceptă în cele din urmă Yun. Nu ştiam că situaţia e atât de gravă, recunoscu ea.

— OK, dacă suntem cu toţii de acord, se grăbi Stater să încheie, înainte ca vreunul să apuce să se răzgândească. Căpitane, comandă CS-ului!

Se întoarse pe călcâie şi porni în pas rapid spre camera de teleportare de la nivelul respectiv, continuând să asculte în intercom restul discuţiei.

— Comand desigilarea tridimensională a spaţiului laboratorului 5 şi teleportarea directă a comandorului Robin Stater! îl auzi pe Heinz.

— Confirmat, comandor Christina Yun!

— Confirmat, comandor Costa Bedanis!

— Confirmat, comandor Relis Kang!

— Confirmat, comandor Robin Stater! spuse în clipa în care intră în spaţiul izolat al teleportorului de nivel.

— Recepţionat şi efectuat, auzi în intercom după care orice senzaţie dispăru complet.

Robin deschise ochii, pregătit să comande activarea luminilor şi creşterea temperaturii la nivelul costumului personal şi al mediului ambiant, întrucât era stabilit prin protocol ca în spaţiile nefolosite să se menţină o temperatură constantă de O°C şi iluminatul oprit. Doar concentraţia de oxigen trebuia păstrată la 21% în mod continuu, în toate spaţiile navei, indiferent de destinaţia lor.

Deschise ochii şi rămase cu gura căscată. Laboratorul avea toate luminile aprinse, spaţiul era încălzit, iar dintr-una din încăperi se auzea muzica naturii, un curent artistic la modă pe Terra, cu melodii compuse numai din sunete ale apei, ale vântului sau ale păsărilor din Perioada de Aur a Pământului.

Din buzunarul costumului standard, Robin scoase un mic laser folosit de obicei pentru sigilări de materiale incompatibile, dar care putea fi şi o armă cu rază mică de acţiune în situaţii de maximă urgenţă.

Păşi încet, fără să îşi anunţe în vreun fel prezenţa, şi începu să înainteze spre camera de unde se auzea muzica. Îşi dădu seama că spaţiul era locuit şi îi păru rău că propusese să vină singur. Inima îi bătea atât de tare, încât pentru o clipă se gândi dacă nu poate să o audă cineva. Se certă singur în gând pentru teama copilărească şi îşi continuă drumul neauzit.

Pe drum observă câteva dispozitive uriaşe, asemănătoare cuvelor de stază doar că mult mai mari, cu ecranele aprinse şi toate funcţiile active. Nu îşi amintea cu precizie ce funcţie aveau, dar, dată fiind dimensiunea lor, cu siguranţă explicau acea creştere a consumului de energie. Înaintă fără zgomot, ţinându-şi inconştient respiraţia şi ajunse într-o intersecţie. Din mijlocul ei porneau cinci holuri simetrice, ca nişte raze. Doar unul dintre holuri era deschis, celelalte erau în continuare sigilate de câte un câmp de forţă semiluminescent şi nu păreau să fi fost folosite în vreun fel, fiind scufundate în întuneric.

De-a lungul holului desigilat se înşirau, pe ambele

laturi, foarte multe raze mai mici şi camere distribuite simetric. Inginerul, care nu vizitase decât rareori această zonă, îşi aminti schema de construcţie 179

cu numeroasele spaţii personale dispuse radiar, ca alveolele unui stup de albine, gândite în scopul adăpostirii unui număr cât mai mare de persoane şi al distribuirii judicioase a spaţiului.

Continuă să înainteze cât mai silenţios posibil, sperând să păstreze avantajul surprizei, şi se îndreptă spre zona de unde muzica se auzea acum din ce în ce mai tare. Observă că pe holul pe care înainta el doar câteva camere aveau spaţiul interior luminat şi câmpurile de forţă oprite, restul fiind în continuare sigilate. Asta însemna că nu puteau fi prea mulţi intruşi la bord. Ţinea arma la vedere, în poziţie de tragere, dar nu era capabil să o folosească. Spera doar că intruşii nu ştiau asta. Voia doar să vadă cine erau pasagerii clandestini, după care să se teleporteze înapoi şi să aducă întăriri sau să comande direct prin intermediul codurilor incluse în MP-ul său teleportarea câtorva soldaţi. Nu era încă hotărât. Totul depindea de câte persoane avea să găsească.

Ajunse în dreptul camerei de unde se auzea zgomotul şi se lipi cu spatele de peretele din stânga uşii, încercând să apuce să arunce o privire înăuntru fără a-şi dezvălui poziţia, sperând că intruşii nu monitorizează senzorii video chiar în acel moment. Îşi ţinu o clipă respiraţia ca să îşi facă mai mult curaj, dar, înainte să apuce să privească în cameră, ceva uriaş ţâşni înaintea lui şi începu să latre iritat.

Inginerul se sperie atât de tare, încât scăpă laserul din mână şi scoase un ţipăt de groază când namila se repezi la el, îl lipi cu umerii de perete şi începu să îi miroasă faţa de aproape. Încercă să îl împingă, dar uriaşul blănos îl apăsă cu labele pe umeri cu o forţă uimitoare.

— Boris, dă-te jos! se auzi o voce surprinzător de familiară.

Robin se încruntă, creierul lui parcă refuzând să înţeleagă. Boris mai lătră o dată, să se asigure că şi-a

înspăimântat musafirul, după care se dădu jos de pe Robin şi o luă la fugă de-a lungul holului. 180

— Ah, tu erai?! continuă mirat şi evident dezamăgit amiralul Aviaţiei Terrane, Joseph Conrad.

Robin Stater rămase blocat pentru o secundă, se opri din scuturatul urmelor de blană de pe uniformă, apoi îşi drese vocea:

— Amirale, cum aţi ajuns aici?

Apoi, înţelegând exclamaţia, se încruntă:

— Cum adică, tu erai? Aşteptaţi pe cineva? Mai ştie cineva că sunteţi aici?

Dar Joseph Conrad nu părea deloc cu garda jos. îl studie o clipă pe inginer, de parcă acesta se afla pe nava greşită. Pe buze îi flutură un zâmbet subţire, uşor dispreţuitor.

— Da, aşteptam, răspunse clar şi autoritar.

Cunoştea atât de bine vocea aceasta de la nesfârşitele ore de pregătire şi antrenament.

— Dar nu pe tine.

Acum era şi mai buimăcit, mai ales că amiralul nu părea să fie deloc îngrijorat de faptul că fusese prins. Dimpotrivă, i se adresa unui elev care tocmai căzuse un test surpriză. Robin ştia cu precizie toate inflexiunile acelei voci. De data asta era chiar surprinzător de rece şi, mai mult decât atât, nu era vocea unui om vinovat de ceva. Mai degrabă inginerul se simţea cumva jenat, de parcă ar fi intrat peste el în baie.

— Dacă tot ai venit, este cazul să stăm de vorbă, hotărî amiralul după câteva clipe de gândire şi indică din mână în direcţia încăperii din care tocmai venise.

— Robin, eşti în regulă? se auzi deodată în intercom vocea lui

Markus.

— Ai găsit sursa problemei? răsună şi glasul lui Relis Kang, semn că erau încă toţi în hol, doar la câţiva metri distanţă de el şi aşteptau să afle ce se întâmplă.

Intuind că lucrurile erau departe de a fi în regulă, Robin îi ceru din priviri permisiunea amiralului înainte de

a răspunde. Acesta făcu un gest pe cât de vechi, pe atât de sugestiv cu mâna în dreptul gâtului, iar Robin nu avu nevoie să i se explice mai mult.

— Totul este bine. Caut. Închid acum. Vă contactez eu de îndată ce ştiu ceva sigur.

— De ce nu laşi intercomul pornit? Robin?!... se auzi o voce feminină înainte de oprirea semnalului.

Amiralul înclină din cap, apoi vorbi în propriul intercom:

— Taie toate comunicaţiile!

Se întoarse apoi, aparent îmblânzit spre musafirul său şi îi arătă cu mâna spre un cub mimetic. Lui Robin i se păru că faţa amiralului avea o expresie ciudată. Îi amintea de un animal sălbatic ce îşi analizează prada înainte de atac. „Nu fi paranoic”, se linişti el. „Trebuie să existe o explicaţie... sau o ieşire de aici”.

Se aşeză conform îndemnului pe cubul mimetic ce se transformă, în urma preluării de informaţii de la MP-ul său, într-un scaun semiînalt ce părea că îl îmbrăţişează. Îndepărtă stânjenit pseudobraţele. Regulile de politeţe general acceptate stabileau că materialele mimetice nu se foloseau, de obicei, în public. Forma pe care ele o luau în contact cu o anumită fiinţă era o chestiune de intimitate şi apăruseră pe Terra numeroase studii care dezvăluiau trăsături ale personalităţii sau ale stării de spirit în funcţie de reacţia acestor materiale, aşa că Robin, maniac al detaliilor, nu se simţea prea confortabil în situaţia în care fusese pus. Hotărî să o accepte din lipsă 182 de opţiuni şi pentru că, evident, avea alte griji mult mai mari acum. Aruncă o privire prin cameră ca să îşi mai ia gândul de la asta şi observă cu surprindere, numeroase rafturi deschise pe care pluteau holograme miniaturale.

Deasupra spaţiului de dormit exista un raft pe care levitau, îmbrăcate într-o luminozitate aparte, trei holograme, evident importante pentru proprietarul lor, dat fiind faptul că erau separate de restul. Privi cu atenţie şi observă o femeie ce zâmbea cu căldură, o hologramă a unui Joseph Conrad foarte tânăr şi, între ei, un copil ce

părea să semene foarte bine cu tatăl lui. Robin se blocă pentru o clipă încercând să îşi amintească dacă auzise vreodată ceva despre familia amiralului. Până atunci crezuse, ca şi ceilalţi membri ai Aviaţiei Terrane, că Joseph Conrad nu avea niciun fel de familie şi că toată viaţa lui era indisolubil legată de munca sa şi de copiii pe care îi antrenase decenii la rând. Deodată, inginerul înţelese cu nervozitate că era un pic gelos.

Aşa cum ştia din timpul şedinţelor de analiză neuropsihiatrică, amiralul reprezenta pentru el o figură paternă secundară, dar foarte importantă. Ceea ce îl deranja de fapt era că simţea acest moment ca fiind cel mai prost ales pentru astfel de sentimente. Ele îl împiedicau să acţioneze raţional, să facă ceea ce trebuie. Deodată se simţi nervos şi supărat pe Conrad pentru faptul că hotărâse să îi păcălească în acest fel, iar acest nou sentiment părea să aibă mai multă logică în desfăşurarea evenimentelor, aşa că alese să se concentreze pe el.

În tot acest răstimp, amiralul îşi continuase munca, mâinile sale dansând în fluidul tridimensional. Deşi ecranul din faţa sa era negru absorbant pentru a nu putea fi citit de altcineva în afara

destinatarului precis al informaţiilor specificate, în realitate el era plin de informaţii ce păreau să curgă în valuri. Îşi termină treaba, în acelaşi timp lăsându-l şi pe Robin să asimileze noua situaţie, după care se întoarse spre el şi îi întrerupse şirul gândurilor:

— Acum putem sta de vorbă liniştiţi. Cum ai ajuns la mine?

Vocea lui nu mai era răstită, dar păstra o agresivitate moderată pe care nu se străduia prea mult să o ascundă. Privirea încruntată a lui Joseph Conrad aştepta un răspuns rapid şi corect. Lui Robin îi deveni clar în câteva secunde că între omul din faţa lui şi amiralul plin de afecţiune şi bunăvoinţă care le ghidase paşii lui şi celorlalţi copii-minune ai Aviaţiei Terrane nu mai existau multe elemente comune. De asemenea, observă aproape imediat că Joseph Conrad folosise uriaşele resurse ale laboratoarelor de

genetică în care îşi petrecuse aproape toată viaţa pentru a se întineri cu vreo câteva decenii, ceea ce era ilegal pe Terra.

„Oare s-a întinerit aici, pe navă?”, se întrebă el, nevenindu-i totuşi să creadă că Joseph Conrad ar fi putut încălca legea făcută chiar de el pentru pământeni.

Îşi cântărea în minte răspunsul şi se hotărî să fie cât mai evaziv cu putinţă.

— M-am teleportat.

— Asta este evident. Nu încerca să o faci pe prostul cu mine! se răsti amiralul. De ce?

— Din cauza consumului de energie.

— Mda! M-am gândit că asta o să mă dea de gol, comentă Joseph Conrad sec.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre convertorul organic:

— Infuzie mixtă, reţeta obişnuită, răcit la 38°C!

Pentru o secundă, păru furat de gânduri. În faţa lui se materializă un recipient de sticlă adevărată, elicoidal, ce conţinea, în spirala inferioară, frunze de plante adevărate, în timp ce restul spiralelor se colorau pe măsură ce apa caldă prelua din substanţele conţinute de acestea. Întreg gestul era o sfidare la adresa unei întregi planete muribunde. Atât frunzele adevărate, cât mai ales sticla arătau o faţă complet diferită a omului ce luptase toată viaţa împotriva poluării.

— Amirale, ce faceţi aici?

Robin se gândise o vreme cum anume să i se adreseze şi ajunsese la concluzia că, pe Pământ sau pe Omega, omul acela tot Amiral al Aviaţiei Terrane era, aşa că se hotărî să rămână pe un teritoriu neutru şi să nu exagereze cu atitudinea acuzatoare până nu afla mai multe.

— Asta încă nu e treaba ta, răspunse Joseph scufundat în gânduri.

Sorbi din ceai şi se aşeză din nou în scaunul lui, fără să încerce să îi ofere ceva comandorului. Pentru câteva clipe, păru chiar să uite că se afla acolo.

Boris se plictisise între timp de alergat aşa că se întorsese la picioarele stăpânului. Acum se foia, căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă. Blana lui maro închis se unduia la fiecare mişcare şi strălucea nefiresc, puternic, proporţional cu intensitatea luminoasă la care era expusă, făcându-l pe Robin să înţeleagă că avea în faţa sa unul dintre numeroasele experimente genetice ale doctorului Joseph Conrad. Se întrebă pentru o clipă dacă îl identificase corect. Era cu siguranţă un organism sintetic, dar avea ceva îndoieli asupra speciei.

— Câţi ştiu că eşti aici? întrebă amiralul, părând să continue cu voce tare şirul gândurilor.

Robin se gândi pentru o secundă să mintă, dar îşi dădu seama că probabil Conrad era cel care concepuse de la bun început protocolul şi nu ar fi realizat nimic altceva decât să agraveze atitudinea vizibil ostilă a acestuia.

— Patru oameni, răspunse sec.

Se mustră pentru o clipă, dar apoi se hotărî să dezvăluie cât mai puţin pe viitor.

— Ce ştiu?

— Că e mare consumul de energie pe zona aceasta.

— Numai atât? Nu mă face să reiau toate înregistrările! se răsti din nou amiralul.

Parcă vrând să arate că nu e de glumit cu stăpânul lui, câinele uriaş îşi ridică privirea, îşi scutură blana roşcată, ba chiar dezveli câţiva dinţi.

— Atât.

Fără să aibă informaţii clare, Robin simţea tensiunea şi, mai rău decât atât, ştia că e prins în capcană. Amiralul îl fixa cu privirea astfel încât să nu existe niciun fel de dubii în privinţa intenţiilor şi determinării sale:

— De tine nu am nevoie, cel puţin nu deocamdată. Aşa că există două moduri în care putem face asta.

— Să facem ce?

— Nu am îndoieli că trebuie, cel puţin la început, să te oblig să fii de partea mea, continuă amiralul părând să nu fi auzit întrebarea. După ce vei înţelege tot adevărul sunt sigur că vei dori să mă ajuţi de bunăvoie. Dar până

atunci nu pot permite alte scăpări. Aşa că, pentru siguranţa ta şi a mea, te informez că tot spaţiul laboratorului 5 este sub controlul meu total. Orice gest pe care îl faci este analizat de sute de 186 ochi robotici şi chiar şi cea mai mică tentativă de sabotare a proiectului meu sau de evadare poate duce la anihilarea ta imediată.

— Amirale? Despre ce vorbiţi? Nu suntem implicaţi în acelaşi proiect de câteva decenii încoace? De ce aş vrea să vă fac rău sau să vă sabotez proiectul?

Robin înţelesese aproape imediat că amiralul avea propria agendă în programul Tărâmul făgăduinţei, dar încerca pe cât posibil să nu arate cât de nervos şi dezamăgit era. Cu siguranţă, era ceva de natură să întoarcă întreg echipajul împotriva amiralului şi chiar pe oamenii care îl susţinuseră pe Terra. Altfel de ce toată secretomania, de ce blocarea unui spaţiu atât de vast, îmbarcarea în secret la bordul Queen One şi de ce să îl sechestreze pe el? Instinctiv, simţea că e prizonier, iar modul în care amiralul îşi înscenase moartea dovedea că acesta avea multe de ascuns. Faptul că se întinerise prin manipulare genetică constituia probabil unul dintre cele mai mici păcate ale lui.

Joseph Conrad îl privi o clipă surprins, parcă neştiind ce să răspundă în faţa unei atitudini atât de binevoitoare, naive chiar. Dar se hotărî repede să nu rişte:

— Ai două variante: continui să trăieşti liber în laborator alături de mine şi să îndeplineşti condiţiile mele sau te poţi considera de pe acum prizonierul meu, în care caz îţi voi desemna o cabină cu toate facilităţile din care nu vei avea voie să ieşi până… ei bine, până aproape de finalul proiectului meu.

Robin îşi coborî privirea ca să nu i se citească furia în ochi. Încercase să îi câştige bunăvoinţa amiralului, dar se părea că nu funcţionase şi, aşa cum bănuia, era captiv. Încercă să păstreze o atitudine neutră, uşor tristă şi îşi ridică ochii:

— Prima variantă sună mai bine, domnule amiral! răspunse oarecum ceremonios.

Joseph Conrad lăsă să îi treacă peste chip o umbră de mulţumire şi încuviinţă din cap. Cuvintele lui continuau să fie însă ameninţătoare:

— Nu uita de ce ţi-am spus. Absolut tot ce mişcă sau gândeşte în laboratorul ăsta este subordonat direct ADN-ului meu. În secunda în care încerci ceva, orice, împotriva protocolului stabilit de mine, şi crede-mă că am avut mult timp să mă gândesc la toate variantele posibile, vei fi anihilat.

Robin înclină din cap la rândul său în semn de înţelegere şi îşi feri din nou privirea pentru a nu i se citi în ochi prima mică victorie. Greşeala ancestrală a celui care crede că are controlul absolut este să se laude cu perfecţiunea puterii sale.

Amiralul lăsă deodată cana de ceai pe o suprafaţă plană plutitoare din apropierea sa şi se întoarse către ecranul său. Începuse să primească informaţii în intercom ce necesitau atenţia sa imediată. Robin îşi putea da seama după concentrarea ce apăruse pe faţa lui Conrad. Pe ecran nu putea vedea nimic, iar mişcarea degetelor în fluidul tridimensional nu putea fi interpretată, aşa că îşi continua analiza camerei, sperând să observe detalii care să îl ajute să evadeze.

— Doctor Conrad, au început atacurile asupra sistemelor de protecţie ale laboratorului 5, se auzi deodată vocea caldă a Creierului Sintetic al navei.

Speranţa începu să înflorească în mintea inginerului.

— Evident că au început, robot idiot ce eşti, înjură Conrad înfuriat.

Tot calmul lui păru să se topească şi se întoarse încruntat spre

Robin.

— Dacă tot eşti aici, mai bine să îmi foloseşti la ceva! Spune-le să înceteze! Ai grijă! Fără menţiuni suplimentare… mârâi Conrad spre musafirul său.

Ca să dea şi mai multă greutate spuselor sale, din buzunarul salopetei de lucru răsări un laser de luptă pe care îl aşeză lângă ceai. Robin se crispă din tot corpul şi nu

încercă să ascundă asta. Se frecă la ochi nevenindu-i să creadă că tocmai omul care descoperise parametrii genetici şi chimici ai potenţialului criminal patologic şi care ajutase la eradicarea lor din fetusul nou format… tocmai el îi ameninţa viaţa! Se simţi deodată amorţit parcă de durerea fizică a înţelegerii gravităţii situaţiei şi îşi trecu uşor mâna peste MP.

— Markus!

— Robin, ce se întâmplă? De ce nu ai raportat situaţia? se auzi în comunicaţie vocea îngrijorată a căpitanului interimar.

— Markus, ascultă-mă cu atenţie! Nu încercaţi să intraţi în laboratorul 5 şi nici nu încercaţi să distrugeţi sistemele de securitate ce îl înconjoară sau viaţa mea este în pericol, spuse el clar şi răspicat.

— Cum eşti în pericol? De ce nu putem să intrăm în laborator?

— Viaţa mea va fi pusă în pericol de acţiunile voastre. Nu reiau comunicarea.

Robin îşi închise intercomul, sperând că mesajul său va fi descifrat numai de destinatarul intenţionat de el. Ca să nu îi lase timp lui Conrad să analizeze fonetic ce spusese, împinse brusc discuţia într-o altă direcţie.

— Amirale, ce credeţi că ar trebui făcut în legătură cu oamenii blocaţi pe planetă?

Joseph Conrad se întrerupse din ceea ce făcea şi se întoarse uşor surprins spre inginer.

— În sfârşit, o întrebare potrivită! exclamă el cu satisfacţie în glas. Vreau să îmi spui tot ce s-a întâmplat până în prezent şi să îmi dai toate informaţiile pe care le ai ca să găsesc o soluţie şi la asta, îl instrui amiralul după care se lăsă din nou absorbit de munca lui.

Robin nu îşi putu ascunde surprinderea când îl auzi folosind singularul. Se conformă totuşi şi comandă MP-ului să transmită informaţiile solicitate. Se opri o clipă şi întrebă:

— Codul de identificare?

— Unicul din proximitatea ta, veni răspunsul prompt.

Profitând de şansa nesperată, Robin începu să transmită datele către toate MP-urile de proximitate, stabilind o rază rezonabilă de 20 m şi sperând că amiralul, absorbit cum era de munca lui şi simţindu-se în maximă siguranţă în interiorul „Refugiului”, nu va verifica numărul transmisiunilor. Era o mică şansă, dar trebuia să caute orice modalitate, cât de mică, de a transmite mesaje în exterior. Spera ca Heinz şi echipa să reuşească să înţeleagă ceva din fragmentele disparate de informaţii.

— Toate datele transmise, informă el sec.

— Acum mă uit pe ele.

Amiralul comandă materializarea unui nou ecran lângă platforma plutitoare cu ceai, de data aceasta mult mai mare şi, spre surprinderea inginerului, îi dădu şi lui acces de retină. Asta însemna că CS-ul controlat de Conrad îi permitea să citească pe acelaşi ecran şi să vadă aceleaşi lucruri pe care le vedea şi Conrad. Primul ecran rămase 190 însă negru pentru ochii lui, iar el ar fi dat orice să afle ce ascundea Amiralul.

Sub ochii lor începură să se perinde imaginile perturbate şi fragmentate ale primei coborâri pe Omega, plus un rezumat al evenimentelor petrecute acolo.

— Hm… Situaţia e chiar mai gravă decât credeam, mormăi Amiralul pe măsură ce citea.

Chiar se întoarse de câteva ori, se încruntă, citi din nou, pentru a fi sigur că reţinea şi înţelegea corect toate informaţiile. În cele din urmă se întoarse spre Robin:

— Aveţi până acum vreo concluzie, vreo cauză precisă stabilită?

— Credem că evenimentele de pe planetă şi cele de pe navă sunt strâns legate, dar nu ştim încă în ce mod. Analizăm existenţa unui tip de radiaţie (sau poate sunt chiar mai multe feluri) care afectează aparatele de la sol, comportamentul uman, comunicaţiile şi motoarele hyperluminice.

La auzul acestor veşti, spre marea surprindere a inginerului, amiralul cel încruntat şi ameninţător izbucni în râs. Un râs puternic, sănătos şi din tot pieptul.

Boris se ridică şi el mirat spre stăpânul său, surprins de zgomotul puternic şi scutură din capul mare, făcând blana strălucitoare să se unduiască în lumină.

— Cum puteţi voi, inginerii, să puneţi în aceeaşi frază elemente care influenţează comportamentul uman şi radiaţii care afectează motoarele capabile de viteze superluminice?! se răsti fără drept de apel amiralul.

Trecu brusc de la o stare la alta, luându-l din nou prin surprindere pe Robin.

— Eu am blocat motoarele! strigă cu glas puternic Joseph Conrad, apropiindu-se ameninţător de faţa inginerului. Nu există nicio legătură între astea două. Atâtea cunoştinţe nu aveţi?

Se înroşise la faţă de supărare şi începuse să meargă agitat prin spaţiul privat. Apucă smucit cana de ceai şi o bău pe nerăsuflate. Se întoarse la fel de agitat:

— Nu ne mai putem întoarce pe Terra! Ai înţeles?

Robin îl privi mirat, neştiind ce să răspundă sau cum să reacţioneze în faţa agitaţiei iraţionale a persoanei care le propovăduise toată viaţa gândirea logică şi organizată.

— Acolo e deja război pe aproape întreaga suprafaţă a planetei, Secom-ul e de mult depăşit, iar aia e o specie condamnată, continuară strigătele revoltate.

Ochii păreau să îi iasă din orbite de furie, se înroşise la faţă şi gesticula haotic, în timp ce explica lucruri absurd de simple şi de logice… pentru el.

— Eram sigur că la prima problemă mai serioasă aveaţi de gând să vă întoarceţi! Ei bine, nu mai aveţi la ce să vă întoarceţi! De asta sunt aici! Ca să mă asigur că nu daţi cu piciorul celei mai bune şanse pe care a avut-o vreodată rasa umană!

Făcu un gest brusc de lehamite în aer, se prăbuşi în scaunul lui şi se întoarse pe jumătate cu spatele de parcă nu mai putea suporta să îl vadă pe Robin.

Se scufundă din nou în munca lui, iar fluidul de comunicare tridimensională şi ecranul negru păreau să îl înghită cu totul. Inginerul rămase mut în spatele său, atâtea veşti săpând o cută adâncă între 192 sprâncenele

lui. Ar mai fi avut o mie de întrebări de pus, amiralului sau CS-ului, dar primul părea departe de a fi capabil de o discuţie raţională, iar pe al doilea nu avea voie să îl folosească.

* * *

CAPITOLUL X

Pe lângă faptul că şi lui i se părea ciudat să spună aşa ceva, era şi curios, ştiinţific vorbind, să vadă reacţia celorlalţi. Să vadă dacă indiciile adunate de el duceau spre acelaşi deznodământ logic în minţile membrilor echipajului, acum că le „suflase răspunsul". În câteva clipe însă, confirmarea îi sosi de unde se aştepta mai puţin.

— Căpitane, în spatele tău!

Întoarse capul mirat şi privi, la început cu groază, apoi cu uimire, cum pietrele uriaşe ce le blocau ieşirea prin tunel deveneau fluide şi se prelingeau de-a lungul pereţilor într-o curgere lină, galben-strălucitoare. Avu chiar prezenţa de spirit să compare în sinea sa fluidul cu un râu de aur topit ce se prelingea de-a lungul pereţilor şi se contopea cu materia ce părea să intre în structura a tot ceea ce exista pe Omega.

Dură doar câteva minute şi toate problemele lor îşi găsiră rezolvarea. Tunelul prin care intraseră în grotă se reformă sub ochii lor stupefiaţi, de parcă nu ar fi dispărut nicio clipă. Verifică imediat MP-ul:

— Queen One, răspunde! Ne poţi teleporta de aici?

— Nu există niciun fel de semnal, căpitane! se auzi vocea slabă a lui Arka; şi el se gândise la acelaşi lucru cu doar câteva secunde mai devreme.

— Haideţi! Să ne grăbim! continuă cu aceeaşi voce stinsă.

Karl îi făcu semn locotenentului Horam:

— Să nu laşi nimic aici! Ieşi ultimul şi verifici tot!

— Da, căpitane! răspunse prompt cel vizat, deşi nu îi convenea deloc să îşi întârzie plecarea şi ar fi dat buzna cu bucurie spre ieşire, aşa cum era omenesc, împreună cu toţi ceilalţi.

Pomi totuşi spre capătul cel mai îndepărtat al grotei,

acolo unde ajunsese împreună cu Valeris, să vadă dacă există fragmente de echipamente distruse de cutremur şi care ar fi putut constitui materiale poluante. Atâtea sute de ani de studii şi de consecinţe nefaste la scară planetară învăţaseră specia umană să facă în urma ei curat cu o viteză şi o eficienţă maxime.

Karl ieşi primul, să se asigure că afară nu îi aştepta vreo nouă surpriză sinistră. îl urmau Arka Mihail în costumul lui ce plutea în poziţie paralelă cu solul, apoi ceilalţi membri ai echipei. Roboţii încărcaţi cu diferite resturi şi bucăţi îl precedau pe locotenentul Horam ce încheia plutonul.

Ca de obicei, schimbarea de peisaj fu şocantă. Căpitanul deschise gura, dar o închise la loc precum un peşte şi îşi reprimă în ultima clipă o exclamaţie de stupoare. Realizase, într-o fracţiune de secundă, că nu îi ajuta cu nimic pe ceilalţi dacă se arăta şocat, dimpotrivă le-ar fi sporit neîncrederea în propriile forţe şi le-ar fi amplificat spaimele pe care se străduiau din răsputeri să le ţină sub control.

Prima senzaţie era că tunelul peşterii reapăruse în alt loc. MPurile însă spuneau altceva şi anume că se găseau exact în acelaşi punct pe unde intraseră... doar că nimic nu mai arăta la fel. Formaţiunile de tip muntos dispăruseră, fiind înlocuite de dealuri ce unduiau spectaculos cât puteai vedea cu ochii. Structuri mult mai mici îi decorau şi le dădeau un aer de joacă. Semănau cu nişte copaci-ciupercă, modelaţi de mânuţe de copii din material mimetic.

Pe cer străluceau două luni mari şi câteva mai mici, aşa că lumina era destul de intensă noaptea. Unul dintre sateliţii principali păru să îşi scadă luminozitatea chiar sub ochii lor, după care o crescu la loc. „Un bec de dimensiuni cosmice”, îi trecu prin minte căpitanului. Drept consecinţă a tuturor întâmplărilor prin care trecuse, Karl îşi dezvoltase un mecanism adaptativ sub forma unei gândiri umoristico-filosofice, care părea să îi ţâşnească în minte în momentele cele mai tensionate.

Ridică mâna şi comandă MP-ului cartografierea

drumului de întoarcere către navetă, când observă în stânga un culoar fără sinuozităţi, modelat în roca moale şi atotcuprinzătoare. Acesta se suprapunea perfect peste traseul către navetă, conform hărţii holografice ce îi răsărea din mână.

„Ne arată drumul... chiar vrea să plecăm de aici?!” O cută adâncă se aşternu pe chipul lui. Karl nu mai înţelegea nimic. Poate era doar o uriaşă coincidenţă, dar drumul era clar delimitat, ca şi cum fusese creat de mâinile unei fiinţe inteligente, special pentru a-i ghida pe musafirii nepoftiţi. Se mai uită o dată spre satelitul uriaş ce părea să se stingă şi să se aprindă de câte ori era privit, iar Karl se încruntă sub influenţa unei noi idei stranii. Fu trezit brusc din reverie:

— Căpitane, avem o problemă!

„Desigur, de ce nu?”, gemu sarcastic în sinea lui. „De mult nu am mai avut o problemă!” Se întoarse spre gura peşterii şi observă fără să i se spună că grupul se micşorase. Locotenentul veni grăbit spre el şi începu să explice precipitat:

— Nu am putut să îi conving oricât am încercat, căpitane!

— Amira şi Valeris? răspunse cu voce seacă.

— De unde aţi ştiut? se miră Zack Horam, fără să încerce să îşi ascundă surprinderea.

Deşi arăta nemulţumit de vestea primită şi ezită o clipă, spuse totuşi cu hotărâre în glas un adevăr numai de el înţeles:

— Nu cred că vom putea face nimic pentru ei, momentan, dar nici nu cred că vor păţi ceva rău. Haideţi să ne întoarcem pe navă. Avem nevoie să ne facem lecţiile mai bine.

Se întoarse spre cărarea atât de clar delimitată, ştiind deja în sinea lui că e pe drumul cel bun fără să mai verifice MP-ul.

Nu părea să priceapă nimeni despre ce vorbeşte căpitanul, dar erau prea şocaţi şi epuizaţi emoţional ca să încerce vreunul să afle, aşa că îl urmară fără prea multe

vorbe. Nici Karl nu simţea nevoia să dea vreo explicaţie. Levitară cu toţii spre navetă, obosiţi şi cu umerii plecaţi, învinşi într-o luptă în care nici măcar nu apucaseră să riposteze, copii rătăciţi ai Terrei…

Roboţii diamantaţi scăpaţi întregi şi costumele nefolosite sau parţial distruse pluteau în urma lor ca nişte bucăţi de păpuşi trase prin sfori invizibile.

Odată ajunşi la navetă, Cora Mitchum se apucă imediat, chiar fără să ceară aprobarea căpitanului, să pregătească o cantitate necesară şi suficientă de provizii pentru cei doi humanoizi rămaşi pe planetă.

— Adăugaţi şi două echipamente complete de protecţie, îi instrui ea pe soldaţii care umpleau minicontainerul cu tot ce era considerat necesar în situaţii asemănătoare.

Ţinea în mână o listă holografică pe care erau enumerate proviziile, conform protocolului, şi pufnea.

— Şi necesarul de apă pentru următoarele zece zile, îşi aminti ea.

Nu voia ca cei doi să bea din apa găsită în peşteră. Cine ştie ce substanţe nedetectate încă putea să conţină.

„Suntem plini de protocoale inutile”, se gândi ea în timp ce încerca să îşi imagineze de ce anume ar mai putea avea nevoie cei doi inconştienţi. Aşa îi considera în sinea ei, pentru că nu era deloc sigură că sunt manipulaţi de o forţă incontrolabilă, aşa cum presupunea căpitanul, ci bănuia că au fost cumva drogaţi pe o cale necunoscută ei, în cel mai bun caz, sau făceau toate astea cu premeditare, în cel mai rău caz.

Era medic şi era învăţată că toate manifestările umane au o explicaţie biochimică, controlabilă sau nu. Iar Amira şi Valeris nu prezentau nicio urmă de modificare metabolică sau de variaţie a vreunui parametru fiziologic care să explice schimbări atât de profunde şi de bruşte ale comportamentului. În mod normal, datele înregistrate de MP-urile lor medicale ar fi trebui să sară din grafic, iar undele lor neurologice să arate mai rău ca valurile unui ocean pe timp de furtună.

Îşi făcu totodată şi o notă mentală importantă – asta însemnând că, atunci când îşi făcea raportul zilnic, MP-ul avea să o atenţioneze în mod special –, aceea de a propune căpitanului modificarea protocoalelor după care funcţionau atât echipajul, cât şi CS-ul navei, ca să corespundă noilor realităţi ale planetei.

Spre exemplu, cei doi oameni rămaşi pe suprafaţa planetei nu ar fi avut nevoie, în condiţiile Terrei, de provizii atât de bogate şi variate, pentru că niciodată nu şi-ar fi dezbrăcat echipamentul de protecţie în condiţii care nu erau de maximă securitate. Acesta le-ar fi asigurat tot ce aveau nevoie pe o perioadă îndelungată de timp prin simpla folosire a convertorului organic încorporat. Numai că raţionamentul ei nu funcţiona pe Omega.

— Doctore, mai adăugăm ceva sau închidem?

Strigătul soldatului îi întrerupse şirul gândurilor. Verifică încă o dată toată lista şi îşi dădu acordul. Minicontainerul fu conectat la CS-ul unui robot căruia i se încărcă o comandă scurtă, după care îşi începu fără întârziere drumul spre grotă, levitând la scurtă distanţă faţă de sol.

Drumul către Queen One fu executat de CS-ul navetei pentru că toţi erau foarte obosiţi atât fizic, dar mai ales psihic, iar riscul unor erori ar fi fost prea mare. Toţi, fără excepţie, folosiră timpul preţios pentru a-şi reface parametrii fiziologici şi să se odihnească. Odată ajunşi pe Queen One, din ordinele doctorului, cei răniţi în cutremur ajunseră direct în laboratorul medical, iar ceilalţi îşi continuară procesul de igienizare şi odihnă în cabinele personale.

Karl se prăbuşi într-un somn greu, fără vise, dar şi fără somnifere inhalatorii. Era atât de obosit încât nu avea nevoie de ele. Se trezi dezorientat, fără să aibă un reper temporal. Îl durea tot corpul într-un mod pe care nu îl mai simţise de mult timp. Oftă. Tot programul său atât de precis structurat se dusese naibii în doar câteva zile. Ani de zile de diete precise, antrenament fizic riguros şi şedinţe de introspecţie pentru cunoaşterea şi echilibrarea

neurologică… toate anihilate de câteva zeci de ore de haos.

Ar fi dat orice pentru câteva ore cu partenerii lui holografici. Ei aveau un efect minunat asupra lui. Comportamentul lor atât de predictibil ar fi fost o adevărată binecuvântare, o oază de linişte şi stabilitate într-o mare tulbure. Câteva ore măcar să se răsplătească pentru atâtea eforturi şi atât de mult stres.

Ca mai toţi humanoizii ce nu aveau relaţii umane stabile, Karl avea doi parteneri permanenţi, holografici, câte unul de fiecare gen. Substitute virtuale ale membrilor unei familii în sensul antic al cuvântului, cele două holograme funcţionau ca nişte softuri extrem de complexe ce evoluau în permanenţă, în perfectă rezonanţă cu nevoile de orice natură ale proprietarului. Atât personalităţile, cât şi trăsăturile lor fizice fuseseră construite de-a lungul anilor astfel încât să se îmbine perfect cu temperamentul, vârsta şi necesităţile lui Karl. Atunci când avea nevoie de ei în formă fizică îi putea materializa, desigur.

Pentru el, cele două holograme erau cât se poate de vii în conştiinţa sa, mereu prezente alături de el, şi era teribil de frustrant că nu-şi putea permite măcar câteva ceasuri cu ele. Ei trăiau în MP-ul lui, doar că Meyer nu avea deloc timp pentru ei. Chiar şi acum stăteau muţi pe canapeaua dedicată relaxării din spaţiul privat sub forma a doua holograme semitransparente. Momentan îl liniştea să îi ştie acolo.

Se aşeză câteva clipe la măsuţa mică din spaţiul personal şi programă MP-ul să îi comande convertorului organic toate substanţele de care avea nevoie pentru o refacere consistentă şi imediată. MP-ul îi analizase deja o mostră de sânge şi alcătuise necesarul nutriţional. Cât timp se procesau aceste date, i se făcuse chiar foame şi, pe măsură ce apăreau în faţa lui, se grăbi să mănânce.

Se materializă un sandviş multistrat din care nu putea identifica nici măcar unul dintre componente, dar avea un gust absolut delicios, iar apoi sorbi îndelung o băutură caldă şi aromată dintr-un pahar de 250 ml, făcut

dintr-un material ce se dizolva pe măsură ce consuma din el. Aşa că, după ce îşi bău lichidul nutriţional, nu rămase cu nimic în mână, doar cu un gust dulce pe limbă şi o aromă plăcută.

În acest timp, gândurile îi alergau haotic. Cel mai tare îl frământa absenţa logicii. Credea că prinsese un fir al problemei cu care se confrunta, dar era unul atât de subţire şi atât de absurd încât acum, în căldura şi confortul cabinei sale, nu îl mai credea nici el.

Se bucura să revadă interiorul atât de familiar şi de plăcut al spaţiului personal şi, înainte de începerea programului de igienizare, mai aruncă în gură şi câteva comprimate de neurostimulator, pentru a-şi limpezi gândurile cât mai repede şi să fie apt de muncă.

Oricât de multe şi-ar fi dorit să facă pentru confortul individual şi pentru reinstaurarea rutinei fiziologice, condiţionarea lui profesională îl împiedica să se bucure de toate acestea înaintea soluţionării problemelor stringente. Avea atât de multe de rezolvat, încât nu voia să simtă nici cea mai mică umbră de somnolenţă sau oboseală reminiscenţă. În timpul duşului, constată mirat că fusese deja convocată o şedinţă de urgenţă cu şefii de departamente de căpitanul interimar. Ridică uşor din sprâncene la auzul acestui exces de zel, dar nu se lăsă prea impresionat. Avea altele mult mai grave pe cap.

În sala de şedinţă îi găsi pe toţi adunaţi în jurul hologramelor personale. Erau deja acolo şi îl aşteptau. Ăsta nu era semn bun.

Se întoarseră cu toţii spre el în momentul în care intră în cameră şi primi, în diferite forme, salutul lor. Din respect pentru el îşi închiseră, cu regret evident, proiecţiile personale. Faptul că le foloseau în public şi insistenţa cu care îl priveau îi confirmă imediat că veştile nu erau deloc bune. La nivel de grup se simţea frica şi starea de tensiune, iar liderul din el fusese antrenat să o recunoască imediat.

Îşi trecu involuntar mâna pe faţă şi peste ochi, subconştientul lui vrând parcă să alunge ceea ce vedea în

ei.

Folosi intenţionat un ton distant ce nu lăsa loc de lamentări, oricât de serioasă ar fi fost situaţia, şi care dădea totodată şi senzaţia de control a situaţiei. Voia să lase tuturor impresia că ştie ce face, ca apoi să ajungă să o creadă şi el.

— Începeţi cu vestea cea mai gravă, căpitan interimar!

Markus Heinz se uită la el cu o privire tristă şi obosită, de om învins. Părul lui blond şi uşor ciufulit ce îi dădea de obicei un aer ştrengăresc părea acum pleoştit, iar cearcănele de sub ochi arătau că nu se odihnise cât sau cum trebuie. Karl îl compătimi chiar vreme de o clipă, ştiind din fişa de personal de afecţiunea de care suferea inginerul şi cât de greu trebuie să îi fi fost să îi ţină locul.

— Căpitane, în primul rând, odată cu sosirea dumneavoastră în şedinţa acestei dimineţi, funcţia mea interimară încetează din acest moment.

„Aproape îl poţi auzi oftând de uşurare”, gândi Karl, deloc surprins şi înclină din cap în semn de aprobare.

— În al doilea rând, continuă Markus cu vocea răguşită, avem un om dispărut.

— Nu e unul, ci doi, îl corectă căpitanul, şi nu sunt dispăruţi, au rămas pe planetă într-un loc ce este cunoscut bine de mine şi de ceilalţi membri ai echipei.

Fără să îşi dea seama, se încruntă un pic în timp ce spunea asta, iar mâna lui stângă scutură un praf invizibil de pe mâneca uniformei verzi.

— Mă tem că nu vorbesc despre Amira Kyonu sau Valeris Mathy, căpitane, continuă cu aceeaşi voce obosită Markus Heinz. Mă refer la Robin Stater, domnule. Şef-energie s-a teleportat în laboratorul numărul 5, „refugiul”…

Karl înclină din cap în semn că ştie despre ce vorbeşte.

— …şi ne-a trimis mesaj dinăuntru că viaţa lui este în pericol dacă încercăm să îl scoatem de acolo.

Karl îşi mări ochii nevenindu-i să creadă.

— De asemenea, laboratorul este complet blocat şi etanşeizat împotriva oricărei intruziuni externe. Nici măcar nu putem teleporta pe cineva înăuntru.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Era evident că ceilalţi erau deja la curent cu această situaţie şi acum îi aşteptau reacţia lui. Iar lui, căpitanului, îi venea să explodeze. Ar fi urlat la ei, dacă nu i-ar fi interzis protocolul, condiţionarea profesională şi politeţea, că sunt nişte dobitoci cu toţii dacă au reuşit să piardă un om în interiorul unei nave care nu a avut niciun fel de contact cu exteriorul. Se întoarse spre imaginea panoramică ce îi încânta de fiecare dată în sala de şedinţe, ca să nu lase să i se citească nimic pe chip. Respiră adânc şi fără zgomot de câteva ori, se recompuse în câteva secunde şi reveni spre ei cu faţa ca o statuie:

— Câte minute de informaţii? întrebă cu ton neutru.

— 94 de secunde! veni prompt răspunsul din partea unei voci feminine pe care nici măcar nu se obosi să o identifice. De obicei, era vocea Costei Bedanis, şefa transmisiunilor. Era mai îngrijorat de faptul că avea numai un minut şi jumătate de informaţii, ceea ce însemna foarte puţin.

Se aşeză la pupitrul său şi lăsă hologramele luminoase să îl înconjoare. îl văzu pe Robin Stater analizând consumul de energie, şedinţa din hol a lui şi a celorlalţi comandori, teleportarea şi mesajele scurte. Apoi căutarea de implanturi provenind de la MP-ul lui Robin.

Îndepărtă cu mâna câmpul holografic ce îl înconjurase, iar acesta se stinse la atingere.

— Ce concluzii aveţi până acum? întrebă cu o voce seacă.

— Căpitane, în urma analizei efectuate de CS, am concluzionat că şef-energie nu este singur în „refugiu”, răspunse Costa.

— Cum aţi ajuns la ideea asta?

— În singura comunicare către noi, a transmis că viaţa lui este în pericol şi a accentuat persoana. Prin extrapolare, am putut doar să deducem că el nu este

singura fiinţă din laboratorul 5 şi că acolo se găsesc una sau mai multe forme de viaţă, care nu sunt în pericol, spre deosebire de el, continuă ea didactic.

— CS-ul? întrebă Karl încruntat, încercând să se decidă dacă raţionamentul lor nu era exagerat, dar altă explicaţie nu îi veni nici lui în minte.

— Concluzia CS-ului după analiză a fost că probabilitatea cea mai mare o are teoria conform căreia cel puţin una dintre formele de viaţă este umană, a avut legătură strânsă cu proiectul Queen One, are cunoştinţe atât de avansate încât să îşi mascheze prezenţa în Refugiu şi îl are pe şef-energie drept prizonier.

— Mai putem adăuga un element, căpitane.

Toţi ochii se întoarseră spre Relis Kang care se uita în jos spre ei din capătul mesei ca un părinte ce îşi învaţă copiii. Statura sa contribuia direct la senzaţia de grijă paternă. Karl Meyer nu răspunse, dar se uită în ochii lui grăbindu-l din priviri să împărtăşească informaţia.

— Robin a căutat un MP căruia să îi transmită nişte informaţii. Ceea ce înseamnă că oricine se află în laboratorul 5 nu este… om?! Sau este un om care nu a fost înseriat, ceea ce ştim că nu este posibil.

— Dacă era de natură umană sau altă forma recognoscibilă, CS-ul ne-ar fi informat, interveni Christina Yun.

— Asta duce la o singură concluzie, reveni Markus cu aceeaşi voce obosită, că teoria căpitanului despre o formă de viaţă extraterestră şi imperceptibilă este corectă, iar laboratorul 5 a fost infestat… ezită el pentru o clipă, încercând să aleagă între infestat şi infectat.

În acest punct, ambii termeni ar fi fost corecţi. CS-ul înregistra absolut orice se petrecea pe Queen One. De la cuvinte şoptite până la calitatea şi cantitatea radiaţiei solare ce străbătea învelişul din microtuburile absorbante al uriaşei nave. Nimic nu scăpa CS-ului. Era un fel de MP al navei. Tot ce se întâmplase vreodată pe Queen One, de la punerea sa în funcţiune în camera protectoare aflată în punctul de maximă siguranţă al navei şi până în prezent,

era înregistrat în cele mai mici detalii de uriaşele procesatoare şi stocat pe cristale gel-sint pentru posteritate. Întocmai precum MP-urile, deveneau parte integrantă a fătului uman chiar din perioada intrauterină, aşa şi CS-ul unei nave nu lăsa să îi scape nimic.

„În afara unui laborator uriaş ce poate adăposti câteva mii de oameni şi tot ce le este necesar pentru a supravieţui o lungă perioadă de timp”, gândi Karl cu amărăciune.

— CS, cum a fost posibil ca un ofiţer al Aviaţiei Terrane să fie luat prizonier pe o navă controlată de tine?

Vocea caldă a Creierului Sintetic, total nepotrivită situaţiei, răspunse imediat, mereu prezentă la datorie:

— La ce ofiţer şi la ce navă vă referiţi, căpitane? Am nevoie de mai multe date pentru a procesa complet această informaţie.

Se uitară miraţi unii la alţii, murmurând sau ridicând surprinşi din umeri, răspunsul fiind total neaşteptat. De obicei, CS-ul deducea cu mare acurateţe ideea principală dintr-o conversaţie şi putea da răspunsuri pertinente, foarte aproape de subiect, fără întrebări suplimentare. Karl se plimbă în continuare de-a lungul sălii de şedinţe pentru că îl calma şi îl ajuta să gândească. Renunţase fără să-şi dea seama la postura dreaptă şi oarecum încordată de la început şi acum păşea destul de încet, având capul uşor aplecat.

— CS, unde se află în acest moment Robin Stater?

— Şeful departamentului energetic, inginerul-şef Robin Stater, nu se află în raza de acţiune a CS-ului Queen One, căpitane. Persoana solicitată nu se află pe navă. Dacă doriţi, pot lua legătura cu cel mai apropiat CS terran pentru a obţine informaţii despre locaţia persoanei de interes, căpitane.

— Nu, mulţumesc!

Închise brusc orice conversaţie şi se întoarse spre membrii echipajului care păreau destul de dezorientaţi.

— Oameni buni, avem nevoie de soluţii şi de concluzii logice! spuse Karl Meyer deodată, îndreptându-şi spatele.

O nouă forţă se trezise în el sub acţiunea răspunsului absurd al inteligenţei artificiale. Ca un om ce se trezeşte cu ajutorul unei lovituri puternice.

— Ştiţi bine că sistemele de menţinere a calităţii vieţii sunt conectate direct la CS-ul pe care îl credeam invulnerabil. Aşa că aceasta este prioritatea noastră. Îndepărtarea de pe Queen One a ceea ce ne-a infestat nava şi apoi o analiză amănunţită a tuturor informaţiilor pe care le-am cules de pe Omega pentru a vedea ce se întâmplă acolo şi ce putem face cu adevărat pentru a ne stabili baza la sol.

Murmurele continuară o vreme între membrii echipajului după care se auzi vocea hotărâtă a doctoriţei Cora Mitchum:

— Căpitane, unul dintre primele lucruri care trebuie stabilit este dacă ne putem baza pe CS-ul navei în ceea ce priveşte toate celelalte aspecte. Cum putem afla dacă această eroare este singura sau există şi multe alte informaţii pe care CS-ul ni le furnizează şi care sunt false, dar noi nu le putem verifica, neavând termen de comparaţie.

— Bună întrebare… mormăi Karl.

— Cu siguranţă trebuie să existe o legătură pe care să o putem identifica între ce se întâmplă pe Omega şi toate defecţiunile navei, comentă Relis Kang, foindu-se în scaun.

— Căpitane, avem primul raport ştiinţific prelucrat de CS din informaţiile sosite de la primii sateliţi instalaţi, anunţă Markus Heinz bucuros, întrerupând discuţia. Trebuie să ajung în zona motoarelor orbitale pentru nişte ajustări în alimentarea cu energie.

— Eşti liber să te duci. Toată lumea la posturi. Ne vedem pe puntea principală cu rezultatele, îi eliberă Karl pe toţi cu o singură frază.

Asta însemna că fiecare departament trebuia să studieze din punctul propriu de vedere toate informaţiile recoltate de la sateliţii proaspăt instalaţi, urmând ca din însumarea ideilor să vadă ce date puteau folosi pentru

rezolvarea problemelor ce păreau că se adună în continuu.

Joseph Conrad urmărise cu atenţie toată şedinţa, pufnind din când în când sau zâmbind sarcastic pe alocuri, scufundat în cubul său mimetic şi fără să pară să dea vreo importanţă faptului că nu mai era singur. Părea extrem de sigur pe sine, aşa cum fusese toată viaţa lui, dar într-un mod întunecat. Orice urmă de veselie din personalitatea lui 207 păruse să fie înlocuită de o încrâncenare dură, învelită într-o mantie de sarcasm dispreţuitor.

Nu dădea niciun semn că s-ar teme de vreo tentativă de evadare din partea inginerului. Amândoi ştiau că Robin nu ar încerca vreo formă de violenţă fizică, întrucât gena care permitea psihicului uman să recurgă la astfel de acte era suprimată încă de la început în fătul nou format. Asta, desigur, în cazul familiilor civilizate şi cu acces la resurse deosebite. Implementarea unui astfel de demers la scară planetară era doar în faza de proiect. De asemenea, în situaţia celor despre care se considera că au capacitatea de a ajunge să facă parte din trupele SeCom, procedura era amânată până la verificarea potenţialului complet. Nu era şi cazul inginerului, al cărui material genetic fusese strict monitorizat încă de la început.

Robin Stater fusese lăsat, spre surprinderea lui, să privească. Boris părea să îl îndrăgească în ultimul timp, aşa că asistase la şedinţa holografică cu capul aşezat confortabil pe picioarele lui.

Peste noapte, Robin nu putuse să doarmă decât foarte puţin, aşa că acum îi venea greu să nu fie agitat. Luase destule neurostimulatoare cât să îl ţină treaz o lungă perioadă de timp, dar starea sa cvasipermanentă de panică altera foarte mult efectul medicamentelor.

Îşi alesese un cubiculum de o persoană unde îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să stea cât mai mult posibil departe de răpitorul său, gândindu-se la cum ar putea întoarce această situaţie absurdă şi ce voia de fapt amiralul. Din cauza nesomnului, noaptea nu fusese cine ştie ce sfetnic, aşa că acum părea un moment la fel de bun ca oricare altul şi îşi luă inima în dinţi:

— Ce doriţi să faceţi, de fapt, amirale? Ce aveţi de gând cu mine?

Joseph Conrad se întoarse deodată, mirat să îl audă vorbind, de parcă şi uitase că era cineva lângă el. Se întoarse o clipă către proiecţiile lui holografice mascate vizual şi înapoi imediat la Robin. Asta însemna că îşi pusese pe pauză activitatea. Îşi drese glasul, aşa cum făcea şi pe vremea în care îi era profesor şi începu să povestească surprinzător de calm:

— Aşa cum ţi-am spus ieri, Queen One nu se mai poate întoarce pe Terra. Situaţia s-a deteriorat mai presus de tot ce îţi poţi imagina. Se întâmpla de mult timp, dar eu m-am asigurat că pe voi, membrii echipajului, nu vă bate nimeni la cap cu asemenea chestiuni, ca să vă puteţi concentra pe ceea ce era important, adică această expediţie.

Starea lui părea să se fi schimbat de ieri şi până în acel moment şi părea oarecum dispus să îi explice inginerului de ce recursese la un astfel de gest. Robin spera chiar să găsească o portiţă de evadare în confesiunile lui.

— Amirale, dar nici nu avem nevoie să ne întoarcem pe Terra. Avem nevoie să vină oamenii pe Omega.

— Aici te înşeli, domnule Stater!

Vocea amiralului deveni mai plină şi mai puternică:

— Nu avem nevoie de oamenii de pe Terra. Şi cu siguranţă nu avem nevoie de ei să vină să infesteze aşa o planetă minunată precum Omega, ca să folosesc termenul consacrat de colegul tău, Markus Heinz.

— Despre ce vorbiţi? Nu pentru salvarea lor am muncit cu toţii? Pentru salvarea rasei umane? Ca să putem scăpa de pe Terra 209

măcar 20 de miliarde de oameni? Să îi aducem aici, să înceapă o viaţă nouă, în care să poată evolua ca indivizi şi ca specie?

Robin începuse să se agite şi să gesticuleze, neputând să creadă ce auzea. Oboseala de peste noapte îşi spunea cuvântul, amestecată cu frica de a fi prizonier şi cu

ideile absurde ale amiralului.

Joseph Conrad îl privea fix, aşa cum obişnuia de multe ori să facă, de ziceai că vede prin tine, şi îi răspunse cu patimă şi convingere:

— Vezi tu, Robin Stater, în realitate, pentru a salva specia umană, nu avem nevoie să mutăm 20 de miliarde de indivizi bolnavi, mutilaţi psihic sau genetic. Avem nevoie de un început complet nou.

Lăsă cuvintele să îşi facă efectul, se ridică în picioare şi se îndreptă spre convertorul organic şi îşi comandă ceva. În faţa lui se materializă o cană din sticlă groasă, cu un model complicat sculptat pe pereţi. Luă o gură din lichidul albicios, îl mângâie pe cap pe Boris, apoi se întoarse spre Robin şi îl privi cu atenţie să vadă dacă acesta asimilase cu adevărat ideea pe care tocmai o auzise şi profunzimea implicaţiilor sale.

După chipul blocat şi încruntat al inginerului îşi dădu seama că Robin începea să priceapă şi simultan să respingă ideea:

— Pentru a da viaţă nouă unei specii, şef-energie – i se adresă amiralul cu un ton sarcastic, folosind porecla lui pentru a-i arăta că ştie tot ce se petrece pe navă –, este nevoie să elimini toate bolile. Degeaba încerci să perpetuezi o specie dacă, odată cu fiecare nouă generaţie, perpetuezi şi problemele generaţiilor anterioare!

Vocea sa era robustă, plină de forţă. Declama, nu vorbea. Erau idei pe care mintea lui le ţinuse prizoniere zeci de ani, iar acum, bucuria de a spune adevărul le eliberase cu toată forţa. Începuse iar să

210 gesticuleze şi să se plimbe agitat, spre mirarea lui Boris, apoi izbucni din nou:

— Tu ce crezi? Că o să luăm cu noi toată suferinţa, toate războaiele, genocidurile, mutilările, tortura şi toate aberaţiile sinistre pe care specia noastră le-a inventat de-a lungul mileniilor? Pe Omega am adus specia mea!!! Fiinţele umane sunt atât de frumoase şi atât de murdare în acelaşi timp. Capacitatea de a crea frumuseţe sublimă şi cea de a tortura se găsesc în acelaşi individ, în acelaşi

timp. Eu am eliminat urâtul din om.

Era atât de exaltat, fericit şi încrâncenat, că Robin se feri din calea lui când trecu pe lângă el. Îi deveni clar într-o clipă că toate îmbunătăţirile pe care amiralul pretindea că le făcuse asupra speciei umane nu le aplicase şi asupra lui însuşi.

— Este specia pe care eu am creat-o de la zero! Curăţată de toate urmele durerilor ancestrale, de toate cicatricile adunate în zestrea noastră genetică! Am creat oameni puternici, capabili de luptă, dar cu natura, nu cu semenii lor. Oameni incapabili să tortureze alte fiinţe, să omoare de plăcere. Oameni sănătoşi, fără genele afectate de atâtea zeci de mii de boli care ne-au decimat de-a lungul mileniilor.

Sorbi din lichidul albicios şi se linse uşor pe buze, de parcă se autorăsplătea cu o băutură delicioasă pentru reuşitele sale. Vorbea de parcă nu mai era nimeni în cameră şi visa cu ochii deschişi. Până şi vocea părea că i se îmbogăţise cu o muzicalitate proprie.

— Gândeşte-te la mine ca la un pictor, Robin! Am pictat cu materialul genetic uman un nou tablou, o nouă specie, iar Omega este pânza pe care îl voi aşterne…

Se uită în ochii inginerului încercând parcă să îi transmită şi lui dragostea pentru această formă de artă pe care o inventase. Pictura 211

cu gene umane… până la obţinerea tabloului perfect, a operei ce nu avea să se strice niciodată, să nu se îmbolnăvească sau să se mânjească de alte culori decât cele permise de pictorul-creator.

Robin scutură din cap spărgând vraja şi nu se lăsă prins de poezia vorbelor lui. Îşi frecă ochii ca proaspăt trezit dintr-un vis urât şi vorbi evident şocat de ceea ce tocmai auzise:

— Toate situaţiile astea îngrozitoare prin care a trecut specia umană ne-au făcut mai puternici! Am evoluat şi din cauza luptelor şi a războaielor, dar şi din cauza bolilor! strigă el furios de parcă ar fi încercat să mânjească tabloul în cele mai aprige culori. Am învăţat din asta! Şi

toţi merită o şansă! Nu putem abandona 20 de miliarde de oameni doar pentru că au 50.000 de ani de istorie în spate, care ţie nu îţi place! Trebuie să găsim soluţii pentru ei! Specia noastră este puternică şi luptătoare! Şi atâţia ani de evoluţie nu trebuie abandonaţi!

Se plimbă la rândul său agitat prin spaţiul de lucru, gesticulând şi strigând, aproape la fel de roşu la faţă ca şi amiralul.

— Luptători??? Luptători zici? continuă Joseph duelul verbal. Suntem în etapa cea mai laşă a existenţei noastre! Am ajuns incapabili de evoluţie şi dezvoltare, hrăniţi cu iluzii create de inteligenţele artificiale şi dependenţi ca nişte maimuţe de confortul oferit de realităţile virtuale! Nici propria realitate nu ne mai place şi ne refugiem în altele! Sunteţi cu toţii nişte laşi! Eu am fost singurul capabil să văd adevărul şi să lupt pentru el şi pentru viitorul rasei umane! Nimeni nu iubeşte rasa asta mai mult ca mine! mârâi amiralul printre dinţi.

Artistul din el fusese înghiţit de luptătorul de gherilă.

— Cu toţii suntem aici pentru a face tot ce este posibil pentru a reuşi! Nu a venit nimeni aici ca să cedeze! urlă Robin la rândul lui.

— Serios?! La prima problemă mai mare o să fugiţi din nou acasă! Nu mă crezi? Am să-ţi demonstrez!

Se prăbuşi obosit de ceartă în cubul său mimetic ce îl îmbrăţişă imediat. Furios că părea aşa vulnerabil, împinse cu brutalitate marginile cubului şi le îndepărtă de corpul său, apoi se adresa CS-ului cu voce puternică, de om obişnuit să comande:

— Refă toate conexiunile şi dă celuilalt CS acces la comenzi.

— Desigur, domnule, răspunse vocea melodioasă.

Robin se potoli pentru o clipă, realizând mica victorie pe care tocmai o obţinuse. Numai dacă ar fi putut să îi anunţe pe colegii lui… ca să îl poată neutraliza. Îşi comandă la rândul său un lichid hrănitor, aromat şi plin de neurostimulatori, evident într-un recipient biodegradabil.

— Gata! se auzi satisfăcută vocea amiralului. Şi am

făcut asta doar ca să-ţi demonstrez cât de tare te înşeli asupra oamenilor. Nu eşti învăţat să gândeşti la scară globală, să vezi dincolo de preocupările mărunte şi de nevoile individului, continuă acesta oarecum mai potolit şi cu un ton dispreţuitor.

Lui Robin i se păru chiar că este privit… condescendent sau chiar ca o fiinţă inferioară. Deşi era aşezat, amiralul se uita clar de sus la el şi putea vedea cum gura avea o grimasă plină de scârbă.

— Şi noi, cei ca mine, cei la care văd că vă uitaţi cu atât dispreţ, noi vom fi viitoarea nouă rasă?!

— Mda… cam aşa ceva.

Amiralul devenise brusc enigmatic şi distant, după ce mai devreme părea atât de dispus la confesiuni. Un zâmbet reţinut i se strecură în colţul buzei de sus ce se ridică odată cu sprânceana stângă. Un zâmbet ce nu prevestea nimic bun.

— Şi cu toată specia umană, cu oamenii de pe Terra ce se va întâmpla? continuă Robin, căruia încă nu îi venea să creadă că poartă o astfel de conversaţie, şi tocmai cu cine… cu cel care era considerat salvatorul umanităţii!

— Vor dispărea, în care ordine nu sunt sigur, ridică din umeri amiralul cu aceeaşi atitudine dispreţuitoare la care se adăugase blazarea în faţa unui subiect ce nu îl interesa. Fie planeta nu îi va mai putea suporta, fie se vor omorî între ei înainte de asta, iar Terrei îi vor trebui câteva sute de mii de ani să şteargă urmele mizerabile ale umanităţii şi să se vindece.

Robin clipi dureros, ochii începură să îl usture şi imaginea Marthei îi dansă prin faţă câteva clipe. Dacă ce spunea omul ăsta nebun se adeverea, nu avea să o mai vadă niciodată. Şi voia să o aducă alături de el aici, pe Omega. Nu holograma ei, ci pe Martha cea adevărată, imperfectă şi minunată. Să se bucure împreună de cea mai mare reuşită a omenirii. Să îi vadă zâmbetul în fiecare zi şi să se bucure împreună de răsărituri de soare nealterate de poluare. Înţelegerea îl izbi ca un pumn în stomac. Şi de parcă asta nu era de ajuns, amiralul atacă din nou:

— Noii oameni nu vor mai fi dependenţi de tehnologie. O vor folosi pentru ei, dar nu va mai fi parte din fiinţa lor mutilată. Gata cu MP-urile. Nici nu sunteţi în stare să vă ştergeţi la gură fără ele. Nicio specie nu poate evolua când o minte artificială hotărăşte în locul ei. Auzi! Parteneri holografici! pufni cu forţe proaspete amiralul. Cum să înţelegeţi voi individul uman în toată splendoarea lui şi specia aceasta minunată când voi vă refugiaţi şi vă trăiţi cea mai mare parte a vieţii alături de holograme! Ăsta e regresul speciei umane în toată splendoarea lui. Oamenii care au renunţat la oameni pentru nişte iluzii! 214

„Să renunţe la MP-uri?" Cum se putea gândi la aşa ceva?! Toate amintirile lui din momentul naşterii până în prezent se aflau stocate acolo. Le putea revedea când dorea. Toate fiinţele virtuale ce îi fuseseră alături de-a lungul anilor şi care evoluaseră odată cu el... toate se găseau acolo, în memoria microimplantului care îl ajuta să îşi coordoneze viaţa cu precizie. Toate modificările fizico-chimice ale corpului său, analizele amănunţite, toate se găseau în miliardele de nanoboţi carbonici ce trebăluiau harnici de atâtea zeci de ani prin toate celulele lui. Nici nu era sigur dacă poate supravieţui fără MP-ul său. De unde avea să ştie ce categorie de substanţe să consume şi când, dacă e bolnav sau nu, era absurd totul... Şi Martha... şi toate celelalte fiinţe de pe Terra. Prin minte începură să i se perinde chipurile cunoscute ale oamenilor cu care lucrase atâţia ani la centrul de pregătire al Aviaţiei Terrane, fiinţe minunate care fuseseră alături de el vreme îndelungată.

Simţea mânia crescând ca un val şi, pentru prima oară după mult timp, nu dorea să o potolească. Simţea ceva drept şi normal în furia ce îl cotropea. Cât putuse să îi mintă omul ăsta! Atâţia ani de zile hrănise cu iluzii o planetă întreagă, iar acum voia să abandoneze 50 de miliarde de fiinţe fără să clipească?!

Între ochii lui Robin se formase o cută adâncă şi vederea începuse să i se tulbure. Ţinea privirea în jos şi strângea cu putere în mâini recipientul din material

reciclabil în care îşi primise băutura. Respira sacadat, deşi nu îşi dădea seama. Implantul din ureche pulsa încetişor, trimiţând mesaje de alarmă că parametrii fizico-chimici ai corpului se deterioraseră simţitor.

Deşi, în mod normal, nu ar fi pierdut nicio secundă în ajustarea şi corectarea factorilor stresori, de data aceasta lăsă mânia să crească în el şi să îi alimenteze gândurile. Nu vedea niciun motiv să încerce să se controleze.

Îl văzu pe amiral scufundat în scaunul său mimetic, cu spatele întors spre el, din nou absorbit de munca lui de parcă nimic nu se întâmplase. Cana de sticlă adevărată, poluantă, adevărată sfidare la adresa lui, ca fiinţă umană provenită de pe o planetă distrusă de poluare şi inconştienţă, plutea pe o mini suprafaţă antigravitaţională.

Robin nu îşi amintea când atinsese ultima oară un astfel de material. Întinse încet mâna şi atinse ca prin vis cana acum aproape goală şi pielea lui fu neplăcut surprinsă de răceala şi greutatea materialului. Privirea i se înceţoşă şi furia răbufni nestăpânită. Cana izbi cu putere capul amiralului, care aproape zbură din scaunul mimetic şi se prăbuşi fără sunet pe jos.

Încă în transă, Robin se uita stupefiat la cană şi la mâna lui care o ţinea, blocat în gândurile sale, fără să îşi dea voie să înţeleagă ce făcuse. Un mârâit din partea lui Boris îl sperie şi panica îl trezi ca un duş rece. Înainte ca animalul evident înfuriat să apuce să atace, îşi atinse MP-ul şi comandă:

— Dematerializează animalul!

Spre marele lui noroc, se părea că patrupedul sintetizat în laborator de amiral nu fusese conceput pentru apărare fizică, ci doar pentru companie, aşa că nu avea nicio protecţie virtuală instalată.

Se uită panicat în jur câteva clipe, apoi înţelese ce trebuie să facă. Luă mâna lui Joseph Conrad, o scufundă în fluidul tridimensional şi dădu o nouă comandă:

— CS, ai ADN-ul amiralului, teleportează-mă pe puntea principală!

* * *

CAPITOLUL XI

Deschise ochii şi clipi de câteva ori din cauza luminii puternice până când chipul plăcut al doctoriţei Cora Mitchum se interpuse între privirea lui şi sursa luminoasă.

— Robin, mă auzi?

Capul îi era înconjurat de o aură luminoasă, iar bucuria de a auzi vocea ei caldă îl făcu şi pe el să zâmbească uşor.

— Te aud, doctor Mitchum… tuşi un pic să îşi dreagă vocea. De cât timp sunt aici?

— De vreo câteva ore. Te-ai teleportat în mijlocul punţii principale, chiar în mijlocul şedinţei, dar nu ai contribuit cu prea multe informaţii, adăugă doctoriţa cu umor. Ai leşinat imediat după rematerializare şi te-am adus aici. Ţi-am administrat un sedativ şi te-am lăsat câteva ore să te odihneşti.

Se ridică să facă nişte verificări ale datelor pe un display aflat la câţiva metri distanţă. Robin îşi întoarse capul şi observă că se poate mişca fără efort sau fără să simtă vreo durere.

— Conform datelor recoltate de la MP-ul tău, se întoarse doctoriţa la el cu o seringă hipodermică în mână, nu ai suferit niciun fel de traume fizice, doar parametrii undelor neurologice au sărit de-a dreptul din limite de mai multe ori, mai ales spre finalul perioadei de captivitate.

Seringa îşi descărcă într-o clipă conţinutul în braţul pacientului.

— Am presupus că acelea au fost momentele în care ai reuşit să faci ceva astfel încât să poţi evada şi să te întorci la noi, domnule comandor, îşi continuă doctoriţa monologul cu aceeaşi expresie zâmbitoare şi calm imperturbabil. Te poţi ridica?

Fără să spună nici de data asta nimic, Robin se ridică întâi la marginea patului, apoi în picioare cu totul.

— Medicamentele pe care tocmai ţi le-am administrat ar trebui să te facă foarte sprinten, Robin. Este corectă presupunerea mea că te mişti ca un om bolnav din cauza traumei emoţionale pe care tocmai ai trăit-o? îi zâmbi ea

îngăduitor.

Îl mângâie cu blândeţe pe umăr într-un gest simultan de înţelegere şi îmbărbătare, apoi îl apucă de mână, încurajându-l să facă mai mulţi paşi în direcţia celui mai apropiat convertor organic.

— Am să pretind că nu văd ce îţi recomandă MP-ul şi te sfătuiesc să îţi comanzi ceva care îţi place deosebit de mult ca să îţi aducă o mică alinare emoţională.

Robin se întoarse spre ea şi un început de zâmbet îi înflori în colţul gurii la auzul acestei recomandări profesionale… poznaşe. Se simţea în siguranţă alături de ea. Ştia că acest comportament grijuliu îi fusese inoculat doctoriţei în lungii ani de şcoală, dar pentru moment lui nu îi păsa. Avea senzaţia că ea era acolo numai pentru el şi pentru binele lui. În mare parte era şi adevărat, în acel moment în laboratorul-spital neaflându-se niciun alt pacient.

Îşi îndreptă spatele oarecum mai încrezător şi ceru o combinaţie de pastă de fructe şi îngheţată multistrat deosebit de aromată ce îi făcea mereu plăcere. Un recipient colorat se materializă în cuva din faţa sa, iar spaţiul dintre ei se umplu de un parfum plăcut, fructat şi dulceag în acelaşi timp. Îşi luă îngheţata şi, la indicaţia doctoriţei, se îndreptară amândoi spre două scaune de laborator aflate în biroul ei.

Se aşeză, bucuros că nu a dat iarăşi peste un cub mimetic şi privi oarecum relaxat ambientul liniştitor. Luă o gură din îngheţată şi, în ciuda bucuriei pe care o simţea de obicei când mânca aşa ceva, expiră brusc într-un geamăt care îl surprinse chiar şi pe el, iar chipul i se înnegură ca după o suferinţă profundă.

— Ştii că pregătirea mea include şi studii aprofundate de neuropsihiatrie, da? Nu sunt telepat ca Amira, dar pot să te ascult şi să te ajut. Sau pot să chem unul dintre ceilalţi neuropsihiatri aflaţi la bord.

Vocea doctoriţei era atât de liniştitoare, încât îşi făcu efectul aproape imediat.

— De obicei, mănânc împreună cu ai mei…

combinaţia asta. Ştii, holo-partenerii mei. Sau cu Martha… acasă… pe Terra… ştii tu… Acum câteva ore, pierderea lor părea o realitate implacabilă.

— Te rog, dezvoltă ideea.

— Unde este căpitanul? Cum stau lucrurile pe navă? îşi recăpătă Robin controlul brusc şi sări peste răspunsul aşteptat.

— Căpitanul este la bord, de fapt toată lumea este în afară de Amira Kyonu şi de Valeris Mathy, terraformatorul. Şedinţa în care ai aterizat tu avea drept scop analizarea şi centralizarea informaţiilor primare furnizate de reţeaua simplificată de sateliţi.

— Wow… cât de mult am lipsit. Te rog, vreau un inhibitor emoţional, să nu mă pierd cu firea în şedinţă şi să îmi pot prezenta informaţiile lucid. Sunt de natură să afecteze întreaga expediţie.

— Căpitanul mi-a spus să îţi acord oricât timp ai nevoie să îţi revii, încercă doctoriţa să îl tempereze adăugând o nouă notă de blândeţe în voce.

— Nu avem timp de pierdut, spuse Robin hotărât şi scuturând din cap, şi mă simt bine fizic.

— Bine, aşteaptă o clipă.

Doctoriţa se ridică, se duse să realimenteze seringa hipodermică şi nu insistă cu întrebările pentru a nu agrava starea şi aşa delicată a pacientului său.

— Căpitane, aici Robin Stater! se auzi în intercom în urma ei.

— Mă bucur să te aud, comandor! răspunse imediat Meyer, fără să abuzeze de comunicarea holografică, ştiind că Robin este în zona de spital.

— Am veşti de natură să afecteze întreaga expediţie. Dacă sunteţi de acord, o şedinţă cu toţi şefii de departamente este chiar urgentă.

Urmă o pauză de câteva secunde, după care se auzi vocea gravă a lui Meyer.

— În cinci minute pe puntea principală.

— Am pornit, căpitane.

Doctoriţa se apropie şi îi administră o nouă

substanţă, apoi vizitară fiecare câte un cubiculum în care dezbrăcară folia protectoare microbiologic, specifică zonei de spital, şi îmbrăcară uniformele standard, mult mai potrivite unei şedinţe.

Aşa cum era de aşteptat, la sosirea pe puntea principală toţi ochii se îndreptară spre Robin. În urma lui, doctoriţa mignonă se îndreptă cu discreţie spre postul ei de lucru, iar pe drum îi făcu un semn căpitanului că totul este în regulă printr-o uşoară înclinare a capului însoţită de un zâmbet de confirmare.

— Ne bucurăm că eşti întreg şi din nou printre noi, comandor! i se adresă încurajator căpitanul. Aşteptăm cu nerăbdare să ne spui ce naiba se întâmplă acolo, în laboratorul numărul 5.

Cu o expresie a feţei concentrată, Robin îşi surprinse audienţa:

— Vreţi să spuneţi că nu l-aţi prins?

— Din păcate, nu! răspunse Meyer cu regret evident în voce, coborându-şi privirea pentru o clipă spre verdele uniformei. Imediat după teleportarea ta am verificat şi atacat toate sistemele de securitate ce protejează Refugiul, sperând să profităm de portiţa ce te-a ajutat să evadezi, dar funcţionează totul perfect. Iar cine le-a conceput s-a gândit la toate detaliile pentru că nu am reuşit să găsim încă nicio fisură. Câte persoane se găsesc acolo? Cine le coordonează? Ce scop au?

Robin îl privi concentrat în ochi pe căpitan, apoi spuse un pic mai tare decât şi-ar fi dorit, eliberându-se de povara pe care o purta în minte:

— Amiralul Joseph Conrad se află în laboratorul numărul 5, căpitane!

— Cum? Cum e posibil? sări Meyer de la locul său şi se apropie involuntar de Robin.

Toţi ochii se măriră de uimire. Pe chipul căpitanului se cunoscu o vreme şocul, după care începu să îşi facă loc înţelegerea. Era cam singura persoană care ar fi avut acces la securitate şi cunoştinţe atât de avansate încât să poată duce la îndeplinire un astfel de plan ce, în mod

normal, ar fi părut irealizabil. Înţelegea acum toată şarada hologramelor ce ţinuseră discursuri în deşert înaintea decolării şi de ce o persoană atât de populară şi iubitoare de atenţie ca Amiralul preferase să îşi ia rămas-bun de la ei în izolarea biroului propriu în loc să o facă în faţa milioanelor de adoratori. Alese totuşi să ţină toate aceste deducţii pentru el momentan, ştiind ce înseamnă Amiralul pentru cei mai mulţi dintre membrii echipajului. Avea să le noteze mai 221 târziu în jurnalul personal, la capitolul concluzii proprii, urmând ca istoria să îi judece pe cei ce trăiseră aceste vremuri, la fel de implacabil pe cât o făcuse în ultima sută de mii de ani, de la primele însemne păstrate pe pereţii cavernelor.

— De asemenea, căpitane, sunt destul de sigur că ne ascultă.

O nouă undă de şoc străbătu puntea principală. Aceste cuvinte îi amuţiră brusc pe toţi cei prezenţi şi care, până în secunda precedentă, vociferaseră destul de strident sub şocul veştii. Aşteptară cu toţii în linişte câteva secunde intervenţia musafirului nepoftit, dar acesta, dacă asculta, alese să nu comunice cu ei.

Robin privi peste toţi cei prezenţi cu o expresie obosită, deşi fizic se simţea perfect, şi îşi începu povestirea:

— Dacă nu ne ascultă acum, cu siguranţă o va face după ce va ieşi din cuva medicală. Cu siguranţă trauma lui fizică este semnificativă şi refacerea va dura.

Toate privirile se întoarseră mirate spre el.

— Vrei să spui că i-ai provocat… că l-ai lovit? se auzi vocea mirată a lui Arka Mihail care plutea în capătul sălii, în semiumbră, într-un costum medical pe jumătate deschis şi înclinat cu câteva grade. îl asista pe Zack Horam care îi ţinea locul la postul de lucru.

— Ce ţi s-a întâmplat? fu rândul lui Robin să se mire. Nici nu observase că şeful securităţii se afla în costumul medical.

— E mai complicat… nu îţi face griji, eu voi fi bine. Doctor Mitchum îmi creşte un ficat nou în laborator chiar

în timp ce vorbim. Spune-mi, cum ai reuşit tu să faci aşa ceva? Ştiu sigur că nu eşti pe lista mea de… mă rog, persoane capabile de protecţie fizică, îl interogă Arka Mihail.

— Nu ştiu cum a fost posibil, dar… am reuşit, răspunse Robin încruntat.

Simpla amintire a acestui fapt îi crea o senzaţie de rău fizic. Îşi strânse pentru o clipă umerii într-un gest involuntar de repulsie. Nici el nu putea să îşi explice cum s-a întâmplat.

— Căpitane, comandor Robin, se auzi deodată glasul Corei Mitchum, de data aceasta cu timbru didactic şi nu medical, gena care se inhibă fătului în scopul incapacitării potenţialului distructiv nu este, de fapt, singura responsabilă de abilitatea noastră de a interacţiona fizic violent cu o altă fiinţă. Există numeroase excepţii, pe care nu le voi enumera acum. Se pare că ne aflăm în faţa unei astfel de situaţii în care o persoană este supusă unei ameninţări atât de mari, pentru un timp atât de lung – Robin aprobă printr-o înclinare a capului –, încât ajunge să îşi poată depăşi condiţionarea genetică şi neurologică şi poate acţiona în scopul îndepărtării pericolului. Însă stresul este atât de mare încât se întoarce împotriva persoanei, de unde şi leşinul comandorului.

Robin Stater păru deodată mai relaxat şi mai puţin încruntat, înţelegerea a ceea ce i se întâmplase îl ajută, aşa că îşi continuă relatarea:

— Faptul că amiralul nu intervine în discuţia noastră îmi arată că este încă în stază, aşa că mai bine vă povestesc ce s-a întâmplat până nu îşi revine. De asemenea, recomand izolarea perfectă a spaţiului în care ne aflăm.

Meyer se întoarse brusc spre Relis Kang, şeful sistemelor de transport şi implicit al teleportorului, persoana capabilă de a realiza o ecranare perfectă a punţii principale, şi încuviinţă scurt din cap.

— Trebuie să ne temem de intervenţia lui? se auzi vocea

Costei.

— Da, răspunse Robin repede şi fără ezitare. Ce aţi reuşit să recuperaţi din MP-ul meu?

— Nimic, în afara datelor minime medicale, răspunse Cora. A fost evident perturbat.

Doctoriţa era prima care se conecta la MP-ul unui pacient pentru intervenţia medicală, evident, dar şi pentru a separa datele personale de cele de natură profesională.

— Nu am găsit nimic, căpitane. Doar fluctuaţiile parametrilor fiziologici ce confirmă afirmaţiile de până acum ale comandorului. Am presupus că toate datele pe care le-ar fi putut recolta din mediul extern au fost cumva bruiate. Eu propun să îi dăm cuvântul.

Karl Meyer se întoarse cu tot corpul spre Robin şi îi făcu acestuia un semn cu mâna ce arăta interesul său total faţă de ceea ce avea inginerul de împărtăşit.

Robin se aşeză într-un scaun, la pupitrul unde stătea de obicei, şi povesti cât putu de amănunţit ce i se întâmplase din momentul teleportării sale în laboratorul 5 şi până în momentul evadării. Lăsă la o parte interpretarea emoţională a evenimentelor, medicamentul administrat înainte de şedinţă ajutând foarte mult în acest scop, şi prezentă cât se poate de obiectiv datele şi observaţiile.

În tot timpul povestirii sale, un gând sâcâitor nu îi dădu însă pace în planul secundar al conştiinţei sale… câte informaţii sau detalii relevante se pierdeau din cauza faptului că nu putea descărca informaţiile colecţionate de MP-ul său şi trebuia să se bazeze numai pe simţurile umane atât de incomplete şi subiective. Resimţea într-un moment periculos puţinătatea capacităţilor sale individuale. În astfel de momente, să fii om reprezenta o însuşire de nedorit şi, în mod ironic, susţinea teoria amiralului.

Nimeni sau nimic nu întrerupse relatarea comandorului. Toţi membrii echipajului păreau de-a dreptul şocaţi de veştile aflate. Fiecare dintre ei avusese o relaţie personală cu Amiralul Aviaţiei Terrane, unii se considerau chiar foarte apropiaţi. Dar chiar şi lăsând la o

parte asocierile de natură personală, acest sabotaj la nivel planetar era de neconceput.

Din nou, Karl Meyer simţi acut lipsa Amirei. Apropierea ei telepatică avea cel mai bun efect asupra lui. Reuşea să îl calmeze fără intervenţia substanţelor medicamentoase şi îl ajuta să gândească şi să discearnă între sentimente şi raţiune atunci când avea de făcut alegeri dificile. Se întrebă de asemenea cum reuşise amiralul să treacă nedetectat de Amira, să ascundă de ea o înşelătorie de asemenea magnitudine.

După mai multe momente de gândire, se hotărî să întrerupă liniştea apăsătoare ce coborâse printre ei:

— Ai spus că a instruit CS-ul din Refugiu să dea acces „celuilalt CS” la motoarele hyperdrive?

— Da, căpitane.

Karl Meyer se încruntă şi îşi netezi o cută imaginară de pe uniformă. Doar cea de pe frunte rămase adânc sculptată.

— CS, motoarele Queen One sunt în stare de funcţionare?

— Da, căpitane, se auzi vocea feminină şi caldă.

— Ambele tipuri? Dacă decid acum întoarcerea pe Terra, este acest lucru realizabil?

— Da, căpitane, răspunse vocea ca un ecou. Gradul de alimentare este de 100%. Doriţi configurarea traseului orbital sau a celui intergalactic?

Se uită mirat la Relis Kang, care stătea la postul vizavi de el, şi răspunse CS-ului:

— De ce nu au funcţionat până acum motoarele hyperluminice?

— Acestea nu au fost nefuncţionale, căpitane, răspunse vocea înnebunitor de calmă.

Karl se ridică de la pupitrul său, se frecă peste faţă cu mâna, încercând să oprească parcă vorbele grele cărora ar fi vrut să le dea drumul şi se adresă cu voce joasă echipei sale:

— Asta ne răspunde la întrebarea din şedinţa precedentă despre câtă încredere ar trebui să avem în CS-

ul Queen One. Vreau să aud părerile voastre! Cred că vă este clar că trebuie să gândim cu capul nostru şi să nu mai cerem confirmarea CS-ului pentru hotărârile pe care le vom lua. Răspunderea finală va fi a mea, dar am nevoie să aflu ce gândiţi pentru putea lua aceste hotărâri.

Era atât de încruntat şi încordat în timp ce spunea aceste cuvinte, cum nu îl mai văzuseră demult.

— Căpitane, pentru a evita erorile umane ne vom baza întâi pe raţionamentul logic, pe acele premise care sunt clare şi duc într-o direcţie precisă, începu calm Marius Kopecky.

Stătuse până atunci scufundat în pupitrul său, părând să dea puţină atenţie conversaţiei. Toate capetele se întoarseră spre el.

— Eu voi enumera mai multe idei, apoi vom stabili care este probabilitatea ca ele să fie adevărate, continuă extrem de calm botanistul, cu vocea lui de moşneag sfătos ce preluase deodată conducerea şedinţei.

Karl Meyer încuviinţă din cap şi în acelaşi timp ridică uşor din sprâncene, oarecum surprins de intervenţia botanistului într-o problemă de securitate.

— Există două CS-uri, unul al navei şi unul al Refugiului. Din păcate, primul pare să fie subordonat celui de-al doilea.

Karl îşi plecă din nou capul şi umerii în semn de aprobare, iar doctoriţa Mitchum îşi făcu o notă personală scurtă. Căpitanul avea nevoie de o şedinţă cu un neuropsihiatru, urgent. Tot corpul său trimitea semnalele unui om învins. Nu ştia ce anume l-a doborât în halul acesta, dar era evident că trebuie remediat cât mai repede posibil. Bănuia că relaţia acestuia cu Amiralul fusese una foarte strânsă şi asta declanşase totul, dar această atitudine trebuia vindecată repede, fiind toxică pentru moralul întregului echipaj. Mai trecuseră prin multe situaţii limită, dar de data aceasta se atinseseră noi maxime ale toleranţei emoţionale.

Nimeni nu îl contrazise pe botanist, aşa că acesta continuă să centralizeze informaţiile certe de care

dispuneau:

— Amiralul vrea să facă în aşa fel încât noi să nu ne mai putem întoarce pe Terra, dar nici cei rămaşi acasă să nu poată ajunge la noi?

— Corect, aprobă şef-energie.

— Ce îi poate împiedica pe cei de pe Terra să vină pe Omega?

— Lipsa comunicării… de orice fel, interveni căpitanul. Dacă nu primesc veşti de la noi, vor presupune că expediţia nu a reuşit şi îşi vor îndrepta atenţia spre o altă locaţie.

— Şi nu vor încerca să afle ce s-a întâmplat cu noi? continuă Marius şirul întrebărilor.

— Nu imediat, interveni doctoriţa. Prioritară este relocarea populaţiei. Dacă noi nu vom transmite niciun fel de semnal, alt echipaj şi altă navă vor fi trimise spre următoarea planetă considerată locuibilă. Poate după ce vor reuşi să terraformeze o zonă nouă şi să mute un număr semnificativ de oameni, vor fi istorici care vor încerca să afle ce s-a întâmplat şi cu noi.

Deşi vocea doctoriţei nu părea capabilă să dea veşti rele, iată că realitatea prezentată de ea era dintre cele mai sumbre.

O linişte apăsătoare se aşternu preţ de câteva clipe, dar Marius Kopecky sparse tăcerea brusc şi împiedică tristeţea şi îngrijorarea să se instaleze, cel puţin pentru moment.

— Ce altceva mai ştim sigur? Că doreşte să creeze o nouă rasă umană, pornind de la noi?

— Cred că da, cunoştinţele mele de genetică sunt foarte mici, dar da, cred că asta a vrut să spună, răspunse şef-energie oarecum încurcat.

Mintea lui fusese atât de şocată de ce auzise încât blocase o parte din informaţii ca o măsură de protecţie psihică.

— O rasă nouă şi sănătoasă. Am presupus automat că noi vom fi întemeietorii ei pentru că nu are la dispoziţie alţi oameni şi de undeva trebuie să pornească.

— Hm…

În mod surprinzător, cea care intervenise era Ancona Bauter. Părea să îl completeze pe Marius în idei, aşa cum se întâmpla în cele mai multe momente ale colaborării lor. Făcură întâi un schimb rapid de priviri, după care întrebă:

— Domnule Heinz, există vreo modalitate de a ne da seama câte dintre problemele pe care le-am întâmpinat până acum se datorează acestui sabotaj?

— În realitate, nu cu precizie.

Inginerul era extrem de tulburat.

— Este foarte probabil ca lipsa comunicaţiilor, nefuncţionarea motoarelor hyperdrive, problemele de teleportare şi consumurile necontorizate de energie să fie toate o consecinţă directă a pierderii controlului asupra CS-ului, dar certe sunt defectarea motoarelor şi consumul excesiv de energie pe o arie localizată.

— Cred că putem include şi comunicaţiile pe această listă, fără să ne înşelăm prea mult. În fond, asta este ceea ce îşi doreşte amiralul… ruperea oricăror punţi de legătură între noi şi Terra, adăugă Costa Bedanis cu destulă siguranţă în glas.

Şefa comunicaţiilor arăta foarte îngrijorată şi nici chiar excentricităţile ei în materie de aranjarea părului nu păreau să poată alunga stresul de pe chipul ei.

— Cum putem face ca CS-ul nostru să nu mai poată primi ordine de la surogatul din Refugiu? se întoarse Karl în discuţie.

— Căpitane, din câte mi-am dat seama, în momentul în care am încercat să ecranez această cameră, ceea ce am reuşit, fără îndoială, îşi aplecă Relis capul peste pupitru, CS-ul pe care îl avem noi la dispoziţie este o clonă a celui principal, care se găseşte în laboratorul numărul 5.

Un murmur de îngrijorare străbătu adunarea.

— Cum ai ajuns la această concluzie, comandor? se auzi vocea subţire a Christinei Yun.

— Păi, nu e simplu? CS-ul nostru nu este conştient de existenţa celuilalt şi mă tot întreba de ce anume trebuie să izoleze această încăpere, el nedetectând nicio altă

prezenţă de tip inteligenţă artificială superioară.

— Asta înseamnă un singur lucru, căpitane, interveni Markus în ajutorul explicaţiilor lui Relis Kang. Că acest CS, pe care îl folosim noi, a fost instalat ulterior celui de bază, ca un program secundar.

— Este foarte posibil, confirmă Meyer cu îngrijorare. Queen One era deja în construcţie în momentul întoarcerii noastre din misiunea precedentă. Totuşi el exista fizic, în spaţiul dedicat de pe puntea 13... Oricum, nu mai contează asta! Cum putem prelua controlul asupra CS-ului din Refugiu?

— Fără acces direct la circuitele lui, mă tem că nu pot face nimic, căpitane! răspunse Heinz fără ezitare.

— Ce soluţie avem atunci?

— Putem încerca să intrăm de-a lungul tunelelor de cabluri şi să secţionăm conexiunile, sugeră inginerul. Nu putem fi însă siguri că am tăiat ce trebuie sau tot ceea ce trebuie până în momentul în care amiralul va încerca ceva împotriva noastră şi va eşua.

— Asta presupune că va lua legătura cu noi şi ne va informa ce are de gând, completă căpitanul ezitarea lui.

— Căpitane, în acest moment avem controlul motoarelor hyperdrive, corect? întrebă deodată Marius Kopecky, pe a cărui faţă se cunoştea că îi venise o idee.

— La ce te gândeşti?

— Conversaţia noastră este inaccesibilă sabotorului... este cumva prizonierul nostru în aceeaşi măsură în care şi noi suntem ai lui.

Este o şansă foarte mică, dar... propun să ne întoarcem pe Terra, căpitane! Până când se hotărăşte să ne taie iarăşi accesul la motoare!

Robin Stater fu străbătut de un fior. Nu îi plăcea deloc ideea de a-l ajuta pe amiral să aibă dreptate, dar altă soluţie nu găsea nici el, iar în raţionamentul CS-ului nu se puteau încrede.

Botanistul se ridică de la postul de lucru şi gesticulă agitat:

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit mai devreme la asta!

… Ajungem pe Terra, blocăm Queen One la sol, îl predăm autorităţilor, iar Aviaţia Terrană ne ajuta să demontăm al doilea CS sau, mă rog, primul…

Marius devenise uşor agitat, el care de obicei era atât de calm. Întârzierile aduse planului său de a transforma Omega într-un paradis al vegetaţiei îl deranjau cu adevărat. Era un vizionar, un creator de viaţă la scară planetară, iar el nu putea să îşi înceapă munca.

— Dar ce facem cu Amira şi Valeris, căpitane? se auzi vocea caldă a doctoriţei.

Abandonarea unor persoane îi producea un stres incalculabil, interacţionând puternic şi negativ cu condiţionarea sa primară.

— Putem să facem asta! interveni bucuros Meyer. De cât timp avem nevoie?

— Cel puţin o zi, maxim trei, căpitane! răspunse prompt Robin Stater care, spre mirarea doctoriţei, nu mai răspunse cu precizia caracteristică, până la a treia zecimală.

Nu era un semn bun. Micile lui ticuri profesionale erau o măsură a stabilităţii sale emoţionale. Absenţa lor era o dovadă de destabilizare. Mai târziu, poate şi cu ajutorul Amirei… ea mereu găsea soluţia psihoterapeutică optimă în cel mai rapid mod. Oftă în sinea ei când îşi dădu seama că se gândeşte la prietena ei ca la o persoană demult înstrăinată.

— Au provizii pentru o perioadă suficientă de timp, încuviinţă ea, evident dezamăgită. Ar trebui totuşi să îi anunţăm. Să le dăm o limită de timp, o speranţă.

— Comandor Bedanis, încearcă să iei legătura cu Valeris

Mathy.

— Imediat, căpitane!

În faţa frumoasei Costa se materializă un pupitru de comandă şi comunicare la care ea se conectă cu ambele mâini. Era o şansă mică, dar merita să încerce.

Spre bucuria tuturor, în câteva clipe, în cameră se auzi vocea terraformatorului.

— Comandor, nu ai idee cât mă bucur să te aud! izbucni vesel glasul lui Valeris printre zgomote de fond şi întreruperi.

— Domnule Mathy, suntem cu toţii aici şi te auzim! răspunse Meyer, şi el evident încântat că putea comunica.

Se uită lung la Costa, întrebând-o din priviri dacă nu e posibilă şi o comunicare holografică. Ea negă cu putere din cap şi ridică apoi din umeri arătând că nu putea face nimic mai mult.

— Căpitane, sper că aveţi deja nişte răspunsuri şi un plan pentru că lucrurile au început să se complice aici, se auzi din nou cu întreruperi vocea terraformatorului.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva anume?

— Amira… căpitane… îmi poate citi gândurile şi…

Urmară câteva interferenţe, făcând imposibil de înţeles cuvintele.

— Cred că e mai bine să coborâţi pe planetă, domnule… cât mai repede posibil.

— Vom coborî… peste trei zile, domnule Mathy. Crezi că vă descurcaţi? Aveţi acces la lumină solară?

Se aşternu liniştea. Meyer verifică din priviri dacă mai era activă conexiunea. Costa încuviinţă printr-o uşoară înclinare a capului.

— Căpitane, sunt convins că aveţi motive serioase pentru care amânaţi coborârea pe planetă, dar… lucrurile se transformă pe aici, se auzi vocea ezitantă a terraformatorului. Şi da, avem energie.

— Sunteţi în vreun fel de pericol, comandor?

— Sper că nu… Căpitane, grăbiţi-vă! se mai auzi şters vocea lui Valeris după care se întrerupse conexiunea.

Meyer mai aşteptă câteva clipe până se convinse că nu mai putea transmite nimic, apoi se întoarse spre membrii echipajului mai ferm ca niciodată:

— Ne întoarcem să terminăm ce am început! Dar întâi să ne eliberăm de povară. Toată lumea la posturi!

În vocea lui se simţea deja decizia luată. Un fior de încordare străbătu puntea principală pe măsură ce începură să se împrăştie în măruntaiele navei spre staţiile

de control. Personalul strict necesar rămase pe loc.

— CS, configurează un traseu pentru întoarcerea pe Terra cât mai rapid posibil.

— Înţeles, căpitane, răspunse vocea caldă, spre uşurarea tuturor.

Un murmur abia perceptibil la început, dar crescător în intensitate, străbătu nava în momentul în care motoarele orbitale puseră în mişcare uriaşa creaţie inginerească şi o deplasară spre punctul de decolare hyperdrive.

Noul traseu calculat de CS era în cea mai mare parte asemănător primului. Existau totuşi mii de corecţii minuscule legate de poziţia curentă a planetelor din sistemele solare străbătute, a câmpurilor de asteroizi şi a vitezelor estimate la primele treceri. Toate aceste milioane de calcule depindeau în totalitate de o inteligenţă artificială, niciun creier uman nefiind capabil de a realiza proiecţii de o asemenea amploare.

Fiecare traseu parcurs prin hyperspaţiu, fiecare astfel de pseudoteleportare aducea senzorilor Queen One o cantitate enormă şi complet nouă de informaţii pe care umanitatea le stoca prin intermediul Creierelor Sintetice şi le extrapola pentru a putea creşte gradul de siguranţă al fiecărei călătorii interstelare. Existau încă foarte multe riscuri, dar fiecare nou drum era şi o nouă lecţie.

— Queen One se găseşte la punctul de decolare extraorbitală, se auzi după o vreme glasul CS-ului pe puntea de comandă şi în toate încăperile cu scop ştiinţific.

— Recepţionat, mormăi Karl, într-o atitudine ce dovedea clar că îi era neplăcut să lucreze cu CS-ul clonă.

Se adresă apoi inginerului-şef pentru o ultimă asigurare:

— Comandor Heinz, mai avem controlul motoarelor superluminice?

— Îl mai avem, căpitane, răspunse acesta din sala motoarelor de unde supraveghea toată operaţiunea, şi suntem pregătiţi să ne întoarcem pe Terra.

— Dă comanda! se auzi în intercom.

Mai departe nu se mai auzi nimic, doar se simţi în vibraţia generalizată ce preceda, ca de obicei, orice călătorie interstelară. Dar senzaţia cunoscută nu dură mult şi fu înlocuită de o mişcare colosală ce răscoli toată nava ca un cutremur adevărat de pe vechiul Pământ. Stelele dispărură de pe ecranul panoramic ce ocupa un perete întreg al punţii şi haosul se năpusti peste ei. Pereţii întregii nave se curbară spasmodic şi căpitanul nu fu sigur pentru o clipă dacă privirea lui era cea care îi juca feste sau dacă aşa ceva chiar era posibil. În secunda următoare, toate structurile revenіră la forma iniţială, doar oamenii şi lucrurile începuseră să zboare prin aer.

Relis Kang, care rămăsese la un pupitru de comandă de pe puntea principală, sări din scaun şi ateriză dureros peste locotenentul Horam, care îi ţinea locul lui Arka Mihail. Din câteva display-uri fixe de control de pe pereţi izbucniră scântei şi toată nava fu din nou străbătută de un val ca de tsunami ce părea că şi-a inversat brusc sensul.

Strigătele răsunau peste tot, alarma acustică se adăugă zgomotelor şi aşa puternice, iar în jurul lui Karl Meyer, care căzuse, dar se ţinea strâns cu mâinile de marginile pupitrului său de comandă, creşteau ca din pământ pagini holografice cu numeroase zone roşii. Asta însemna existenţa a numeroase situaţii de urgenţă.

Totul dură în aparenţă o eternitate de haos şi de imagini de neînţeles. Se termină la fel de brusc precum începuse. Membrii echipajului care zburaseră de la posturile lor de-a valma pe puntea centrală începură să se ridice. Câteva ţipete ascuţite şi profunde anunţară fără drept de apel mai multe fracturi sau măcar entorse. Karl se gândi şocat că e bine că îi aude ţipând, asta însemnând că mai trăiesc. Era sigur că echipa medicală se poate descurca în aproape orice situaţie, fiind dotaţi cu un număr impresionant de celule de stază.

Vocea Costei Bedanis care, în mod excepţional, fusese capabilă să ajungă extrem de repede înapoi în scaun, izbucni deodată, pe măsură ce reuşea să citească şi să centralizeze o parte din informaţii:

— Căpitane, învelişul exterior primar a fost secţionat! strigă ea panicată.

— Cât de tare?

— În proporţie de 3% şi nu e într-o zonă vitală, dar primesc din laboratorul numărul 2 semnale... E nevoie urgentă de ajutor!

În intercom se auzi deodată vocea clară a lui Meyer:

— Tot personalul disponibil, imediat în laboratorul 2! Urgenţă de grad 1! Urmaţi cu atenţie instrucţiunile comandorului Ancona Bauter!

Stelele reapărură pe ecran strălucitoare şi enigmatice.

— Căpitane, strigă iar Costa, în vocea ei simţindu-se că nu era departe de a-şi pierde cumpătul. Sunt răniţi în zona spaţiilor de habitaţie!

— Am plecat deja spre ei, răspunse aproape instantaneu Cora Mitchum. Căpitane, în unele zone sunt afectate lifturile tridimensionale, ajungem pe căi ocolitoare cât putem de repede. Vom folosi plăcile repulsoare. Cât e de sigură teleportarea?

— Nu folosiţi teleportoarele! Repet! Nu folosiţi teleportoarele interne!

Relis Kang striga disperat în intercom, apoi, întorcându-se spre Meyer, spuse:

— Tocmai am primit raportul de siguranţă şi este negativ, căpitane. Până putem verifica informaţiile CS-ului, le vom folosi ca fiind corecte.

— De acord. Comandor Heinz, avem primele rapoarte? Ce s-a întâmplat?

Meyer parcurgea în fugă puntea, încercând să îi ajute pe cei care ţipaseră de durere. În aceeaşi clipă, câmpul de forţă principal se dezactivă şi mai mulţi medici dădură buzna pe puntea principală, preluându-i pe răniţi.

— Căpitane, se auzi vocea preocupată a inginerului-şef, am efectuat o teleportare parţială şi nu suntem într-o zonă cunoscută a galaxiei. Am fost aruncaţi pe un traseu necunoscut, într-o regiune necartografiată şi...

Se opri, apoi continuă cu o voce ezitantă:

— Din motive necunoscute, am decelerat forţat, brusc. Astea sunt datele transmise de CS de la senzorii externi. Nu îmi este clar încă ce anume am lovit, dar a avut loc o secţionare parţială…

— Căpitane!

Karl Meyer se întoarse brusc în mijlocul agitaţiei generale şi îl văzu pe Robin Stater la pupitrul său, evident accidentat, pentru că din nas i se prelingea un firişor de sânge, iar cu mâna îşi acoperea o ureche de parcă încerca să asculte o transmisiune personală în implantul auditiv. Ochii priveau în gol şi fix şi părea să nu dea importanţă răniţilor sau agitaţiei din jurul lui. Dimpotrivă, chiar încerca să facă abstracţie de zgomot ca să audă mai bine şi îi făcea din mână ca să vină spre el.

Căpitanul aşteptă ca rănitul pe care îl ajuta să fie preluat de medici şi urcat pe targa suspensoare, după care se îndreptă spre şef237

energie. Acesta nu întrerupsese contactul vizual nici măcar o secundă, iar în momentul în care Meyer ajunse în dreptul lui, scrise cu degetul pe ecranul tactil din faţa sa: E EL.

Chipul lui Meyer îngheţă, buzele i se crispară într-un gest de nemulţumire amestecat cu spaimă şi se prăbuşi pe scaunul de la pupitrul vecin fără să scoată vreun sunet, aşteptând ca Robin să termine convorbirea. După câteva secunde, şef-energie luă mâna de la ureche şi se întoarse cu chipul înnegurat:

— El ne-a făcut asta!

— Am înţeles asta, dar de ce a luat legătura numai cu tine?

— Din cauza disputei pe care am avut-o în Refugiu… răspunse Robin încruntat şi obosit.

Şterse cu mâna sângele care îi curgea de la nas şi căută din priviri un medic. Nu părea să fie prea impresionat de faptul că e rănit, într-o situaţie măcar apropiată de normalitate, ar fi sărit imediat să rezolve această situaţie medicală şi să se reechilibreze fiziologic. Nici nu îşi amintea când sângerase ultima dată. Trecuseră

probabil decenii.

— M-a contactat ca să se laude că a avut dreptate, continuă cu voce joasă şi mânioasă, aproape ca un mârâit. Că suntem nişte laşi care au încercat să fugă înapoi pe Terra de îndată ce au dat de greu, exact cum a prevăzut el.

Fu rândul lui Meyer să se enerveze şi să facă un gest de furie cu mâna către un display ce nu avea nicio vină. Palma lui zbură de-a dreptul prin lichidul tridimensional şi ieşi brusc pe partea cealaltă fără să lase urme vizibile ale nervozităţii sale.

— Căpitane!

Robin îl privi adânc în ochi de parcă nici nu observase ieşirea acestuia.

— A preluat complet controlul CS-ului şi ne duce înapoi pe Omega. De acum înainte, tot ce facem trebuie aprobat în prealabil de el, altfel ne va bloca.

Meyer se întoarse fără să spună nimic spre puntea principală şi privi câteva minute cum unul dintre inginerii responsabili de întreţinere şi curăţenie plimba pe puntea centrală un convertor organic portabil pe care îl folosea pentru a îndepărta prin dematerializare resturile şi obiectele deteriorate în urma decelerării haotice. Câţiva soldaţi ajutau şi ei echipele desemnate să se ocupe de astfel de situaţii.

Robin se ridică şi plecă în cele din urmă spre laboratorul medical pentru a opri sângerarea.

Când puntea principală fu repusă în funcţiune în totalitate şi schimburile sosiră la posturi, şi gândurile lui Meyer păreau să fi căpătat ceva ordine şi logică. Se ridică şi porni spre zona de spital pentru a vedea câte persoane au fost rănite şi cât de grave sunt accidentările. Din câte ştia nu existau morţi.

Ieşi pe culoarul central şi găsi abandonată o placă suspensoare antigravitaţională, probabil uitată acolo de un cadru medical. Păşi pe ea şi comandă MP-ului să o ghideze către spital. Pe drum întâlni mulţi membri ai echipajului foarte speriaţi, aşa că îşi puse pe chip o mască de încredere şi îi încurajă pe toţi. Bineînţeles că nu spuse

nimănui de ce era el cu adevărat îngrijorat.

Ajunse după un timp destul de lung în laboratorul numărul 4 şi îl găsi foarte aglomerat. 48 de membri ai echipajului fuseseră răniţi mai mult sau mai puţin grav. Nimeni nu era în stare critică, deşi câţiva dintre ei aveau nevoie de ajutor serios. Fuseseră deja adormiţi şi introduşi în celulele de stază.

Doctoriţa Mitchum îl întâmpină de cum intră, dar el o informă repede că venise doar pentru a vedea care e starea oamenilor şi nu pentru sine. Cora înclină scurt din cap în semn de înţelegere şi se întoarse spre cei care aveau în mod direct nevoie de ajutorul ei.

Îl găsi pe Robin Stater într-un pat din capătul primului culoar din stânga, singur cu gândurile lui. Nicio hologramă sau display nu îl acompania, aşa cum se întâmpla în cazul celorlalţi pacienţi. Se ridică de îndată ce îl zări pe căpitan şi îi spuse fără să aştepte vreo aprobare:

— Sunt bine, hai să mergem de aici!

— Aşteaptă-mă în biroul meu!

— Înţeles, căpitane!

Robin se ridică şi pomi imediat spre ieşire, Meyer mai rămase să mai schimbe câteva vorbe şi să mai încurajeze, pe cât posibil. Ajunse câteva minute mai târziu în spaţiul său personal, unde îl găsi pe şef-energie prăbuşit într-un scaun şi sorbind o băutură energizantă. Acesta i se adresă imediat:

— Cred că putem să le spunem şi lui Marius Kopecky şi Anconei Bauter. Şi comandorului Kang.

— Kopecky, Kang, Bauter, vă aştept în biroul meu.

Cei trei comandori convocaţi înţeleseră imediat că situaţia era deosebit de gravă. Căpitanul nu ar fi renunţat niciodată la formulele de protocol din adresarea sa. Era o persoană ce îşi respecta colegii şi nu făcea rabat de la asta.

Cât timp îi aşteptară pe cei doi, Robin şi Meyer nu îşi adresară niciun cuvânt şi rămaseră scufundaţi în gânduri. În realitate, nici unuia nu îi venea să creadă că treceau prin aşa ceva. Ani întregi de conceput protocoale pentru

cele mai neobişnuite situaţii… irosiţi. La o asemenea situaţie chiar nu se gândise nimeni.

Îşi făcură apariţia obosiţi şi agitaţi şi cei trei comandori. Primul deschise gura Marius Kopecky:

— Amiralul ne-a blocat motoarele, aşa este? aruncă în aer întrebarea fără să pară că era adresată cuiva anume.

— De unde ştii? se arătă Robin surprins.

— Simplă bănuială… răspunse botanistul cu ochii la Ancona, de parcă încerca să vadă dacă şi ea intuise acelaşi lucru.

Căpitanul privi câteva clipe schimbul de replici, apoi se adresă cu autoritate în glas:

— Comandor Kang, izolează această încăpere de tot restul navei, dar păstrează conexiunea cu laboratorul 5. Cred că e momentul unei confruntări.

Aşteptă câteva clipe să aibă confirmarea, apoi rosti tare în intercom:

— Joseph Conrad, e timpul să vorbim!

* * *

CAPITOLUL XII

Deşi izolarea ar fi trebuit să îi apropie, cei doi oameni păreau să funcţioneze ca două entităţi complet diferite. Dintr-un motiv complet necunoscut lui, Valeris Mathy revenise la vechiul eu fără efort şi fără surprindere, iar ceea ce simţise şi gândise câteva ore mai devreme se disipase în mod firesc din personalitatea lui, fără să lase urme vizibile, doar o uşoară stare de amorţeală şi relaxare emoţională.

Îşi dădea seama, în timp ce stătea întins pe un pat natural din peretele peşterii, o cavitate pe care o descoperise de curând şi căreia îi schimbase fără să ezite destinaţia, că nu îi este teamă deloc. Dimpotrivă, se simţea în siguranţă. O entitate sau un conglomerat de factori fizici îi modificaseră conştiinţa, temperamentul şi percepţia, iar el nu era deloc îngrijorat.

Stătea cu mâinile sub cap şi privea în gol spre tavanul peşterii. La recomandarea MP-ului, mâncase mai

multe batoane nutriţionale şi înghiţise câteva comprimate, iar acum stătea să îşi refacă rezervele de energie fizică.

Ar fi trebuit să doarmă, dar nu putea să facă asta în mod fiziologic şi ar fi avut nevoie să folosească un medicament sau gaz-somnifer din rezervele costumului medical şi nu voia. Pentru prima dată după… nici el nu mai ştia câţi ani, i se părea un gest nefiresc. Zâmbi în sinea lui gândindu-se câte mii de substanţe erau folosite în mod curent pentru buna funcţionare a corpului omenesc, iar el, aici, pe Omega, nu le simţea lipsa.

Aşa că alese să stea pur şi simplu întins în patul oferit de natură, să se relaxeze şi să gândească. Îşi dădea seama, tot fără 242 îngrijorare, că Amira, care se întinsese şi ea într-o altă nişă, suferise nişte schimbări majore de personalitate. Cunoştinţele sale profesionale îl îndemnau să creadă că aceste schimbări erau şi de natură fiziologică, dar fără confirmarea unor analize amănunţite nu ar fi afirmat niciodată cu voce tare aşa ceva şi nici nu ar fi îndrăznit să îi ceară transferarea datelor de pe MP-ul ei. Erau nişte informaţii extrem de personale, el nu era cadru medical, iar viaţa în mijlocul a 50 de miliarde de oameni îl învăţase că respectarea spaţiului personal era o noţiune sfântă.

Văzând că somnul refuza să îl ajute, se hotărî să ignore semnalele microacustice trimise de MP cu privire la rezervele personale de energie şi să înceapă explorarea împrejurimilor.

Văzuse intensitatea luminoasă crescând în exterior şi îşi dădu seama că pe noua planetă era dimineaţă. Primul său răsărit de soare pe Omega… cu siguranţă nu putea rata aşa ceva. Se întoarse spre Amira şi o văzu dormind într-o nişă alungită din perete. Părea extrem de liniştită, deşi evenimentele recente o tulburaseră şi schimbaseră profund. Zâmbi când îşi dădu seama că toată substanţa ce o înconjura era luminoasă pe o rază cam de un metru de jur-împrejurul ei, iar ea arăta ca un înger din tablourile antice, înconjurată aşa de haloul ei de lumină şi serenitate.

— Analiză procentuală de intensitate a culorii pe o

rază de un metru în jurul Amirei, comandă el MP-ului.

— Variaţie de 28%, domnule, se auzi vocea sintetică.

Valeris nu se înşela; nu era o iluzie optică.

Obosit fizic, dar curios mental şi grăbit să îşi cunoască noua casă cât mai repede, păşi într-unul din costumele de protecţie ca să facă economie de energie. Separă costumul în două jumătăţi, aşa că rămase îmbrăcat într-o pereche de pantaloni robotici cu plăci repulsoare gravitaţionale încorporate. Ieşi din peşteră plutind la înălţime mică.

Ca de obicei, o nouă surpriză îl aştepta. Planeta lui nu înceta să îl uimească nicio secundă. Într-un moment de luciditate, îşi dădu seama că toate problemele anticipate de el, în calitate de terraformator, şi de întreaga echipă de minţi luminate a Terrei, aici, pe Omega, erau inexistente. În schimb, natura lor era cu totul diferită de orice îşi putuseră ei imagina. Ei căutau constante, iar ea le oferea mii de parametri în continuă schimbare. Parametri la care ei nici măcar nu se gândiseră că ar putea exista sau varia!

În faţa lui şerpuiau mii de culori peste dealuri şi munţi cât vedeai cu ochii. Zeci de nuanţe de roşu, albastru sau galben se amestecau fără logică, dar într-o armonie vizuală ce ar fi întrecut orice pictor sau program de creaţie conceput vreodată de mintea umană. Nuanţele se stingeau una într-alta şi renăşteau mai proaspete pe următoarea colină sau în hăul dintre doi munţi. Nicio discrepanţă cât de mică nu supăra ochiul, iar creierul absorbea jocul de culori ca un medicament aducător de fericire pură.

El, terraformator, specializat în studiul a sute, chiar mii de forme de relief de pe Terra sau alte planete, nu ştia cum să le definească, cu atât mai puţin cum să le descrie. Fără să fie neapărat un artist, atâta frumuseţe îl impresionă până la lacrimi. Deşi nu înţelegea ce se întâmplă, „ca de fiecare dată când iau contact cu planeta asta”, zâmbi Valeris cu toată faţa, „aici trebuie să îmi aduc familia”. Toată fiinţa lui era plină de speranţă... de dorinţa de a găsi o soluţie, o modalitate, orice pentru a stabiliza noua lume şi a putea construi.

Se ridică uşor la câţiva metri deasupra solului şi începu să zboare fără direcţie, bucurându-se din tot sufletul de ceea ce vedea. Nu 244 credea să-şi fi imaginat cineva vreodată atâta frumuseţe care să-ţi taie răsuflarea, toată în acelaşi loc şi, aparent, nesfârşită.

După câteva ore de zbor, se hotărî să se întoarcă în peşteră. Mai bine zis, la Amira, cu care de abia aştepta să împărtăşească experienţa incredibilă. O găsi dormind în acelaşi loc, fără să se fi mişcat un centimetru, cu aceeaşi expresie de relaxare profundă pe chip şi înconjurată de aceeaşi luminozitate sublimă şi inexplicabilă. Spre uşurarea lui, peştera nu se schimbase în niciun fel şi îi trecu prin minte o clipă că acest lucru are de-a face cu prezenţa femeii pe care o influenţase atât de mult. Îi fu milă să o trezească şi se întinse şi el în patul din apropiere, de data asta somnul cuprinzându-l în câteva clipe.

Se trezi fericit şi bine odihnit. Deşi primul reflex ar fi fost cel de a verifica timpul care trecuse, mai stătu întins o vreme înainte să deschidă ochii, ignorând complet diferiţii parametri fiziologici sau temporali şi bucurându-se de senzaţia plăcută ce îi înconjura tot corpul. Îşi închisese microalarmele acustice ale MP-ului, dar nu îşi amintea exact când sau cum făcuse asta. Se gândi cu umor cum ar fi fost chiar să funcţioneze câteva ore fără să urmeze programul dictat de MP, apoi clipi simţind lumina jucându-se printre pleoape. Deschise ochii, leneş şi relaxat.

Se surprinse pe sine gândindu-se că nu se comportă deloc precum un om aflat într-o misiune de o importanţă vitală pentru un număr copleşitor de fiinţe umane, ci mai degrabă ca unul aflat în vacanţă. Era doar o constatare, nu un imbold de a acţiona. Se întoarse spre Amira, să vadă dacă s-a trezit. Voia să-i spună cât mai repede posibil ce minunăţii întâlnise în mica lui excursie.

Tot sângele îi fugi din obraji şi sări brusc în picioare. Alergă la ea cât putu de repede şi începu să o zgâlţâie de umeri.

— Amira, trezeşte-te! Acum! Amira!

Femeia deschise ochii la fel de leneş ca şi el, câteva

clipe mai devreme.

— Ridică-te! continuă Valeris înspăimântat şi arătând cu groază în jos.

Materia pseudoorganică ce stăpânea atotputernică întreaga suprafaţă a planetei începuse să se urce pe picioarele Amirei, formând un strat perfect omogen, ca o a doua piele.

— Te doare? O simţi? Te ajut să o dai jos? întrebările curgeau şuvoi din gura lui Valeris şi părea că vrea să îi smulgă chiar el stratul de... nici nu ştia cum să o numească.

Se repezi şi o apucă de umeri, ridicând-o cu forţa în picioare. Se aplecă apoi la picioarele ei şi apucă cu degetele marginea peliculei încercând să o dea jos fără să o rănească. Degetele lui nu simţiră nicio diferenţă şi dacă ochii nu i-ar fi arătat altceva, ar fi fost convins că încearcă să îi smulgă pielea Amirei. Nu mai întâlnise aşa ceva... era de neconceput. Era chiar noua ei piele! Materia organică îi înlocuise Amirei stratul aparent. Se opri pentru o clipă din zbaterea lui, privi în sus şi văzu chipul senin al femeii. Şocat de lipsa de reacţie a acesteia, se ridică, apoi îi luă chipul în mâini şi o fixă cu privirea:

— Ce vrei să faci? Ce îţi spune MP-ul?

„Linişteşte-te! Nu sunt în pericol”.

De parcă imaginea materiei organice căţărându-i-se pe picioare nu fusese de ajuns să îl îngrozească, Valeris o auzi clar pe Amira în mintea lui, dar văzu că buzele nu i se mişcaseră nicio secundă. Se dădu brusc înapoi, uimit şi speriat în acelaşi timp.

„Dragule, suntem amândoi în siguranţă!” Femeia îi zâmbi, îşi plecă uşor capul într-o parte parcă pentru a da mai multă încredere vorbelor ei şi nu îşi dezlipi ochii de ai lui nicio secundă.

„Ştiu că mă poţi auzi. Dacă vrei, poţi să îmi răspunzi la fel sau poţi folosi sunete. Cum te simţi mai bine...” Continuă să îi zâmbească şi se aşeză ca un copil în scăunel pe marginea găurii din perete. Îşi desprinse privirea de el, uitându-se încântată la picioarele care acum purtau un fel

de şosete lungi, organice şi pe care începu să şi le legene în joacă.

La asta nu se aşteptase în niciun caz şi nici nu ştia cum să reacţioneze. Era prea mult chiar şi pentru el. Se aşeză pe jos pur şi simplu, îşi prinse capul în mâini, simţind cum părul negru se răsfiră printre degete şi începu să se legene încetişor. Se gândi cu groază dacă nu ar fi fost mai bine să aleagă altă planetă... altă casă pentru omenire. El avusese ultimul cuvânt în privinţa asta, la ultima şedinţă. Se hotărâse pentru Omega în primul rând din cauza aspectului ei... omogen. Se gândise că aici le-ar fi cel mai uşor să terraformeze şi să colonizeze. Acum se simţea vinovat. Alesese greşit, iar eroarea lui afecta 50 de miliarde de oameni şi, mai important, soţia şi fetiţa lor nenăscută. Când era sincer cu sine, asta era ordinea reală a priorităţilor.

Simţi mâna Amirei pe umărul lui, mângâindu-l consolator. Apoi o auzi în mintea lui: „Nu trebuie să te simţi vinovat. Ai ales foarte bine!”, îl încurajă ea. Valeris ridică privirea, cumva prea obosit ca să se mai mire. Ştia că ea îi poate simţi ecoul sentimentelor, îi explicase mai demult cum funcţiona percepţia ei, dar chiar să îi citească gândurile, asta era totuşi prea mult. „Când prea mult se adaugă la prea multe”, chiar nu mai contează, se dădu el bătut.

„Înţeleg că sunt multe necunoscute pentru tine; şi pentru mine e la fel, chiar dacă mie mi le explică cineva. Nu eşti singur. Acum e foarte complicat şi pentru mine”, continuă ea cu aceeaşi voce calmă pe care o ştia de la şedinţele de neuropsihiatrie pe care le făcuseră cu toţii şi care îi răsună în minte extrem de clar. Asta îl mai linişti puţin.

„Pe măsură ce înţeleg ce se întâmplă, am să vă explic şi ţie, şi celorlalţi. Numai că trebuie să ai răbdare cu mine. Mă hrăneşte cu informaţii pe mai multe căi decât sunt eu obişnuită să recepţionez”. Amira văzu chipul lui Valeris alungindu-se a mirare şi adăugă lămuritor: „O să mă adresez la genul feminin pentru că este capabilă de

procreare şi ca să îţi fie ţie mai uşor să înţelegi la cine mă refer. Oricum, să ştii că a hotărât că îi place numele Omega… Desigur, după ce i-a căutat simbolistica în amintirile mele. Chiar vrea să ne ajute şi suntem în siguranţă”.

Îl mai mângâie o dată liniştitor pe umăr şi zâmbi cu drag spre el şi spre mandibula lui căzută, la propriu. Se întinse în nişa ei organică ca să îşi continue transformarea, după cum simţi Valeris în sinea lui… Apoi auzi în intercom vocea Costei Bedanis.

— Văd că ai renunţat foarte uşor la politeţe şi încerci să te aşezi într-o poziţie de forţă de la început.

Holograma amiralului Joseph Conrad pâlpâi o clipă, apoi se stabiliză în dreapta căpitanului şi cu faţa către cei aflaţi în cameră, ca să îi cuprindă pe toţi într-o privire. Stătea într-un cub mimetic de utilizare medicală, marcat în mod caracteristic în verde şi roşu, cu spatele în poziţie dreaptă cumva forţată, iar pe cap se vedea un strat gros de pansament de cicatrizare autoabsorbant.

Deşi rănit şi prezent sub forma unei holograme, ochii lui scăpărau scântei. Înainte să apuce Karl să deschidă gura, amiralul izbucni cu virulenţă:

— Nu îţi merge cu mine! Din acest moment, preiau controlul acestei nave! Eşti destituit din funcţia de căpitan şi consemnat într-o cameră-celulă până la noi ordine.

Niciunul dintre cei patru aflaţi în cameră nu clipi la auzul ordinului fostului amiral şi nu se întoarse spre Karl să îi vadă reacţia. Chipurile lor încruntate şi neclintite nu lăsau loc de îndoieli.

— Nu mai eşti amiral, se auzi vocea seacă şi un pic răguşită a căpitanului.

Multă furie reprimată se simţea în glasul lui, iar el nu făcea niciun efort să îl ascundă.

— Conform înregistrărilor de pe Terra, eşti mort. Dematerializat. Nu există nicio clonă de-a ta reinstaurată din punct de vedere legal. Şi chiar dacă ar exista, eu personal am să mă asigur că şi ea va fi dematerializată.

— Dacă aşa vrei să joci, mârâi Conrad, nu ai decât.

Să nu zici că nu am încercat. Eu deţin controlul complet al navei, aşa cum ţi-ai dat seama până acum. Iar de clonele mele nu îţi face griji. Am mai multe decât îţi poţi imagina. Chiar şi aici, pe Queen One, rânji el cu răutate. Acum întoarce nava asta către Omega. Suntem pe traseul intermediar şi de data asta vreau să asolizezi. Eu nu am de gând să ajung pe o planetă nouă, cu un oraş plutitor dotat cu o tehnologie peste orice imaginaţie şi cu un armament capabil să distrugă o lume întreagă şi să stau pe orbită să tremur de frică în timp ce oamenii mei sunt îngropaţi 249 de vii, îl lovi Conrad unde îl durea mai tare. Nu am de gând să fac aşa ceva. Poţi să ai controlul navei, dar al oamenilor nu îl ai. Nu vom fi marionetele tale. Tocmai ai băgat în spital 48 de oameni şi vrei să te debarasezi de 50 de miliarde. Absolut nimeni de pe nava asta nu te va asculta.

Ochii lui Conrad se îngustară şi îl privi o clipă pe Karl ca pe o ciudăţenie a naturii.

În acelaşi moment, MP-ul îl informă pe căpitan că cineva se află dincolo de câmpul de forţă şi cere permisiunea de a intra. Karl privi uşor surprins spre uşă după care o deschise:

— Căpitane, începu inginerul pe care îl văzuse mai devreme pe punte dematerializând resturile aparatelor distruse, ah… vă cer scuze de întrerupere, dar nu puteaţi fi contactat…

— Spune ce ai de spus, îl îndemnă Karl cu blândeţe pe omul a cărui ochi se holbau de-a dreptul la amiralul pe care îl vedea mişcându-se şi respirând după ce fuseseră toţi informaţi în mod oficial de decesul acestuia.

— Puntea principală este pregătită şi perfect funcţională, domnule, îşi reveni repede din uimire inginerul.

Abia îşi termină propoziţia şi îşi duse mâna la piept, expresia feţei i se schimonosi într-un rictus de durere şi căzu fulgerat la pământ. O hologramă roşie ţâşni din MP-ul nefericitului inginer, împreună cu un semnal sonor deosebit de strident şi începu să plutească deasupra lui.

Aceeaşi hologramă apăru şi pe pupitrul lui Karl, informându-l că un membru al echipajului său tocmai murise.

— Căpitane, ce se întâmplă? se auzi vocea disperată a doctoriţei în intercom. Inginerul Mark Soccam e în cabina ta? A murit? Karl? Răspunde-mi! se auzi din nou vocea disperată a femeii.

— Vino în cabina mea şi nu alerta pe nimeni, răspunse căpitanul cu voce joasă şi un aparent calm imperturbabil.

Se întoarse spre Joseph Conrad. Holograma se roti spre el şi i se aşeză în faţă trecând prin birou, capul amiralului plutind ciudat deasupra lui:

— Poţi să îmi mai ignori 2805 ordine, căpitane Meyer, rosti fostul amiral rar, apăsat şi cu dispreţ, pentru a se asigura că mesajul său este perfect înţeles. Vieţile lor depind în totalitate de tine.

Holograma lui Joseph Conrad, secţionată de suprafaţa de lucru, se întoarse spre mijlocul camerei, cu ochii aţintiţi asupra corpului fără suflare, făcând totală abstracţie de celelalte persoane şi spuse cu voce tare, să fie auzită de toţi:

— Pe ăsta am să-l iau eu, dar pe următorul ţi-l las să-l vadă toată lumea!

Holograma pâlpâi şi se stinse chiar în clipa în care Meyer dizolva câmpul de forţă ca să permită accesul doctoriţei în cabină. Aceasta mai apucă să vadă doar dematerializarea inginerului căzut şi se prăbuşi la rândul ei într-un scaun, cu mâna la gură, înăbuşindu-şi un strigăt de durere şi neputinţă.

— Izolează camera!… atât mai putu Karl să spună după dispariţia corpului şi a hologramei şi se luă cu mâinile de cap.

Doctoriţa continuă să geamă şi să se legene spasmodic. Condiţionarea ei neurologică o adusese în stare de şoc. Relis Kang arăta amuţit şi mai închis la culoare decât de obicei. Ancona Bauter, cu chipul încruntat, părea totuşi singura capabilă să funcţioneze.

Se ridică de pe scaun, îl strânse de umăr în trecere pe Marius, după care se îndreptă spre convertorul organic şi miniteleportorul încorporat. Ceru în şoaptă unui medic din laboratorul numărul 4 să îi 251

trimită o seringă hipodermică încărcată cu un neuroinhibitor puternic şi trei plasturi cu sedative. În câteva clipe, în faţa ei se materializară cele cerute, iar ea luă seringa şi o descărcă în braţul doctoriţei. Cora se relaxă brusc şi, cu ajutorul Anconei, îşi rezemă capul de spătarul scaunului. Mâinile ei atârnau pe lângă corp precum cele ale unei marionete. Maestrul păpuşar îi tăiase corzile într-o clipă sadică şi fără remuşcări.

Aplică primii doi plasturi căpitanului şi lui Relis Kang. Ştia fără să întrebe că prietenul ei de o viaţă, Marius, nu avea nevoie de substanţe chimice pentru a face faţă realităţii. Era puternic emoţional şi, asemenea ei, călit în natură. Îl privi totuşi pentru o clipă scurtă în ochi pentru a-şi reconfirma ceea ce simţea şi ea… că oamenii ăştia erau total nepregătiţi să se descurce de la zero într-un mediu nou, chiar şi unul prietenos, iar Omega numai asta nu se dovedise a fi. Marius îi susţinu câteva clipe privirea şi o încurajă din ochi, după care se ridică să îl ajute pe medicul ce sosise între timp cu o targă repulsoare să o ducă pe Cora în laboratorul medical.

Spre surprinderea ei, Robin Stater, care nu i se păruse niciodată decât un inginer obsedat de detalii şi capabil de puţin contact cu realitatea, îi dădu la o parte mâna cu plasturele, fără să spună nimic, dar fără să pară şocat mai presus de autocontrol.

Karl Meyer îşi luă un timp de gândire înainte de a acţiona. Se asigură înainte de toate că doctoriţa este în siguranţă şi că substanţele administrate o vor ajuta să treacă peste trauma suferită. Apoi se hotărî să îşi protejeze echipajul şi comandă CS-ului, fără alte adăugiri sau fără să dea explicaţii echipajului, să se întoarcă şi să asolizeze pe Omega.

CS-ul execută ordinul fără să indice vreo problemă, aşa cum se întâmpla în vremea în care el era adevăratul

căpitan al navei Queen One.

În tot acest timp, îşi construi în minte un plan, pe care se hotărî să îl împărtăşească numai celor care fuseseră martori ai tragicului eveniment.

Îşi făcu o notă mentală în jurnalul personal, după ora Terrei, şi marcă momentul în care oraşul plutitor îşi înfipse pentru prima oară uriaşele braţe de susţinere în solul planetei care avea să îi fie ultima casă.

Sfârşitul volumului 1

cup Rins